

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 46 / IV legislatura / Tercer període

Dijous, 18 de març de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 26

Sègona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts.

Preguntes (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons per les quals el conseller de Cultura no assistí a una reunió convocada pel ministre de Cultura el 9 de març de 1993 (Reg. 8578)

El president n'anuncia el decaïment (p. 2155).

Pregunta al Consell Executiu sobre sobre unes manifestacions del ministre de Defensa en relació amb el fet que alguns ajuntaments promouen l'objecció de consciència (Reg. 8831)

Formulació: Sr. Campuzano (CiU) (p. 2155).

Resposta: conseller de Benestar Social (p. 2155).

El Sr. Campuzano (CiU) intervé per agraïments (p. 2156).

Pregunta al Consell Executiu sobre els terminis per a renovar els habitatges del polígon Sant Roc, de Badalona (Barcelonès) (Reg. 7463)

SUMARI (2)

- Formulació: Sr. Corbacho (S) (p. 2156).
Resposta: conseller de Benestar Social (p. 2156).
Repregunta: Sr. Corbacho (S) (p. 2156).
Segona resposta: conseller (p. 2157).
- Pregunta al Consell Executiu sobre la possibilitat que les cooperatives utilitzin el títol participatiu (Reg. 7464)*
El Sr. Riera i Olivé (S) n'anuncia la retirada (p. 2157).
- Pregunta al Consell Executiu sobre els casos de mutilacions sexuals rituals esdevinguts a Catalunya (Reg. 7535)*
Formulació: Sr. Pueyo (ERC) (p. 2157).
Resposta: conseller de Benestar Social (p. 2157).
Repregunta: Sr. Pueyo (ERC) (p. 2157).
Segona resposta: conseller (p. 2157).
- Pregunta al Consell Executiu sobre l'ús de la llengua catalana aprovat per l'Ajuntament de Puigverd d'Agramunt (Urgell) i impugnat pel Govern Civil de Lleida (Reg. 7536)*
Formulació: Sr. Pueyo (ERC) (p. 2158).
Resposta: consellera de Governació (p. 2158).
Rèplica: Sr. Pueyo (ERC) (p. 2158).
- Preguntes al Consell Executiu sobre el termini per a iniciar les obres de construcció d'una terminal d'autobusos a Terrassa (Vallès Occidental) (Reg. 7575) i sobre la realització del projecte d'una estació d'autobusos a Terrassa (Vallès Occidental) (Reg. 7691)*
Formulació: Sr. Cadevall (S) (p. 2158).
Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2159).
Repregunta: Sr. Cadevall (S) (p. 2159).
El Sr. Escudé (CiU) intervé per al·lusions (p. 2160).
Segona resposta: conseller (p. 2160).
El Sr. Cadevall (S) intervé per contradiccions (p. 2160).
- Pregunta al Consell Executiu sobre l'opinió del conseller de Política Territorial i Obres Públiques en relació amb la construcció d'un port esportiu a Portlligat, de Cadaqués (Alt Empordà) (Reg. 7947)*
Formulació: Sr. Reguant (ERC) (p. 2161).
Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2161).
Repregunta: Sr. Reguant (ERC) (p. 2161).
Segona resposta: conseller (p. 2161).
- Preguntes al Consell Executiu sobre l'elaboració d'un pla estratègic per al desenvolupament turístic i comercial de la comarca del Ripollès (Reg. 7696) i sobre les accions previstes en relació amb el desenvolupament de la comarca del Ripollès (Reg. 7697)*
Formulació: Sr. Piella (S) (p. 2162).
Resposta: conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 2162).
Repregunta: Sr. Piella (S) (p. 2162).
Segona resposta: conseller (p. 2163).
- Preguntes al Consell Executiu sobre els terminis previstos perquè les indústries de Ribes de Freser (Ripollès) que aboquen directament al riu es connectin amb la depuradora (Reg. 7698), sobre les mesures previstes per a depurar per separat els residus de les indústries de Ribes de Freser (Ripollès) si la depuradora no és adequada (Reg. 7699) i sobre els terminis previstos per al sanejament íntegre del riu Freser (Reg. 7700)*
Formulació: Sr. Piella (S) (p. 2163).
Resposta: conseller de Medi Ambient (p. 2163).
Repregunta: Sr. Piella (S) (p. 2163).
Segona resposta: conseller (p. 2164).
- Pregunta al Consell Executiu sobre els motius de la sol·licitud de trasllat de l'expedient de suspensió de pagaments del grup Torras dels jutjats de Madrid a Barcelona (Reg. 7791)*
Formulació: Sr. Gibert (S) (p. 2164).
Resposta: conseller d'Economia i Finances (p. 2164).
- Pregunta al Consell Executiu sobre les raons per les quals el Departament de Medi Ambient subvenciona una plantació d'arbres al llit del riu Congost (Reg. 7805)*

Formulació: *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 2165).
 Resposta: *conseller de Medi Ambient (p. 2165)*.
 Repregunta: *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 2165).
 Segona resposta: *conseller (p. 2165)*.

Modificació de l'ordre del dia

El president anuncia la posposició del punt quinze (Reg. 7457) (p. 2165).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de les seves obligacions fiscals envers els ajuntaments (Reg. 6715) (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Farrés (IC)* (p. 2165).
 Resposta: *consellera de Governació (p. 2167)*.
 Rèplica: *Sr. Farrés (IC)* (p. 2168).
 Contrarèplica: *consellera (p. 2169)*.

El Sr. Farrés (IC) intervé per contradiccions (p. 2170).

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política econòmica davant l'actual situació de l'agricultura a Catalunya (Reg. 8360) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Llorens (P)* (p. 2170).
 Posició dels grups: *Sr. Gimeno (IC)* (p. 2172), *Sr. Pueyo (ERC)* (p. 2173), *Sr. Vilalta i Oliva (S)* (p. 2174) i *Sr. Companys (CiU)* (p. 2175).
 Votació dels punts 21, 29, 32 i 33: *aprovats per 86 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions (p. 2177)*.
 Votació dels punts 17, 19, 20, 22, 23, 24, 25, 26, 30 i 31: *rebutjats per 22 vots a favor, 66 en contra i 36 abstencions (p. 2177)*.
 Votació de la resta de la Moció: *aprovada per unanimitat (p. 2177)*.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política del Departament de Benestar Social en relació amb els ajuntaments de Catalunya (Reg. 8285) (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Soto (S)* (p. 2177).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 1, d'addició, 2, de modificació i d'addició, 3, de supressió, i 4 i 5, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Farrés (IC)* (p. 2179).
 Posició dels grups no esmenants: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 2180), *Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 2182) i *Sr. Codina (CiU)* (p. 2184).
 Posició del grup presentant: *Sr. Soto (S)* (p. 1286).
 Votació del punt 1 sense «el capteniment de l'honorable conseller de Benestar Social»: *rebutjat per 49 vots a favor, 67 en contra i 10 abstencions (p. 2186)*.
 Votació del punt 1 amb la frase esmentada: *rebutjat per 42 vots a favor, 67 en contra i 17 abstencions (p. 2186)*.
 Votació del punt 2: *rebutjat per 59 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció (p. 2187)*.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre política de joventut (Reg. 8351) (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Puigcercós (ERC)* (p. 2187).
 Posició dels grups: *Sra. Montserrat (P)* (p. 2188), *Sra. Mayol (IC)* (p. 2189), *Sr. Soto (S)* (p. 2190) i *Sr. Giménez (CiU)* (p. 2191).
El Sr. Puigcercós (ERC) (p. 2192) i la Sra. Mayol (IC) (p. 2192) intervenen per contradiccions.
 Votació dels punts 1, 2 i 5: *rebutjats per 25 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 2192)*.
 Votació del punt 4: *rebutjat per 8 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció (p. 2192)*.
 Votació dels punts 3 i 6: *rebutjats per 26 vots a favor, 59 en contra i 2 abstencions (p. 2192)*.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les energies alternatives (Reg. 6683) (Punt vintè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Portabella (ERC)* (p. 2192).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 1 i 2, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Gimeno (IC)* (p. 2194).
 Posició dels grups no esmenants: *Sr. Ros (P)* (p. 2195), *Sr. Madueño (S)* (p. 2195) i *Sr. Espadaler (CiU)* (p. 2196).
 Posició del grup presentant: *Sr. Portabella (ERC)* (p. 2197).
 Votació dels punts 1 a 4: *rebutjats per 17 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 2197)*.

SUMARI (4)

Votació del punt 5: *rebutjat per 6 vots a favor, 55 en contra i 10 abstencions (p. 2197).*
La sessió s'aixeca a tres quarts de tres de la tarda i cinc minuts.

Aquesta publicació és impresa en paper 100% reciclat, en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 26.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Sol i Sr. Muro.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de Governació i els consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

Passem al punt 21 de l'ordre del dia, preguntes amb resposta oral.

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons per les quals el conseller de Cultura no assistí a una reunió convocada pel ministre de Cultura el 9 de març de 1993

La primera, la formula el diputat senyor Aleix Vidal-Quadras, sobre les raons per les quals el conseller de Cultura no assistí a una reunió convocada pel ministre de Cultura el 9 de març del 93. (Pausa.) Decau.

Pregunta al Consell Executiu sobre unes manifestacions del ministre de Defensa en relació amb el fet que alguns ajuntaments promouen l'objecció de consciència

La següent és sobre unes manifestacions del ministre de Defensa en relació amb el fet que alguns ajuntaments promouen l'objecció de consciència, que formularà el diputat senyor Carles Campuzano, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que té la paraula.

El Sr. CAMPUZANO: Sí, gràcies, senyor president. En efecte, el ple exercici del dret a l'objecció de consciència ve reconegut per la Constitució, per part del conjunt dels ciutadans de Catalunya i, com no, de tot l'Estat. Requereix, per poder efectuar-se en la seva plenitud dues qüestions fonamentals: d'una banda, la generació d'aquella informació necessària per a la gent jove perquè pugui escollir entre les dues opcions a què sobre la base de la llei tenen dret i, per altra banda, que el conjunt d'administracions, que el conjunt d'entitats creïn aquell nombre suficient de places de prestació social substitutòria on aquests joves puguin realitzar el servei civil.

Aquests són dos fets evidentíssims. Des de Convergència i Unió creiem que l'acció que el Govern de la Generalitat, com també l'acció que la majoria dels ajuntaments d'aquest país estan fent en aquest terreny, és especialment positiva. I en aquest sentit destacar l'existència del Consell Assessor per a la prestació social substitutòria dependent de la Direcció General d'Acció Cívica, que en col·laboració amb ajuntaments, entitats juvenils i entitats d'objectors està fent una important tasca.

Ara bé, per a sorpresa nostra, en el diari *El Periódico* apareixien el 27 de febrer unes declaracions del ministre de Defensa, unes manifestacions fetes en el marc d'una reunió amb el Grup Socialista, en les quals deia: «*Si siguen las frivolidades de ayuntamientos y comunidades autónomas sobre la prestación sustitutoria yo no sé si esta evolución la vamos a controlar, porque es más cómodo hacer alguna nadería, por no decir "chorrada", en un ayuntamiento donde se va un día o dos por la mañana a la semana, que hacer el servicio militar durante nueve meses, donde te pueden llamar para apagar un fuego o trabajar en una inundación.*»

Des de Convergència i Unió creiem que evidentment són unes manifestacions molt desafortunades, que fins ara no han rebut cap mena de desmentiment per part del Ministeri de Defensa, i ens agradaria saber quina valoració en fa, d'aquestes, el Consell Executiu.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Campuzano. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, realment van ser declaracions poc afortunades, a mi em sembla que els ajuntaments catalans, ni cap ajuntament, se'ls pot tractar de frívols, i en tot cas això s'hauria d'haver provat, cosa que no s'ha fet.

Jo espero que m'acompanyin altres instàncies a demanar al senyor ministre que reconsideri aquest qualificatiu, que em sembla que no és adequat i que s'hauria de retirar. Jo, per la meua banda, així ho he fet pels canals que ho he de fer, demanar al senyor ministre que reconsideri aquest qualificatiu, que suposo que va ser en un moment en què aquesta paraula se li deuria escapar.

Jo, en segon lloc, voldria entrar una mica més a fons, dintre del poc temps que dóna de si aquesta pregunta, i significar que aquestes declaracions defugen un problema real: primer, l'abast social de l'objecció de consciència, que va molt més enllà del fet anecdòtic i que queda palès pel nombre d'objectors reconeguts, que són 130.000 a l'Estat i 12.800 a Catalunya, i després també palesar les responsabilitats que té l'Administració de l'Estat per donar-hi solució, d'acord amb la legislació vigent.

Aquest Parlament va aprovar una proposició de llei per intentar reformar l'esmentada Llei reguladora, i això va a la meua afirmació que els actuals mecanismes de fer front a l'objecció de consciència no responen a la realitat social catalana i àdhuc crec que tampoc a l'espanyola.

També el senyor ministre va estar poc encertat en fer aquest qualificatiu que vostè ha dit, senyor diputat, respecte a les actuacions que fan les persones que fan la prestació social substitutòria als ajuntaments, ja que no es pot qualificar així les tasques que fan en àmbits de serveis socials, sanitaris, protecció civil, medi ambient i col·laboració amb el Tercer Món.

Jo participo de la idea que vostè ha expressat, que els actuals mecanismes de la prestació social substitutòria han de millorar-se. El sistema per fer-ho no és el que diu el senyor ministre, però jo voldria dir que els ajuntaments de Catalunya i altres institucions fem –dintre del context normatiu que tenim, que s'hauria de millorar–, jo crec que fem una bona tasca, i sobretot les institucions que donen suport i que donen possibilitat que els objectors socials facin aquesta prestació.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar. Li queden vint-i-vuit segons, senyor Campuzano.

El Sr. CAMPUZANO: Gràcies, senyor president. Agraïm la resposta a la Conselleria, agraïm també que faci les gestions davant del Ministeri de Defensa perquè es puguin desmentir aquestes manifestacions i esperem que el treball que a Catalunya s'està fent en l'àmbit de l'objecció de consciència, tant pel Govern de la Generalitat com per la majoria dels ajuntaments, trobi el suport legal i polític perquè, sens dubte, des de les instàncies que avui tenen les competències efectives perquè això es pugui tirar endavant, sigui possible.

Moltes gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Campuzano. El senyor conseller vol intervenir? (Pausa.)

*Pregunta al Consell Executiu sobre els terminis
per a renovar els habitatges del polígon
Sant Roc, de Badalona (Barcelonès)*

La següent pregunta és sobre els terminis per a renovar els habitatges del polígon Sant Roc, de Badalona, que formula el diputat senyor Celestino Corbacho. Té la paraula.

El Sr. CORBACHO: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, vostè ja sap que l'any passat Adigsa va fer públic un anunci que feia referència al barri de Sant Roc, a Badalona, en el qual es deia que 918 habitatges haurien de ser enderrocats com a conseqüència del tema de l'aluminosi que patien, que evidentment l'aluminosi està a tot el barri, però que afectava d'una manera molt directa aquests 918 habitatges.

A partir d'aquí es va produir una certa alarma, alarma natural i lògica per part del veïnat, en sentir, en primera instància, en saber que el seu habitatge ha de ser enderrocant; per tant hi ha una alarma natural i lògica de preocupació. I també es va manifestar una preocupació per part de l'Ajuntament per saber exactament el destí dels futurs habitatges i quina era la solució que mentre no s'enderroquessin els ha-

bitatges i es fessin els nous es portaria a terme per part de la seva Conselleria.

En funció d'això la meua pregunta en concret és una pregunta, però que en definitiva no hi ha més remei que fer-ne més d'una –evidentment vostè en pot contestar solament una–, que és, en principi, quan té previst la seva Conselleria fer l'enderrocament dels 918 habitatges; en segon terme és: quina solució es pensa donar als habitatges enderrocats, als veïns, per tant, afectats, i finalment, si realment aquest procés d'enderrocament i de construcció de nous habitatges es pensa fer o no des de la seva Conselleria en cooperació i col·laboració amb l'Ajuntament de Badalona.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Corbacho. Ja se n'adona que ha fet tres preguntes, eh? Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, nosaltres estem en contacte tant amb l'Ajuntament de Badalona –amb el senyor Alcalde jo en un parell d'ocasions m'hi he escrit– com amb l'Associació de Veïns.

Jo li puc informar que els estudis sobre la problemàtica derivada de la necessitat de substitució parcial d'aquests habitatges a què vostè ha fet referència es farà en aquest segon trimestre del 93 i la farem, evidentment, d'acord amb l'Ajuntament i informant degudament els veïns.

I dintre d'aquests aspectes d'estudiar la substitució parcial, els aspectes socio-econòmics o el vessant socio-econòmic que permeti fixar les condicions econòmiques definitives es considerarà. No es pot encarar un tema d'aquests no tan sols sense mirar on es fan, on es col·loquen les famílies mentre es fa la substitució d'habitatges, sinó també tots els aspectes socio-econòmics que deriven de la situació de les famílies.

Cap de les famílies que no tinguin recursos –com s'ha fet en altres ocasions– tindrà cap obstacle per integrar-se en l'operació de substitució; s'haurà de fer en les condicions i en la forma que ja hi ha precedents en altres situacions semblants. I està previst que aquest inici del procés de construcció de les obres es faci en un termini mitjà, és a dir, dintre dels propers cinc anys.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Corbacho pot repreguntar.

El Sr. CORBACHO: Més que res preguntar, solament, demanar al senyor conseller que aquest procés que s'engegarà a partir d'ara per a la resolució definitiva dels 918 habitatges, evidentment, es faci amb la col·laboració i la cooperació que faci falta amb el veïnat, però també amb l'Ajuntament. Evidentment que el senyor conseller ha dit que es farà així, però que jo demano que es faci en col·laboració directa amb l'Ajuntament de Badalona.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Corbacho. El conseller Comas té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: No, només dir-li... Ara no em queda temps, perquè el senyor president m'hauria de...

El Sr. PRESIDENT: Li queda un minut.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Per això mateix, no daixò... Però tinc aquí una carta, que li puc deixar ara, que jo vaig escriure al senyor alcalde el 4 de febrer, on li assegurava que aquesta qüestió es faria amb l'Ajuntament.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre la possibilitat que les cooperatives utilitzin el títol participatiu

La següent pregunta és sobre la possibilitat que les cooperatives utilitzin el títol participatiu, que formularà el diputat senyor Santiago Riera, del Grup Socialista, que té la paraula.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Senyor president, gràcies, però vam entrar un escrit per passar-la per escrit. Per tant, està retirada des d'aquest punt de vista.

Gràcies, senyor president.

Pregunta al Consell Executiu sobre els casos de mutilacions sexuals rituals esdevinguts a Catalunya

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, passem a la següent, sobre els casos de mutilacions sexuals rituals esdevinguts a Catalunya, que formularà el diputat senyor Pueyo, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. En realitat seria més correcta la denominació «mutilacions genitals femenines», seguint un acord d'una assemblea de les Nacions Unides celebrada a Addis Abbeba el mes de novembre de 1990.

Aquesta pregunta fa referència a dos casos que es van descobrir a primers del mes de febrer, d'ablacions del clítoris efectuades sobre dues nenes, una a Banyoles i una a Martorel·la. Es van descobrir arran d'una intervenció sanitària posterior. Naturalment, aquest és un cas complex, però voldríem saber, des d'un punt de vista social, des d'un punt de vista sanitari, des d'un punt de vista de prevencions, què pensa el Govern sobre aquest fet.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, aquesta és una pràctica que es realitza, com vostè sap, a l'Àfrica, i és un ritual més ancestral que religiós. No és cert..., moltes vegades es diu que això és una pràctica musulmana; es dona

majoritàriament entre els musulmans, però àdhuc Mahoma ho va condemnar, per tant, no es dona només en això. I ha tingut..., també es fa a l'Àsia i a Amèrica del Sud. Les raons que s'addueixen per a aquesta pràctica diuen que són sanitàries, però el fet és que als països d'origen es fa en condicions gens satisfactòries, des del punt de vista, tampoc, sanitari.

Jo penso, en definitiva, que, a Catalunya, això no s'ha de permetre. Això, per altra banda, està tipificat en el Codi penal i, per tant, nosaltres hem d'admetre tota l'aportació de la gent que ens ve de fora, però no aquella que tingui a veure..., que faci referència a mancar la dignitat de la persona humana, i aquesta té aquestes consideracions.

Per tant, el Consell Executiu entén que aquesta és una pràctica que a la legislació espanyola —la penal, vull dir, és la legislació de l'Estat—, doncs, no està permesa i, per tant, nosaltres no hem d'autoritzar, no hem de permetre que això es faci aquí, a casa nostra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Sí, gràcies, senyor president. Una part de la resposta de l'honorable conseller em satisfà, perquè, evidentment nosaltres també entenem que és una pràctica a no admetre ni tolerar de cap manera. S'ha de recordar, a més a més, que en el cas d'aquestes dues nenes, d'aquestes dues xiquetes, provenen les seves famílies, en concret, d'un estat africà, que és Ghana, on aquesta pràctica està legalment penada, també.

Però voldríem saber, a banda de les qüestions penals que, en principi, semblen clares, malgrat que sembla que aquests casos han estat sobreseguts —amb el degut respecte al poder judicial, ens sorprèn una mica—, però el que voldríem demanar-li, al conseller, doncs, des del punt de vista de les competències del Govern sobre protecció de menors, si vostès han realitzat alguna intervenció sobre aquest particular, o si pensen realitzar intervencions de tipus preventiu, de tipus profilàctic perquè, doncs, aquesta és una qüestió que pot tornar a plantejar-se, que segurament s'està plantejant i que va ser, fins a cert punt, per atzar que aquests dos casos van sortir a la llum pública.

Per tant, vostès, des del punt de vista de la protecció del menor, tenen una obligació en aquest sentit, i voldríem saber si pensen prendre mesures concretes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pueyo. El senyor conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Té raó, senyor diputat; aquesta és una informació que a mi se m'havia passat, ara, de referir-m'hi.

Nosaltres creiem que hem de fer dues coses: primer, dintre de la informació sanitària que s'està oferint, incloure aquest tema, i dins dels programes adreçats a la dona també s'ha d'ofèrir aquest tipus d'informació, i això ho estem preparant amb el Departament de Sanitat, en el que hi fa referència, i també amb el Departament, des de l'actuació que fem. Però després, en funció de la protecció del menor, que

vostè ha esmentat, nosaltres no serem neutrals amb aquesta situació quan ens assabentem de pràctiques com les que hem dit. Com vostè ha dit molt bé, el poder judicial ha resolt com ha resolt aquests dos casos, però en altres casos que nosaltres ens n'assabentem, si hem dit que això no es pot produir a Catalunya, el Govern de Catalunya no pot ser neutral en una situació com aquestes, que creu que no s'ha de permetre.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'ús de la llengua catalana aprovat per l'Ajuntament de Puigverd d'Agramunt (Urgell) i impugnat pel Govern Civil de Lleida

Passem a la següent pregunta, que és sobre l'ús de la llengua catalana aprovat per l'Ajuntament de Puigverd d'Agramunt, a l'Urgell. Té la paraula el senyor Miquel Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Aquesta és una pregunta que, inevitablement, doncs, com passa sovint, ha envellit. Feia referència a una impugnació realitzada pel Govern Civil davant del Tribunal Superior de Justícia en relació amb un acord de l'Ajuntament de Puigverd d'Agramunt, pres el maig de 1992, relatiu a un reglament d'ús de la llengua catalana. A posteriori, i amb una certa simultaneïtat amb d'altres casos, hi ha hagut impugnacions contra d'altres acords. En concret, quan es va fer pública aquesta impugnació a què fa referència la pregunta, gairebé simultàniament es va produir també l'assumpte del retorn d'una carta a l'alcalde de Bell-lloc, una carta que havia estat adreçada en català al president del Senat, i tot plegat va generar una certa sensació d'indefensió en certs ajuntaments del país.

Nosaltres voldríem saber quina és o quina ha estat l'actitud del Govern en relació amb aquests casos, i és en aquest sentit que formulem aquesta pregunta.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pueyo. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable consellera Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (Maria Eugènia Cuenca): Gràcies, senyor president. Senyor Pueyo, vostè ha explicat els fets; per tant, donaré compliment a la seva petició, que és quines accions ha fet el Govern.

El Govern, a través de la Direcció General de Política Lingüística, va intervenir —no sé si vostè ja coneix aquesta acció— com a mediador en el conflicte concret entre l'Ajuntament de Puigverd d'Agramunt i el Govern Civil de Lleida. Es va arribar a una proposta d'acord en el sentit de modificar una expressió d'un dels articles que havien estat objecte d'impugnació, i amb aquesta proposta de reforma d'aquest article el Govern Civil retiraria la impugnació sobre els altres cinc articles que també havien estat objecte d'impugnació.

El sentit del canvi era canviar l'expressió «requeriran» per l'expressió «vetllar», i tot l'article queda exactament igual quant a la redacció i, per tant, creiem que la modificació no desvirtua en absolut el contingut d'aquest article ni del reglament en conjunt. Ja li dic que, per altra banda, això comportaria retirar el recurs i retirar també el recurs dels altres cinc articles que havien estat impugnats.

Vostè m'explicava algun altre fet més, i li haig de dir que la Generalitat, a través de la Direcció General de Política Lingüística i del Consorci per a la Normalització Lingüística, està intervenint a negociar amb la Delegació del Govern la retirada de totes les impugnacions interposades pel Govern Civil de les altres, de Tarragona, Lleida i Girona —em penso que han estat les altres impugnacions—, contra alguns reglaments lingüístics. En tot cas, està intervenint en tots els conflictes de què ha tingut coneixement, i no només això, sinó que també està preparant una proposta de reglament marc per enviar a tots els ajuntaments per si poden ser aprovats. Per tant, en aquest moment esperem la decisió de l'Ajuntament per si li satisfà i està d'acord amb aquesta proposta de la Direcció General de Política Lingüística.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Cuenca. Pot repreguntar el senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies. Com bé ha dit l'honorable consellera, estàvem relativament al corrent d'aquesta mediació, d'aquesta intervenció que s'havia produït per part de la Direcció General. Jo ja he advertit, en formular la pregunta, que sovint el pas del temps les fa envellir, però, en qualsevol cas, em semblava important una manifestació formal, en aquest Parlament, del Govern. Per tant, hem d'entendre que aquesta intervenció de vostès davant la Delegació del Govern té perspectives d'èxit i, per tant, suposo que també hem d'entendre que aquest reglament marc podrà estar redactat en un termini breu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. La senyora consellera vol intervenir?

Les preguntes números 7 i 8 han quedat posposades.

Preguntes al Consell Executiu sobre el termini per a iniciar les obres de construcció d'una terminal d'autobusos a Terrassa (Valles Occidental) i sobre la realització del projecte d'una estació d'autobusos a Terrassa (Valles Occidental)

Passem a la número 9, sobre el termini per a iniciar les obres de construcció d'una terminal d'autobusos a Terrassa. Té la paraula el diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, després de moltes peticions de l'Ajuntament de Terrassa demanant una estació d'autobusos... Perdó, senyor president, si em permet acumularia la pregunta 9 i la 13, que tracten sobre el mateix tema.

El Sr. PRESIDENT: 9 i 13. Perfectament.

El Sr. CADEVALL: Gràcies. Doncs, després d'aquestes peticions, hi ha hagut també moltes promeses del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i ens semblava ja que el tema estava totalment encarrilat. Per què? Perquè hi havia el terreny per a l'estació, cedit per l'Ajuntament i acceptat per la Conselleria; hi havia un estudi de freqüències fet per la Direcció General de Transport; hi havia un projecte consensuat amb l'Ajuntament; és més, s'havia sol·licitat per part de la Conselleria llicències d'obres per a aquest projecte a l'Ajuntament; s'havia concedit la llicència d'obres i, perquè tot estigués lligat, a l'annex d'inversions dels pressupostos de 1993 hi havia una partida de 120 milions per a aquesta inversió de l'estació d'autobusos de Terrassa. Per tant, tot semblava absolutament solucionat i esperàvem tots que es comencessin les obres; és més, s'havia promès, fins i tot, que començarien el 1992.

La nostra estranyesa ha estat gran per doble motiu: en primer lloc, perquè no han començat encara, i en segon lloc, perquè a través d'un periòdic local ens vam assabentar que el director general de Transports sembla que suggeria –no sé fins a quin punt és oficial– que no es començarien de moment les obres i que caldria fer un nou projecte.

Per tant, jo pregunto, senyor conseller: què ha passat? L'octubre del 92 es va presentar un projecte oficialment demanant la llicència; el 12 de febrer de 1993 surt en aquest diari que ja volen fer un altre projecte –amb tants pocs mesos de diferència. És que no tenen diners per fer els projectes racionalment projectats i pensen solucionar-ho amb una doble tàctica de retard més disminució de volum de l'obra? I les dues preguntes concretes, per tant, són: quan començaran les obres i, si realment ha sofert modificació el projecte, si ens podria explicar en quin sentit.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Gràcies, senyor president. El senyor diputat fa tot un seguit de preguntes, algunes que estaven en la pregunta per escrit i unes altres que, més que preguntes, són judicis d'intencions. Jo li recomanaria fer els judicis d'intencions després de sentir la resposta, perquè, si no, de poc serveix aquest debat, no?

Certament, el mes de novembre estava a punt de licitar-se l'estació d'autobusos, la construcció de l'estació d'autobusos de Terrassa. Com deia l'il·lustre senyor diputat, hi havia una reserva de crèdit de 120 milions. El problema va ser que el projecte definitiu estava valorat en 260 milions de pessetes, però més que pel cost, el que va fer que ens ho replantegéssim... –i va ser una decisió presa per mi, personalment; per tant, no diré que fos de la Direcció General, sinó per mi, personalment–, per tal com l'estació estava més dissenyada en la base de la grandària del terreny que havia cedit l'Ajuntament que en la base de les pròpies necessitats. I això em va preocupar, no només o no tant per l'excés d'inversió que podia representar com per l'excés de la despesa de funcionament, i tant per l'Ajuntament com pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques hem de vetllar

no només a l'hora de fer la inversió, sinó també en les despeses de manteniment que qualsevol inversió després ens comporta.

Vàrem creure que estava, com li deia, excessivament dimensionada –no molt excessivament dimensionada, sinó relativament excessivament dimensionada–, i ara el que s'està fent és adequar el projecte no només al terreny, tenint en compte que òbviament també compleix una funció, diguem-ne, d'instal·lació municipal important, sinó també pel servei que ha de donar aquesta estació d'autobusos, redimensionant-lo. Aquest projecte estarà finalitzat a primers d'abril, l'Ajuntament té coneixement d'aquesta situació des de fa mesos, i en aquest moment al que s'està és en espera que arribi aquesta reforma del projecte que es va iniciar el mes de novembre i que, com li deia, la tindrem el mes d'abril.

A partir del moment que tinguem el projecte definitivament aprovat i, òbviament, convingut amb el mateix Ajuntament de Terrassa, sortirà a licitació i a construcció la instal·lació de l'estació d'autobusos.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Cadevall pot repreguntar.

El Sr. CADEVALL: Sí, jo agraeixo la resposta del conseller quant al fet que sembla que dona una data concreta, si no del començament de les obres, com a mínim de quan tindran el projecte, però permeti'm, i em sembla que després d'escollar-lo, manifestar una certa estranyesa perquè s'hagi hagut de redimensionar el projecte, encara que entenc, també, perfectament que tractin de racionalitzar la despesa pública.

En primer lloc, per si donar una mica de presa li pot servir d'alguna cosa, jo li voldria recordar que, en aquest tema, l'organització local del seu partit, de Convergència, ha adoptat una actitud no només belligerant, sinó que jo podria qualificar de cínica. És a dir, en una revista que van repartir casa per casa el maig de 1991, acusaven el Govern, deien: «Què no s'ha fet en aquests dotze anys de Govern socialista», i deien la central d'autobusos, que és competència de la Generalitat. I en les seves promeses deien: «Què farà Convergència i Unió», i deien la central d'autobusos, i encara l'estem esperant. No sé si això el pot moure una mica a tenir una mica més de diligència.

En segon lloc, voldria fer constar que aquesta organització local de Convergència a Terrassa tampoc és una organització dispersa i desconnectada. En aquells moments el senyor Raimon Escudé era el cap de llista en funcions del Grup municipal.

La segona cosa que voldria fer constar és, precisament, la bona voluntat del senyor Escudé que quan va refusar –i això no ens va fer gaire contents– una esmena en els pressupostos de 1992 en què demanàvem que es construís l'estació d'autobusos el 1992, va manifestar la seva bona voluntat dient textualment: «He explicat quina és la política del Departament de Política Territorial en totes aquestes obres. Les promeses hi són, les realitats també hi seran. El Departament de Política Territorial m'informa que el projecte està en fase de redacció i que s'iniciarà dintre del 1992.» Jo vol-

dria destacar que, amb aquestes paraules, fa més d'un any, el senyor Escudé, que era ja, actuava com a portaveu de Convergència i Unió, es comprometia a tres coses, no?, que és: en primer lloc, reconeixia que existien les promeses; en segon lloc, que les realitats també hi serien el 1992; concretament deia: «S'iniciaran dintre del 1992», no?

Bé, en tot aquest procés tan llarg, senyor Molins, a mi el que m'estranya... És a dir, si la Direcció General de Transports va fer un estudi de freqüències, si ha sofert tota aquesta sèrie de dilacions, si hi han intervingut tantes persones, com és que no se n'assabenten fins al febrer de 1993, quan ja havia de fer —segons les seves promeses— tres mesos que havien d'haver començat les obres. Com és que no s'assabenta fins aquell moment que el projecte estava mal dimensionat? Perquè a nosaltres ens consta que, prèviament, hi va haver un estudi de freqüències...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president.

(El Sr. Escudé demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Sí, per al·lusions, el senyor...

El Sr. ESCUDÉ: Sí, senyor president. No sé si és massa correcte, perquè, és clar, les preguntes s'adrecen al Govern, però el senyor Cadevall s'ha adreçat...

El Sr. PRESIDENT: L'ha citat, sí.

El Sr. ESCUDÉ: No. M'ha citat i m'ha parlat de moltes altres coses, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: I l'ha llegit.

El Sr. ESCUDÉ: Això mateix. Daixò, l'únic que voldria, senyor president, és sumar-me a les paraules del senyor Magí Cadevall, pel que ell ha llegit de la transcripció de les meves expressions. Jo crec que és correcta la seva lectura i, en tot cas, de la mateixa lectura, les senyores i els senyors diputats deuen haver sentit que jo deia: «Segons les informacions rebudes del Departament corresponent». Per tant, no hi ha cap promesa meua, ni cap compromís meu; òbviament, perquè prou pena tinc o prou feina tinc de ser portaveu del Grup Parlamentari dintre del Parlament perquè, a sobre, assumeixi, sobre les meves dèbils i fràgils espatlles, els compromisos del Consell Executiu.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. El senyor conseller pot contestar a la pregunta.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. A veure, potser no ho he dit prou clar o potser no ho ha sentit l'il·lustre senyor diputat. Jo, el que he dit és que va ser el mes de novembre quan es va prendre la decisió, no el mes de febrer; el mes de novembre del 92, en el moment que es tramitaven les plurianualitats, que és en el moment que un projecte arriba a decisió del Consell Executiu i, per tant, del conseller que el presenta davant del Consell Executiu, va ser quan es va constatar que, malgrat aquests estudis de freqüència que precedeixen qualsevol realització d'un projecte definitiu, era un projecte sobredimensionat amb una sèrie de metres quadrats, doncs, aproximadament, 800 metres de pati

i 100 i escaig d'instal·lació, que és un 20% de la instal·lació, i es va creure que s'havia de redimensionar. Això succeïa el mes de novembre que era en el moment que, donant compliment a l'acord o al compromís que es tenia amb el Parlament i amb la disponibilitat pressupostària que hi havia, s'havia de tramitar el projecte per iniciar la licitació de les obres; és en el moment que es pren la decisió d'adequar el projecte a les necessitats reals, precisament, d'aquests estudis, que, com vostè sap, els trànsits i les freqüències tampoc no són..., són variables en el temps d'acord amb les necessitats i amb l'existència d'un trànsit determinat, i són les que han comportat la realització d'aquest nou projecte, adequant-lo a la realitat d'avui i, a més a més, preveient la possibilitat d'ampliar-ho en el moment que els trànsits ho requereixen. Ens sembla que és la forma correcta d'actuar; resta veure les dinàmiques internes, diguem.

Aquí estem controlant el Govern, no el Grup de Convergència, que, per altra banda, em sembla perfectament legítim que l'any 91 li digués a l'Ajuntament que no sabia que no es podia fer l'estació d'autobusos, perquè no cedia el terreny, perquè devia ser cert: l'any 91 no devia estar cedit el terreny, suposo, i l'any 92, en què està cedit el terreny, es fa la instal·lació, es fa primer el projecte, perquè fins que no es coneix el terreny no es pot fer el projecte, i en el moment de licitar el projecte es recompon aquest d'acord amb les necessitats que existeixen, reals i, sobretot, tenint en compte... —insisteixo en això, il·lustre senyor diputat, perquè crec que ens interessa a tots—, que és no ficar-nos en inversions que tenen després una despesa de manteniment que ens recau, que ens cau sobre l'espatlla cada any i que tots —ajuntaments, municipis i Administració de la Generalitat— hem de vetllar perquè aquestes despeses de manteniment després no ens siguin absolutament impossibles d'afrontar. Això és el que s'ha pretès, precisament, amb la revisió del contingut del projecte. En cap cas no era una voluntat ni d'endarrerir una inversió que és necessària per a la ciutat de Terrassa i també per a la política, diguem-ne, de transport del Govern de la Generalitat i que immediatament que estigui finalitzat el projecte es procedirà a la seva construcció.

Gràcies, senyor president.

El Sr. CADEVALL: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

El Sr. CADEVALL: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Em temo que haurà de fer una altra pregunta, senyor Cadevall. Què és el que vol dir?

El Sr. CADEVALL: Em sembla que el senyor conseller ha posat en boca meua unes paraules que no he dit i m'agradaria aclarir-ho, molt ràpidament.

El Sr. PRESIDENT: Purament aquest aclariment.

El Sr. CADEVALL: Sí. Semblava que el senyor conseller m'atribuïa que jo havia dit que l'organització de Convergència local es queixava que no s'havia cedit el terreny el 91. El terreny realment s'havia cedit. I a part d'això, cal tenir present que l'octubre la Conselleria presenta la llicència d'obres i el novembre vol redimensionar el projecte, cosa que és una mica estranya.

El Sr. PRESIDENT: Queda fet l'aclariment.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president.

*Pregunta al Consell Executiu sobre l'opinió del
conseller de Política Territorial i Obres Públiques
en relació amb la construcció d'un port esportiu a
Portlligat, de Cadaqués (Alt Empordà)*

El Sr. PRESIDENT: La següent pregunta és sobre l'opinió del conseller de Política Territorial i Obres Públiques en relació amb la construcció d'un port esportiu a Portlligat, Cadaqués, que formularà el diputat senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senzillament només demanar l'opinió del conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat, en relació amb la construcció del port esportiu a Portlligat, a Cadaqués, l'Alt Empordà. Només la seva opinió, m'agradaria saber.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. El senyor conseller Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. Respecte a aquesta pregunta, il·lustre senyor diputat, en la legislatura anterior vaig tenir ja oportunitat de donar una resposta, perquè també va ser feta per un il·lustre diputat de la cambra. En aquella oportunitat ja vaig poder dir com la tramitació, per part d'uns promotors privats, d'un dit embarcador a Portlligat, el Govern de la Generalitat ha fet el que ha de fer, que és tramitar-la, i en aquesta tramitació, des de la Direcció General de Ports, s'ha fet constar que, per la grandària de la instal·lació, allò no pot ser en cap cas considerat un embarcador, sinó un port esportiu, i que el port esportiu en aquest indret està absolutament prohibit pel Pla de ports; això per una banda. I per una altra banda, des del Departament de Medi Ambient no era així, perquè en aquell moment encara era una competència del mateix Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Des de la Direcció General del Medi Ambient es va emetre un dictamen sobre l'impacte ambiental d'aquesta instal·lació dient que era extraordinàriament negatiu. Això ha estat comentat amb els promotors que no han tornat ni a tramitar cap mena de projecte, tenint en compte aquesta valoració feta per Medi Ambient i, per tant, entenem que és un projecte que està absolutament aturat.

En qualsevol cas, l'opinió del Govern de la Generalitat ja va ser esmentada en aquell moment i avui la reconfirmo.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Reguant pot repreguntar.

El Sr. REGUANT: Li agraeixo, honorable senyor conseller, la seva resposta, que em tranquil·litza, i, sobretot, em tranquil·litzaria molt més si això donés a entendre que és una posició sòlida del Govern de la Generalitat en aquesta matèria, perquè, com vostès saben, a la província de Girona, d'on jo provinc, hi ha gran preocupació perquè, realment, en

intentar, en intentar, la iniciativa privada, amb uns criteris, diguem-ne, especulatiu, en endegar projectes legals, diguem-ne, per intentar triturar platja i paratge costaner, és quelcom que preocupa sectors molt importants de la província de Girona, dels pobles que jo represento.

Per tant, d'alguna manera, ens sembla que això serà la primera pedra, aquesta pregunta, de quelcom més ampli que farà el meu partit per poder arribar a fixar, encara que fos a grans trets, la política entre la Conselleria de Medi Ambient i la de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat, en el sentit que la població se sentís més segura que aquesta iniciativa trobaria sempre aquesta oposició de resistència en tot allò que signifiqui una certa agressió al medi ecològic costaner.

Mirin, celebros molt que, des de l'any que es va iniciar —que em penso que vostè no hi era encara, senyor conseller Molins, sinó que era en època del conseller Bigatà, quan això es va iniciar— fins ara, doncs, no hagin trobat, fins al cap d'aquests anys, una resposta de *stop* per part d'aquesta iniciativa, que no el preocupa que sigui Portlligat o la platja de Fenals o qualsevol altra de tot l'ecosistema. No està gens provat que la inversió d'aquestes característiques comporti ingressos diferencials significatius —si no, el conseller Alegre podria dir-m'ho—; si hi ha un diferencial important, en potenciar aquestes iniciatives, no aporten a l'àrea molts més recursos per turisme; en canvi sí, diu tothom a l'àrea, que quan la costa era com era la gent hi venia per la seva qualitat natural, i com més ciment s'hi posa, la gent menys diferència troba entre aquesta costa i una altra, i menys i menys atracció té el turisme d'aquestes característiques.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: També he acabat el que volia dir, senyor president.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: És un home afortunat. El senyor conseller Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. Il·lustre senyor diputat, des de l'any 84 (*pausa*), des de l'any 84 el Govern de la Generalitat creu que té una política al respecte, perquè des de l'any 84 existeix, doncs, un Pla director de ports i també des de..., jo suposo que des d'abans, fins i tot, té una política determinada respecte al medi ambient i molt clarament, claríssimament, en aquests darrers anys, on hi ha un procediment marcat d'avaluació d'impacte ambiental que totes aquestes instal·lacions han de passar a través d'aquesta avaluació d'impacte ambiental.

Amb el que no puc estar d'acord... Per tant, existeix la política, i existeix o es pretén trobar aquest equilibri entre unes instal·lacions que són necessàries i un impacte ambiental que cal controlar, avaluar, en alguns casos, si és important aquest impacte, desestimar la instal·lació i, ens uns altres, fer compatible una cosa i una altra. Entenem que aquesta és la política que duu a terme, perquè amb el que no puc estar d'acord és que es pugui generalitzar absolutament

respecte a aquestes instal·lacions. Perquè si impacte ambiental té una instal·lació nàutico-esportiva, impacte ambiental també tenen les embarcacions fondejades, les embarcacions deixades sobre la platja i també ens hauria de preocupar aquest impacte ambiental, que moltes vegades som molt capços, doncs, de valorar, probablement exageradament, un impacte d'una instal·lació fixa i, en canvi, no ho som amb unes coses que també malmeten el nostre paisatge com, per desgràcia, tenim oportunitat de veure durant l'estiu a casa nostra.

Per tant, és qüestió d'intentar trobar...

El Sr. PRESIDENT: També se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: ...aquest equilibri necessari.

Gràcies, senyor president.

El Sr. REGUANT: Senyor president!

El Sr. PRESIDENT: Digui'm, per què demana la paraula?

El Sr. REGUANT: Només per reconèixer que se m'ha acabat el temps i anuncio una pregunta per poder continuar el debat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Ja la presentarà. Les preguntes 11 i 12 han estat retirades.

Preguntes al Consell Executiu sobre l'elaboració d'un pla estratègic per al desenvolupament turístic i comercial de la comarca del Ripollès i sobre les accions previstes en relació amb el desenvolupament de la comarca del Ripollès

Passem a la 14, sobre l'elaboració d'un pla estratègic per al desenvolupament turístic i comercial de la comarca del Ripollès, que formularà el diputat senyor Piella. Té la paraula.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Amb la seva vènia, acumularia les preguntes 14 i 15, que tenen el mateix tema, eh?

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PIELLA: Senyor conseller, el mes de febrer de l'any passat vostè va venir al Ripollès i amb tota mena de mitjans va anunciar l'elaboració d'un pla estratègic turístic per al Ripollès i al mateix temps, també, que aniria acompanyat d'una manera immediata per un Pla també de màrqueting per tal de rellançar turísticament aquesta comarca.

Ha passat més d'un any. No tenim constància que s'hagi fet, directament per la Conselleria, res en aquest tema. No em digui ara concretament que això és el que ha fet el Patronat de Turisme del Ripollès el passat dia 11, és a dir, la setmana passada. I el que voldríem saber és concretament aquesta promesa que vostè ens va fer, concretament fa un any, en quin estat està, quins plans hi ha i, al mateix temps, quins pressupostos hi ha per tirar endavant aquesta iniciativa.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Piella. Pel Consell Executiu té la paraula el conseller Alegre.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Lluís Alegre): Moltes gràcies, honorable president. Illustre senyor diputat, efectivament, el 21 de febrer del 92, en una visita a la comarca, vàreig informar que estàvem desenvolupant un estudi en el qual s'estudiava la millor potenciació de tots els recursos turístics de Catalunya i, precisament, sobre la base, d'acord amb aquest estudi, que era el pla que vàrem fer amb el professor Porter i el seu equip, amb la base dels diferents *clusters*. Entenem per *cluster* aquella zona suficientment petita per poder presentar un conjunt global de productes compactats i alhora suficientment gran com per poder fer una tasca de síntesi en tot el Principat. I per tant, aquest Pla, que vaig anunciar que estàvem fent davant d'una reunió —que, per cert em sembla que vostè no hi era; eren joves emprenedors—, s'ha fet. S'ha fet i precisament va constituir un dels elements importants que en aquest Ple vam debatre quan hi va haver el debat de política turística.

Aquest Pla evidentment ha constituït uns eixos a fi i efecte de confirmar aquesta política que estem desenvolupant —penso jo, amb encert— i en la qual, en la seva comarca en concret i en tota la zona pirinenca, ha portat durant l'any 91 i durant l'any 92 importants inversions. I per tant, jo aquí fins i tot felicito tots aquests emprenedors, en concret de la seva comarca, que des de la vall de Camprodon han fet tot un conjunt important de presentació d'un paquet en el qual juga tot el que és l'oferta d'oci, des de la neu fins a l'aventura, també passant pel golf, també d'una restauració important i d'un hostalatge que, en aquest moment, penso que donen oferta precisament en aquesta línia que ens preocupa, i és de fer un servei de tall humà, un servei a prop del ciutadà.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Piella pot repreguntar.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Miri, concretament, senyor conseller, si em satisfà que tot el que va dir vostè sembla, concretament, que s'ha acomplert, però sí que li agrairia que concretament, ja que hi va haver aquesta promesa en una comarca concreta i en un lloc concret, que es mirés de materialitzar. Doncs, dissortadament estem assistint a una devaluació progressiva de tot el que és la política en si, és a dir, la percepció que estem portant a la nostra societat és que es fan promeses i que després concretament no es compleixen. En aquest cas, evidentment, vostè m'ha dit que no era així, però sí que crec que tots plegats hauríem de procurar que quan es fa una promesa es compleixi i, al mateix temps, s'intenti complementar amb altres iniciatives comarcals, i en aquest tema crec que seria molt important per, fins i tot, marxar d'aquesta imatge que cada vegada va plantant més sobre la nostra societat, es mirés de fer aquesta presentació per veure que realment la Generalitat ha complert la seva promesa.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Piella. El senyor conseller Alegre té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Sí, moltes gràcies. Miri, amb tota cortesia li he de rebutjar les seves afirmacions. El que vàrem prometre ho vàrem complir i aquest projecte ha estat presentat. I el *cluster* de tot el que són Pirineus, queda inclòs. Però és més, no només hem fet un estudi, sinó que em sembla que és positiu que vostè valori, per exemple, les inversions que s'han fet en els plans de muntanya, i veurà que en el meu Departament en concret hem ampliat amb escreix, precisament, les previsions fetes. Primera qüestió que és realitat, no són promeses, són fets i ben concrets, i a més a més es poden materialitzar en pessetes constants i sonants. I també penso que és molt important –i això diu a favor del Ripollès, també, i dels seus empresaris, que són els que han teixit una oferta plural, diversa, interessant i important, i que a més cada vegada gaudeix d'un nombre més important de visitants– el fet també d'una realitat –que no és una promesa, és una realitat–, que durant l'any 92 hi hagin hagut quaranta projectes, als quals nosaltres hem dedicat 65 milions, i que això ha produït una inversió global en aquesta comarca de l'ordre de 400 milions de pessetes. Per tant, fixi's que no parlem només d'un pla estratègic, d'aquest que a vegades elaborem amb molt d'interès, i que queda com una manifestació d'intencions, sinó que sobre la base de l'estudi fet per conèixer el territori concret, presentat i conegut, i debatut també a través, com he dit fa uns instants, del debat de política turística en el si d'aquest Ple, ha produït unes inversions molt concretes. I aquestes inversions concretes, em sembla que queda evident que no són promeses sinó que són realitats.

Moltes gràcies, senyors president. Gràcies, senyor diputat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes al Consell Executiu sobre els terminis previstos perquè les indústries de Ribes de Freser (Ripollès) que aboquen directament al riu es connectin amb la depuradora, sobre les mesures previstes per a depurar per separat els residus de les indústries de Ribes de Freser (Ripollès), si la depuradora no hi és adequada, i sobre els terminis previstos per al sanejament íntegre del riu Freser

La següent pregunta, sobre els terminis previstos perquè les indústries de Ribes de Freser que aboquen directament al riu es connectin amb la depuradora, la formularà el diputat senyor Piella.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. També amb la seva vènia, acumularia les preguntes que vénen després.

El Sr. PRESIDENT: La 17.

El Sr. PIELLA: En concret, sí. Concretament.

Senyor conseller, evidentment, l'obra que està fent el Departament que vostè dirigeix, de Medi Ambient, és evi-

dent; s'estan fent moltes depuradores. Vull dir això, evidentment, s'ha d'acceptar l'evidència i crec que, en definitiva, hem de ser objectius. Ara bé, crec que és molt important, no aquesta obra, sinó l'objectiu d'aquesta obra. És a dir, les depuradores no són un fi, sinó que són un mitjà. Per això, en definitiva –tal com li he manifestat personalment–, em preocupa no l'obra que s'està fent, sinó el resultat final, que és l'adequat funcionament d'aquestes depuradores.

En aquest cas, el que li porto aquí, el que porto concretament aquí, en aquesta cambra, és la preocupació pel funcionament de la depuradora de Ribes de Freser. És una depuradora que es va fer fa més d'un any, que està en funcionament, i que la percepció que es té des d'aquella vall és que, des del punt de vista principalment industrial, no compleix les finalitats per a les qual va estar construïda.

La pregunta, en definitiva, va sobre el tema de quins terminis tenen per tal que aquesta depuració sigui una depuració integral i compleixi els objectius fixats i, al mateix temps, concretament, què es pensa fer per tal que les indústries, concretament, que estan en aquesta vila pirinenca, doncs, puguin depurar i, concretament, en un termini al més curt possible, el Freser pugui tornar a ser allò que diuen que «hi havia truites fresques, fregides i del Freser».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, evidentment –i això ja ho vaig respondre en una pregunta al Consell Executiu, que es va fer des d'un altre grup parlamentari–, l'estació depuradora de Ribes de Freser és de caràcter biològic i els abocaments de la xarxa de clavegueram s'han de conformar amb les especificacions tècniques i de dimensionament de la depuradora. Això és així i així està establert per la legislació i, aleshores, en el cas de Ribes de Freser, concretament, la indústria que no hi connecta –com vostè sap perfectament, i com vaig explicar en aquella sessió plenària que està en el *Diari de Sessions*, número..., de 5 de novembre–, deia que Acabats del Pirineu havia de canviar el seu tipus de detergent i passar-lo a biodegradable i havia de fer una bassa de decantació per tal de corregir el pH, que en aquell moment era, el pH, de 6. Fins aquest moment, la bassa no l'ha fet encara, segons els coneixements que tinc del tema, i el que sí que li haig de dir és que aquesta indústria està inclosa en un expedient sancionador.

Aleshores, aquestes són les mesures que vostè demana que s'han de prendre, doncs; és iniciar –i s'ha fet ja l'expedient sancionador– i seguir el procés d'adequació que ha de fer aquesta indústria.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Piella pot repreguntar.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Evidentment, la meua pregunta anava, més que res, per quina seria l'actuació directa, no sancionadora, concretament, que fa el De-

partament, perquè evidentment quan es va fer aquesta depuradora ja se sabia que aquesta indústria concretament existia, i ja se sabia concretament que aquesta indústria tenia unes emissions al Freser determinades. Jo crec que hauria set molt més adient que aquesta previsió s'hagués fet prèviament i que, al moment de posar en marxa la depuradora de Ribes de Freser, doncs, haguessin estat solucionats aquests problemes.

Jo crec que l'argument que fa servir vostè, que és administratiu, ja l'entenc, de donar la culpa concretament a la indústria. Bé l'entenc però jo crec que, en definitiva, el lògic seria que fos el Departament que actués d'una manera directa, per tal que d'una manera racional i d'una manera realment programada i d'acord amb la política i les previsions del Departament, doncs, anéssim a sanejar íntegrament el Freser i mirar de donar una resposta adient que es tenia d'haver donat des del principi, perquè la indústria que vostè ha esmentat, concretament, pogués depurar d'acord i amb l'ajuda del Departament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. El senyor conseller Vilalta té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Departament pot ajudar les indústries, fins i tot amb unes subvencions que poden arribar al 30%, perquè facin aquestes inversions de depuració, prèvies, necessàries, que no és la depuració total, que és simplement una adequació a les necessitats de rebuda de les característiques de l'estació depuradora. A part d'això, previs els tràmits necessaris, el Departament, d'acord amb la Llei d'aigües, el que pot fer és subrogar-se i fer la depuració o la correcció que li correspon a la indústria i repercutir-ho després a la indústria.

Per tant, estem en el tràmit que s'ha de seguir, evidentment d'acord amb la Llei, de tots els passos necessaris per arribar a aquest cas, si fos necessari.

Moltes gràcies, senyor president, senyor diputat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vilalta.

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius de la sol·licitud de trasllat de l'expedient de suspensió de pagaments del grup Torras dels jutjats de Madrid a Barcelona

La següent pregunta és sobre els motius de la sol·licitud de trasllat de l'expedient de suspensió de pagaments del grup Torras dels jutjats de Madrid a Barcelona, que formularà el diputat senyor Arseni Gibert.

El Sr. GIBERT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyors del Govern, el dia 9 de febrer i alguns de successius, els mitjans de comunicació ens informaven que el Consell Executiu havia demanat que els tràmits judicials de la suspensió de pagaments de Torras passessin a l'Administració de Justícia de Barcelona, i no hem estat capaços d'endevinar els motius pels quals es va

fer aquesta sol·licitud. Per pura curiositat i sense cap judici crític apriorístic, preguntem els motius pels quals es va fer aquesta sol·licitud.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gibert. Pel Consell Executiu té la paraula el conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Sí, senyor president, senyores i senyors diputats; la companyia grup Torras, que és la societat *holding* del grup, com el seu nom indica, va presentar suspensió de pagaments davant dels jutjats de Madrid. Aleshores aquesta companyia era deutora de la Generalitat, per l'impost de transmissions patrimonials, i per un import de 1.800 milions de pessetes. I per tant, la Generalitat n'era creditora.

Els serveis jurídics van definir la seva estratègia. La seva estratègia es va basar en dues línies. En primer lloc, l'embargament de béns per via de constrenyiment a una de les filials del grup que presentés més solidesa. Per sort, això ha estat aconseguit i aquests béns han estat embargats, i es tracta de les accions de Seguros Amaya. Dins del conjunt d'empreses filials del grup Torras hi havia Ebro Agrícolas, Seguros Amaya, que ens inspiraven —diguem-ne— una idea de solidesa, però les accions d'Ebro estaven pignorades i, per tant, quedava això. I en aquest aspecte li haig de dir que l'acció rapidíssima de la Generalitat ens ha permès de tenir avui l'embargament de les accions que responen d'aquest deute.

Però, per altra banda, el grup Torras estava domiciliat a Barcelona, i pocs dies abans —pocs dies abans— de presentar la suspensió, és a dir, mentre estaven preparant la suspensió, van fer el trasllat a Madrid, precisament perquè anés a un jutjat de Madrid. I nosaltres, dins de l'estratègia definida, vam considerar que era bo demanar que la suspensió de pagaments es fes a Barcelona, en primer lloc, perquè a nosaltres, com a creditors, ens anava millor, i després perquè hi havia una sèrie de creditors catalans que això també els anava millor, independentment, evidentment, que el poder judicial, tant a Madrid com a Barcelona, és un poder independent i que hem de considerar que actuarà en la línia recta que hem de prejudicar sempre.

De totes maneres, li haig de dir al senyor diputat que vam plantejar aquesta qüestió de competència per inhibició davant dels tribunals de Barcelona i que, no obstant la doctrina legal i de jurisprudència que vam al·legar, el Jutjat de Primera Instància número 43 de Barcelona no va acceptar fer requeriment d'incompetència al jutjat de Madrid que tenia la suspensió de pagaments. Davant d'això, i com que nosaltres ja havíem obtingut l'embargament de les accions de Seguros Amaya, que era l'objectiu que perseguíem bàsicament, la Generalitat ha acatat aquesta decisió i no ha presentat apel·lació. Sé que hi han altres creditors que també estan interessats en aquest trasllat, però la Generalitat en aquest cas ja, diguem-ne, ha desistit de continuar en aquesta línia, ja que la línia principal definida pels nostres serveis jurídics ha estat aconseguida...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor conseller. N'hi queda, a vostè, senyor Gibert. *(Pausa.)* Molt bé.

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons per les quals el Departament de Medi Ambient subvencionarà una plantació d'arbres al llit del riu Congost

Doncs, fem l'última pregunta, sobre les raons per les quals el Departament de Medi Ambient subvencionarà una plantació d'arbres al llit del riu Congost, que formularà la diputada senyora Rosa Martí. Té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. La pregunta és molt concreta: quines són les raons per les quals el Departament de Medi Ambient de la Generalitat va subvencionar una plantació d'arbres al llit del riu Congost al seu pas per Granollers i, amb posterioritat, es va obrir un expedient sancionador per part de la Junta de Sanejament a l'entorn d'aquesta plantació?

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. Em sembla que li toca al conseller Vilalta contestar. Té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, no existeix en el Departament de Medi Ambient cap antecedent que s'hagi donat cap subvenció per la raó que..., per l'actuació que vostè esmenta.

Moltes gràcies, senyora diputada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Rosa Martí pot repreguntar.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Tinc una resolució de l'Alcaldia de l'Ajuntament de Granollers que diu: «Atès l'expedient sancionador que es tramita per la Junta d'Aigües en relació amb una plantació d'arbres dins la llera del riu Congost, resolc: primer, al·legar que la plantació d'arbres portada a terme dins la llera del riu Congost va ser fruit d'una col·laboració municipal amb el Departament de Medi Ambient de la Generalitat.»

Em sembla que queda suficientment clar que, aquí, o el conseller de Medi Ambient diu mentides o l'alcalde de Granollers.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Senyor conseller...

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyores i senyors diputats, «col·laboració» és una paraula que pot ser des de «comentari» fins al que sigui, no? El que sí que li puc dir –i ho repeteixo–: no existeix antecedent, al Departament de Medi Ambient, que hi hagi hagut cap mena de subvenció sobre aquesta actuació. El que sí que coneixem és que aquesta plantació, que va fer l'Ajuntament, doncs, aleshores, hi va haver un expedient sancionador, per part de la Junta d'Aigües, que va ser sobresegit.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Modificació de l'ordre del dia

Passem a la continuació de la tramitació de l'ordre del dia. El punt 15, que era una interpellació sobre el Pla de salut, ha quedat postposat.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de les seves obligacions fiscals envers els ajuntaments

Per consegüent, passem al setzè punt, que és la interpellació sobre el compliment de les seves obligacions fiscals envers els ajuntaments, que formularà el diputat senyor Antoni Farrés, que té la paraula.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats. La llei..., la interpellació és preguntar al Govern de la Generalitat quins són els seus propòsits de capteniment en relació amb el compliment de les obligacions fiscals en relació amb els impostos i taxes dels municipis de Catalunya.

Permeti'm, senyora honorable consellera, fer una referència al marc legal que ens és d'aplicació. La Llei de finances públiques de Catalunya equipara la Generalitat a l'Estat pel que fa a prerrogatives i beneficis fiscals, i així mateix les entitats autònomes de la mateixa Generalitat.

Donc: la Llei de finances locals, en el seu article 9, diu: «No es podran reconèixer altres beneficis fiscals en els tributs locals que els expressament previstos amb rang de llei.»

Tres: el decret 366 del 88, en què es defineixen els béns o en què es classifiquen els béns de l'Administració en béns de domini públic, comunals i béns patrimonials, afirma en el seu article vuitè que els béns patrimonials es regeixen per les normes de dret privat.

I finalment, en relació amb l'impost de béns immobles, substitutori de l'antiga contribució, en l'article 64 estableix amb precisió quins són els béns que n'estan exempts: per una banda, els que siguin propietat de l'Estat i de les comunitats autònomes o dels ens locals i estiguin directament afectats a la defensa nacional, a la seguretat ciutadana, als serveis educatius, als penitenciaris, a les carreteres, als camins, als de domini públic, marítim, terrestre i hidràulic i a les altres vies terrestres que siguin d'aprofitament públic. I en relació amb l'impost de construccions i obres, no s'estableix absolutament cap exempció per a ningú. No és així, per exemple, en relació amb l'impost d'activitats econòmiques, que sí que d'una manera clara hi ha una exempció a favor de l'Administració.

Per tant, i a criteri d'aquest diputat, segons la legislació, la Generalitat, el seus òrgans administratius autònoms, les seves empreses estan exemptes només en els casos enumerats i, per tant, han de pagar, entre altres, l'impost de béns

immobles, l'impost de construccions i obres i altres taxes municipals legalment establertes i vigents en aquest moment.

I davant d'aquest marc legal, què és el que fa la Generalitat, les seves conselleries, els seus organismes, les seves empreses? Doncs, mirin, fa de tot, fa de tot. Hi han conselleries que actuen d'una manera; unes altres, d'una altra; hi han organismes, per exemple l'Incasol, que en determinades operacions urbanístiques paga els impostos corresponents. I d'altres béns, que, encara que administrats per una altra Conselleria, en aquest cas la de Benestar Social, figuren a nom de l'Incasol..., doncs, no paga l'impost de béns immobles, no paga l'impost de construccions i obres.

I vull referir-me, com a exemple..., entre altres coses, perquè és un cas paradigmàtic el de la Conselleria de Benestar Social; no paradigmàtic per altres qüestions —perquè vull fer palès que aquesta interpellació estava presentada amb anterioritat a determinats fets que han tingut ocasió o han ocorregut en aquesta cambra—: pel seu volum i per les característiques amb què es produeix. Però, a més a més d'aquesta Conselleria, evidentment, hi han les altres, que també incompleixen.

En aquests moments s'està forçant els ajuntaments de Catalunya a cometre illegalitats, a tenir actuacions no ajustades al marc normatiu vigent aquí, a casa nostra. I tant és així que en l'Informe de la Sindicatura de Comptes que ben poc fa que vàrem aprovar en aquesta cambra, i referit a l'exercici de l'any 91, dedica, en el cas de Benestar Social i més concretament el de l'empresa Adigsa, trenta-nou planes destinades a analitzar els seus comptes, i s'afirma allà que s'han d'assumir els impostos endarrerits de contribució territorial urbana, com també s'ha de pagar l'impost de béns immobles.

Dedica tot un capítol, tot un epígraf —el 2.3, pàgina 2127 i 2128—, a aquesta problemàtica, i posa en evidència que en no haver-se pagat, en no estar degudament reflectit en els seus balanços, la societat no té tots els seus passius registrats. I aquest és un informe que ha aprovat el Parlament de Catalunya a través de l'Informe de la Sindicatura de Comptes.

I en aquest mateix Informe, i dintre de la línia del que creu aquest diputat que no s'ajusta a la Llei, s'explica que es va signar un conveni amb l'Associació Catalana de Municipis, que, en el seu punt novè, diu textualment: «Els ajuntaments exoneraran de les taxes i dels impostos corresponents les obres de rehabilitació i millora urbana promogudes per Adigsa o, de forma alternativa, la subvencionaran per un import de llei». I en la discussió amb la Conselleria, la Federació de Municipis de Catalunya —i aquest diputat hi estava present, senyor conseller; vostè ho sap—, també en un cas semblant, vàrem accedir a la possibilitat d'exonerar-la de l'impost de construccions i obres.

El problema és un altre: és que això no s'ajusta a la llei, això no és legal. Article 9 de la Llei 28, de desembre del 88: «No podran reconèixer-se altres beneficis fiscals en els tributs locals que els expressament prevists amb rang de llei.» Se'ns està empenyent a cometre illegalitats.

I com s'ha de calcular l'impost de béns immobles? Perquè aquesta és una de les parts que s'està discutint. Doncs, la Llei ho diu claríssim; en el seu article 66 diu: «Per a la determinació de la base imponible es prendrà com a valor dels béns immobles el valor cadastral d'aquests», valor cadastral que fixen els centres de gestió cadastral i cooperació tributària dependents del Ministeri d'Hisenda i que els ajuntaments poden informar, però que en definitiva aprova el Consorci i, per tant, fora del marc i de les possibilitats d'actuació dels ajuntaments.

I, per tant, si en aquest punt hi han opinions dient: «Aquí, el que s'ha de pagar és en funció del preu administratiu», és una opinió; el que és evident és que això no és el que diu la Llei. I la Llei, a més a més, diu que no hi poden haver exempcions i bonificacions fora del marc legal.

Si els ajuntaments no acceptem això, la Generalitat no ens paga, i la Generalitat és inembargable. I, per tant, avui, multitud d'ajuntaments de Catalunya es dediquen a col·leccionar caixes i caixes —he de reconèixer-los que he estat temptat de venir aquí amb les caixes del meu propi Ajuntament—, amb una quantitat de rebuts impagats, que..., per exemple, en aquests moments, a l'Ajuntament del Prat se li deuen 241 milions de pessetes; a l'Ajuntament de Sabadell, a 31 de desembre del 90, se li devien 109 milions de pessetes, i per poder cobrar alguna cosa es va signar, es va «convenir» —és veritat, però per força els pengen, senyor conseller, honorable conseller—, es va «convenir» que aquests 109 milions de pessetes quedaven reduïts a 50 milions de pessetes. Des de quan es pot negociar l'import dels impostos? Això és seguretat jurídica? A l'Ajuntament de Reus se li deuen en aquests moments 125 milions de pessetes; al de l'Hospitalet, aproximadament 25 milions de pessetes, i així podríem seguir amb Lleida, Girona, Terrassa i tots els ajuntaments que vulguin que hi han instal·lacions d'aquests tipus.

Pregunta i sense acritud: això és lleialtat institucional? Això és col·laboració institucional, en un marc que no està creat, no està dotat, el Fons de cooperació municipal de Catalunya, pel que fa als municipis? Això és el tracte que s'ha de tenir als ajuntaments de Catalunya, que formen part de l'Administració de la Generalitat, que formen part del sector públic de Catalunya?, diu la Llei de finances públiques de Catalunya referit als tributs de la Generalitat, que la mateixa Generalitat no pot rebaixar tampoc. I permeti'm una perla: el Decret 322 de l'any 90 diu —que es titula «De procediment per a la compensació de deutes i crèdits recíprocs entre les corporacions locals i entitats públiques i la Generalitat»—, diu, en l'article primer, que quan degui un ajuntament diners a la Generalitat, aquesta podrà compensar; però no es diu res al revés. Això és reciprocitat? I si se'ns posa com a condició en convenis el que nosaltres anunciem en determinades taxes i impostos i els ajuntaments no ho accepten, hauran de renunciar a les col·laboracions, als convenis i a les subvencions d'altres matèries que en surten perjudicats els ciutadans perquè són serveis públics? Això no és la relació institucional que el nostre Grup

vol per a l'Administració de Catalunya. Això, nosaltres entenem que és una situació d'irregularitat que cal, immediatament, corregir i esperem que a través d'aquesta interpellació es prenguin les mesures perquè durant aquest mateix exercici es regularitzi aquesta situació.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Farrés. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable consellera senyora Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, intentaré, en primer lloc, abans de respondre alguns interrogants concrets que ha formulat el senyor diputat, situar el tema que ens ocupa, l'objecte d'interpellació, en..., no diré ja en un clima..., que ja ho és, de serè i de tranquil, sinó, diria, en el punt que li correspon. He trobat exagerades les seves manifestacions i, per tant, intentaré veure si podem arribar a un equilibri de discussió.

L'objecte d'aquesta interpellació sobre les obligacions financeres de la Generalitat amb els diferents ajuntaments..., és cert que ens està plantejant problemes; problemes que són, sobretot, d'interpretació legal, fins i tot estatutària.

En aquesta cambra es parla sovint –avui ho feia el senyor diputat– de les relacions interadministratives, de les relacions de col·laboració entre les diferents administracions, i ho estava fent des d'un esquema que m'hauria agradat més que hagués estat institucional i realment de col·laboració, però en canvi no és freqüent que es consideri l'Administració de la Generalitat, o en algun cas l'Ajuntament, com un subjecte més en la relació amb altres institucions, com qualsevol ciutadà més en algunes relacions.

I aquest és justament el cas que ens ocupa avui. La resposta a la interpellació que ens ha formulat, senyor Farrés, té base, com vostè deia..., vostè deia «les lleis», jo aniré més endarrere i li diré que té base en la Constitució del 1978 i en l'article 9, que exigeix, per als ajuntaments i per a la Generalitat també, la subjecció dels ciutadans i els poders públics a la Constitució i a la resta de l'ordenament jurídic. Per tant, la Generalitat no pot dir a cap ajuntament que cometi illegalitat, com vostè deia –i no ho ha fet–, i no pot tenir, en relació amb la fiscalitat municipal, cap altre propòsit que l'estricta i escrupolós compliment de la normativa vigent, sobre la base –ho dic ja– de la Constitució i de l'Estatut. Ara bé, per això li deia que aquesta és una relació diferent de la Generalitat amb els ajuntaments, i que no entra dins d'aquestes relacions interadministratives. La Generalitat, igual que la resta de subjectes passius de qualsevol altra relació tributària, pot discrepar –de vegades discrepa, i aquest n'és un cas– dels actes concrets d'aplicació d'una normativa que, en principi i sempre, acata. El que hi ha, doncs –ho repeteixo–, és, de vegades, alguna discrepància, i aquest és el fet que creu la Generalitat i creu el Govern de la Generalitat que és l'objecte de la interpellació i no el que deia el senyor interpellant. La discrepància no vol dir mai deslleialtat, i, senyor Farrés, jo crec que vostè, amb les seves declaracions

i amb el seu plantejament, segurament sí que està produint avui una deslleialtat. I no precisament per una actuació de la Generalitat que simplement discrepa dels criteris que ha tingut el seu Ajuntament en les liquidacions d'uns impostos que l'Ajuntament creu legítimament que són els que són.

Això li dic que no té res a veure amb el principi de lleialtat constitucional, que la Generalitat respecta sempre en les relacions amb els ajuntaments i envers les altres administracions públiques, i tampoc vol dir això, senyor Farrés, que això sigui que tractem els ajuntaments d'una manera subordinada. En aquesta mateixa tribuna jo vaig dir, amb l'objecte d'una altra interpellació, que els ajuntaments són Administració de la Generalitat i que, per tant, l'Administració col·labora amb els ajuntaments i procura ajudar i col·laborar, i esperem que sigui mutu. En aquests casos, senyor Farrés, es tracta de l'exercici d'un dret reconegut a tots els subjectes passius de qualsevol relació tributària, que ens porta de vegades –com ha estat el cas– a recórrer via administrativa o judicial actes concrets d'aplicació.

Senyors diputats, les liquidacions presentades per l'Ajuntament de Sabadell han estat objecte d'un recurs de reposició per part de la Generalitat i suposo que es farà al seu dia; espero que no, i ens agradaria que no, espero que ens posem d'acord i, si no, evidentment i d'una manera normal, aniríem a la via jurisdiccional.

Moltes vegades, aquesta via jurisdiccional ens dona la raó a la Generalitat; altres, als ajuntaments, i a voltes la Generalitat tots coneixen que té interpretacions que no són compartides per les instàncies judicials. Això és la via normal, quan una administració discrepa –i això està recollit a les lleis– dels criteris d'una altra, que també són vàlids i per això els posa, diguem, en termes col·loquials, sobre la taula. Jo diria que això no és gens dramàtic, i que hauríem de desdramatitzar que un ajuntament opini diferent del que opina la Generalitat en l'aplicació d'un impost.

Com deia el senyor Farrés, i vostès ho saben, la fiscalitat municipal està regulada per una normativa estatal, que és la Llei del 1988, de les hisendes locals, que ja he dit en aquesta tribuna que limita seriosament les possibilitats de desenvolupament legislatiu per part d'aquest Parlament. Això implica –ha implicat– que la Generalitat no pugui regular aspectes de finances locals, i no només la llei, sinó que hi ha una impugnació i està pendent, per tant, de resolució estatutària. I el que hi ha, en definitiva, respecte a aquesta Llei, és una diferència d'interpretació, punts de vista jurídics i constitucionals diferents.

Dins d'aquestes discrepàncies considerem que la vigent regulació tributària local ha limitat sensiblement les exempcions a favor dels ens públics de tots els que existien en la legislació anterior. I moltes vegades creiem que sense una justificació acceptable, configurant un transvasament de recursos d'una administració a les altres, com clarament s'ha comprovat, ocasiona més problemes que dels que de vegades contribueixen a resoldre. Això ens ha portat, senyor Farrés –i no cap illegalitat, i no és cap illegalitat a ningú–, ens ha portat de vegades a utilitzar la via del conveni per tal de

poder pactar amb els ajuntaments determinades condicions que, sempre respectant el marc legal —que no crec que l'ajuntament, pel fet de signar un conveni no ho respecti, i la Generalitat no hi incita—, aprofitin les possibilitats existents d'evitar aquest transvasament de recursos, que —ho repeteixo— no contribueixen a resoldre cap problema.

Per tant, si la Generalitat amb alguns ajuntaments ha arribat a signar convenis és, no per incitar a una illegalitat —a més, senyor Farrés, vostè ho sap, això—: ha procurat signar convenis perquè no està tan clara aquesta legislació que vostè ha llegit molt bé. I no està molt clara en molts aspectes que vostè ha llegit; simplement llegint, tampoc està molt clara.

L'article 64, em sembla que és, no dona la mateixa categoria a l'impost sobre béns immobles que a l'impost sobre construccions, i vostè sap que en un cas és obligatori i en l'altre cas diu que es pot regular, que es pot estar a ordenances municipals i, en tot cas, ho preveu en futur. Per tant, no tots els impostos, a la Llei, són com vostè els ha llegit.

Jo ara no tinc aquí la Llei, que la tinc a l'escó, però després tindrè ocasió de demostrar-li aquest petit debat jurídic, que, en tot cas, no és així com vostè ho ha llegit. Però el tema no és la Llei ni aquesta lectura —que no l'ha acabat de llegir bé o almenys no crec que la interpreti bé—, sinó que, amb l'IBI, la Generalitat hi està d'acord que, després de la Llei del 88 i a partir del 31 de desembre del 92, està obligat a pagar aquest impost. El tema és sobre què, quina és la base imposable en aquest impost. I aquest és el problema que s'està discutint, i aquest és el problema que transitòriament i mentre no es reguli per norma estatal el cadastre estem discutint i estem arribant amb els ajuntaments —jo crec que en un clima normal i de discussió i d'entesa—, a saber quin és el període transitori i a què ens hem d'atendre, i què és el que utilitzem? Doncs, utilitzem l'ordre de l'any 89, l'ordre anomenada, així col·loquialment, el «Cadastràs», que ara està en suspens, i que, per tant, fixava allà el valor administratiu. Per tant, la base imposable i la que utilitzem i la que discuteix la Generalitat és que la base imposable sobre la qual hem de pagar l'IBI és una, i vostè diu que n'és una altra. I aquest és el tema, i això no és cap illegalitat. Això, com li deia abans, és simplement una discrepància de la utilització i de la interpretació de les normes. I crec que vostè, a més, ho sap perfectament. I ho sap tant que va firmar un conveni l'any 91, per a liquidació dels deutes pendents que la Generalitat tenia amb l'Ajuntament de Sabadell, de l'any 85 al 91. I, a més, va acceptar aquesta interpretació. Segurament en aquella ocasió pensava el mateix que ara, però devia tenir alguna urgència que li va fer acceptar, urgència o, simplement, ara..., i a més, reconec que és perfectament vàlid i legítim canviar de criteri, però també és legítim i vàlid, i admeti'm vostè que jo li digui que ha estat així.

Senyor Farrés, res voldria més la consellera de Governació que aquest principi de col·laboració que es recull a les lleis es complís, es complís per tots els ajuntaments de Catalunya, i jo procuraré que per part de la Generalitat també sigui així, i que crec que sense aquesta col·laboració entre

totes les administracions públiques mai podrem anar construint o consolidant Catalunya. I això no són paraules buides, és així: amb enfrontaments i amb acusacions des de la tribuna, que estem incitant els ajuntaments a complir, a fer illegalitats; em sembla que no és col·laboració institucional, i no vull dir que... Crec que tampoc és gaire lleialtat institucional.

Per tant, hi ha el reconeixement que l'Administració de la Generalitat està obligada a pagar l'impost sobre béns immobles i altres impostos que recull la Llei del 88 que vostè ha llegit, en part bé, i que en part no ha interpretat bé. I per tant, la Generalitat, això ho pagarà. I que ara estem en un període transitori en el qual la Generalitat pensa que l'impost de béns immobles s'ha de calcular, ha de tenir la base imposable, com deia aquella Ordre del 89, que li he dit, el valor, el coeficient «O», i vostè pensa que no, que el valor que té la base imposable ha de ser la quantitat fixada per la famosa ponència tècnica... I a més a més hi ha hagut una resolució del recurs a favor de les tesis de la Generalitat. Per tant, jo crec que, senyor Farrés, jo li diria que res m'agradaria més que poder-nos posar d'acord en un conveni transitori, fins que les normes siguin realment clares i puguem aplicar això que desitgem tots, que és una normativa clara: la Generalitat, que pagui els impostos, i els ajuntaments també, que paguin i compleixin les obligacions que tenen també amb la Generalitat, i que en moltes ocasions... —i per no fer, diguem-ne, aquesta intervenció ni més llarga; m'agradaria que fos tranquil·la—, no vull recordar les obligacions que els ajuntaments tenen també amb la Generalitat i que no sempre compleixen.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Cuenca. El senyor Farrés té cinc minuts per al tràmit de rèplica.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Honorable senyora consellera, vostè no m'ha escoltat. Jo no he parlat de Sabadell ni he vingut a plantejar un problema de Sabadell. He citat aquesta població dintre d'un conjunt de poblacions i, a més a més, expressament, de diferents províncies, de dintre de l'àmbit de la conurbació metropolitana i de fora, entre altres coses perquè les ponències d'urbana són diferents, els consorcis són diferents, i per tant, una possible resolució fora de termini afecta un i no els altres.

Però, dit això, en tot cas li demano disculpes pel meu to vehement; en tot cas, és mostra del meu apassionament i la meva identificació amb els problemes del municipalisme, però no és el problema, o almenys no són les ganes de confrontar. I deixi'm dir-li —amb una altra condició—: no vaig acceptar aquests valors, i en tot cas després li facilitaré el conveni corresponent que ho podrà veure. Però vostè el que està plantejant és una cosa molt més greu, molt més greu, i és, en primer lloc, des del punt de vista legal. Es diu en la Llei municipal de Catalunya, aprovada per aquest Parlament, que els ens locals, els ens territorials de Catalunya gaudeixen d'unes prerrogatives: la primera és la de presumpció de legitimitat i d'execució de llurs actes i acords. Primera. Segona: el fet que un contribuent tingui discrepàn-

cies sobre un tema de cap manera pot dir: «Seguem i parlem-ne», perquè això és una crida a la insubmissió fiscal; això trenca un dels pilars fonamentals de l'Estat de dret. Vostè em diu: «S'ha recorregut.» Què s'ha recorregut? Els valors d'urbana fixats en aquells moments? No, no, de cap manera, honorable consellera! No es van recórrer, ni aquí ni a cap municipi de Catalunya. No. En el moment de l'emissió de rebuts? De quin any? En tot cas, tinc coneixement?, no en tinc? És igual, ja ho buscarem; en tot cas, evidentment, almenys els ajuntaments ens sotmetrem a la decisió judicial, si és que hi ha aquesta reclamació. Però el problema per a mi és un altre, i no parlem d'un impost. Però de tota manera deixi'm dir que la Llei –i no és un problema d'interpretació estranya, sinó de pura i simple gramatical– diu, en el seu article 66, número 2: «*Para la determinación de la base imponible se tomará como valor de los bienes inmuebles el valor catastral de los mismos.*» I això és contundent. Això és contundent, i fa referència als béns patrimonials, que es regeixen, en aquest cas, pel dret privat, tal com li he dit que diu l'altra legislació de què li he fet esment.

Però hi ha moltes altres taxes, que evidentment els ajuntaments tenen un marge per fixar els seus tipus, però el que és evident és que els tipus que es fixin –i dintre d'un Estat de dret que parla de la igualtat de totes les persones físiques o jurídiques no es poden establir, tal com diu la legislació vigent, si no és amb categoria de llei– exempcions i bonificacions. I s'estan pactant amb convenis entre parts, exempcions i bonificacions no previstes en la Llei. I nosaltres creiem, el nostre Grup creu que això no és ajustat a dret.

I en relació amb l'incompliment per part d'ajuntaments, en relació amb les obligacions que tenen en relació amb la Generalitat, deixi'm dir-li, com a mínim, dos mecanismes que té la Generalitat i que no tenen els ajuntaments: el que li he citat d'aquest Decret tan famós, que diu «de compensació recíproca», però que només ho contempla en una direcció, i l'altre famós, que també va ser objecte i vàrem perdre perquè tota l'oposició va votar a favor d'una esmena, que diu que en cas de deutes a la Generalitat se'ls retenen als ajuntaments de Catalunya les subvencions que hagin pogut ser concedides.

Per tant, la Generalitat té dos poderosos instruments de compensació i el germà petit de l'Administració, que són els ajuntaments de Catalunya, no en té cap ni un; i això, més enllà de la seva i de la meua voluntat, estableix una relació de jerarquia, de subordinació i de dependència, si més no en matèria financera, i més en aquests moments en què la situació econòmica i financera dels ajuntaments és la que vostè perfectament coneix per culpa del marc general que tenim a tot l'Estat i, més específicament, el que tenim aquí a Catalunya, degut a l'incompliment de l'obligació estatutària de dotar per als ajuntaments el Fons de cooperació municipal de Catalunya.

Nosaltres, jo crec, els diputats que a més a més tenim la condició d'alcaldes no volem exercir accions judicials contra la Generalitat. Evidentment, en això estem d'acord, això

no seria una bona relació; per tant, nosaltres el que demanem és que compleixin la Llei i si hi ha alguna cosa recorreguda, en tot cas, esperarem tots plegats les resolucions dels tribunals, però tot allò no recorregut s'ha de pagar. Per què? Perquè és un problema de justícia, és un problema d'equitat i és un problema –com molt bé vostè ha dit– de reconeixement i de respecte fins i tot al mateix text constitucional.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. La consellera senyora Cuenca té la paraula per contestar la rèplica.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Gràcies, senyor president. Senyor Farrés, malgrat les seves paraules li torno a reiterar que a la Generalitat, a la consellera de Governació li agradaria resoldre aquest conflicte amb l'Ajuntament de Sabadell sense esperar la resolució jurisdiccional. Jo li torno a fer l'oferiment i vostè és molt lliure, i ja veig que pels gestos que ha fet no ho farà, però jo en tot cas li torno a dir des de la tribuna el que li he dit.

Jo li he dit que havíem recorregut les liquidacions calculades per l'Ajuntament de Sabadell i desconec si el que vostè diu és cert o no; per tant no li puc respondre. En tot cas, crec que no és possible que la Generalitat sobre la base del que vostè està dient retengui cap subvenció als ajuntaments d'un altre tipus. Li ho puc donar, li ho puc dir pel que es refereix a la Conselleria de Governació: això és absolutament fals. De les altres conselleries, en aquest moment, no em puc arrogar la representació.

Que hi ha una situació financera dels ajuntaments greu ho he reconegut des d'aquesta tribuna, però crec que el tema d'avui és un tema parcial dins d'aquesta situació financera greu, o de les finances municipals que ja hem reconegut i que ja des d'aquesta tribuna em vaig comprometre a intentar resoldre o estudiar-la de la millor manera, i vostè sap que es va convocar, es va crear una ponència d'estudi en el si de la Comissió de Govern Local de Catalunya.

Senyor Farrés, jo li estava dient que el problema no és que la Generalitat no pagui o no reconegui que ha de pagar l'impost de béns immobles; el problema que jo li deia és que en el cas d'Adigsa, que són «vivendes» de protecció oficial, el tema de discussió és el tema de la base imposable sobre què s'ha de calcular el valor cadastral. I jo li deia: el valor cadastral, tècnicament, és el que es diu el coeficient o el «valor O», que vol dir el valor administratiu.

I li vaig a llegir el conveni que vostè va signar, i diu: «Atenent al criteri, manifestat reiterades vegades per Adigsa, que la limitació del valor administratiu dels habitatges havia de ser la base de la valoració cadastral i que el Ministeri d'Hisenda ha reconegut en les normes tècniques, les dues parts acorden...», i diu la clàusula cinquena: «Per tal d'evitar l'aparició de problemàtiques similars en el futur, ambdues parts es comprometen a elevar al Centre de Gestió Cadastral les consultes pertinents a fi de resoldre les diferències de criteris entre el valor cadastral i el valor administratiu.» I aquesta resolució del Centre de Gestió Cadastral ha donat la raó a la Generalitat dient que és el valor administratiu.

I en una altra clàusula diu l'Ajuntament de Sabadell que: «Atenent l'important volum d'inversions realitzat en el municipi de Sabadell per part d'Adigsa i que ha millorat en gran manera les condicions d'habitabilitat del parc públic d'habitatges del municipi, acorda reconèixer que el valor és el valor administratiu.» Per tant, Adigsa, per descomptat que està d'acord —no és que hi estigui d'acord, és que l'hi obliga la Llei— a pagar l'impost sobre béns immobles, però el valor sobre el qual s'ha de calcular pensem que és el valor administratiu. Vostè pensa que no i, per tant, el que hi ha aquí és una discrepància d'interpretació jurídica que, mentrestant, jo crec que seria molt millor que poguéssim arribar a un acord, i si no haurem d'esperar si la Generalitat decideix no seguir endavant amb el recurs. Si decideix seguir endavant amb el recurs haurem d'esperar la resolució jurisdiccional, i si no jo li ofereixo per tercera vegada la possibilitat de, transitòriament, poder arribar a un acord d'interpretació transitòria fins que les normes del cadastre siguin definitives. I que a més, que siguin definitives o no, li correspon aprovar-les a l'Administració de l'Estat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. *(El Sr. Farrés demana per parlar.)* El senyor Farrés per què demana la paraula?

El Sr. FARRÉS: Per contradiccions, senyor president, perquè em posa en relació amb un text que s'ha fet menció unes conclusions que no s'ajusten a la realitat, tota vegada que la resolució...

El Sr. PRESIDENT: Té un minut per exposar les contradiccions.

El Sr. FARRÉS: Tota vegada, primer, que jo no he sortit aquí a parlar de l'Ajuntament de Sabadell, sinó dels ajuntaments de Catalunya; segona qüestió, la resolució a què fa referència l'honorable senyora consellera és del Centre de Gestió Cadastral de la zona metropolitana. En tot cas, la ciutat de Sabadell, Reus o Lleida no formen part d'aquest consorci.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Farrés.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política econòmica davant l'actual situació de l'agricultura a Catalunya

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política econòmica davant l'actual situació de l'agricultura a Catalunya, presentada pel diputat senyor Josep Ignasi Llorens, del Grup Popular, que té la paraula per presentar-la. Temps, deu minuts. *(Pausa i remor de veus.)* Pot començar.

El Sr. LLORENS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els avanço que no els detallaré els quaranta-quatre punts que estan a la Moció, que són unes propostes de solucions urgents i necessàries per al sector agrari. Em consta que les han llegit detingudament els diversos portaveus dels grups polítics i ara ha arribat el moment de

conèixer la posició i la reacció de cada un dels grups polítics que ells representen.

Les propostes incloses a la Moció pateixen de concreció. Certament, són unes propostes molt concretes, però és que després del debat sobre política agrària no hem tingut més remei que recórrer a aquestes propostes, arribar a dir solucions concretes i quina és la posició de cada un dels grups. Perquè aquelles propostes de l'últim debat sobre política agrària resulta que van ser propostes vaporoses, propostes descafeïnades, propostes interessadament descompromeses, i ara podria posar vint exemples, però... Per exemple, el Grup de la majoria, quan va arribar a una proposta de resolució que deia: «Millorarem la competitivitat financera de les nostres explotacions», això què volia dir?

Nosaltres havíem proposat al debat de política agrària, com proposem en un punt d'aquesta Moció, una mesura concreta en matèria de finançament: és a dir, un tipus d'interès que no sigui superior a la mitjana comunitària, un refinançament del deute del sector agrari català —que en aquests moments encara no es coneix— augmentant els terminis d'amortització en un mínim de deu anys i amb un màxim d'interès que sigui el de la mitjana comunitària; una creació de societat de garanties recíproques... Per això nosaltres, permetin-me, senyores i senyors diputats, que hàgim fet aquesta proposta tan detallada i tan exhaustiva amb aquesta Moció.

Penso que després de la marxa verda i els recents esdeveniments i les manifestacions dels pagesos, el Grup Popular —com la resta de grups— fa allò que creu que ha de fer, que és canalitzar parlamentàriament les protestes d'un sector indignat, d'un sector que està arribant als límits de la seva capacitat de resistència.

El sector agrari català, amb un 4,5% de població activa dedicada a l'agricultura, té ara dues amenaces, dues greus amenaces a les quals s'ha de fer front urgentment si no volem hipotecar greument el futur de les noves generacions. Hi ha una amenaça que dintre d'uns anys Catalunya tingui una dependència alimentària, que pot ser fins i tot més perillosa que la dependència energètica que ha provocat crisis ben recents a la història del nostre país, i hi ha una amenaça de desertització. Amb un 4,5% de població agrària, la major part d'ella superior als 55 anys, el problema que tenim és que la gent marxi del sector agrari i que no hi torni, i als agricultors, a més de productors agraris, els reserva el futur de la nostra societat el paper d'agents productors/protectors del medi natural. Per tant, jo crec que aquest Parlament no pot romandre impassible davant d'aquestes amenaces certes i no pot deixar perdre l'ocasió d'arribar a un gran acord polític de totes les forces aquí representades parlamentàriament per donar una resposta als problemes de la nostra pagesia.

Les quaranta-quatre propostes que vénen relacionades en la Moció que tenen les seves senyories em permeto agrupar-les en tres grans grups. Demanem a aquest Parlament que insti el Consell Executiu perquè demani al Govern central un canvi en la política fiscal agrària. Certament, les últimes

novetats, per exemple, en matèria d'estimació objectiva singular simplificada i el nou càlcul de mòduls han suposat un increment de costos per a un sector que en aquests moments està —com he dit abans— als límits de la seva resistència. Nosaltres, per tant, hi ha un conjunt de mesures que estan incloses en la Moció que presentem que les podem agrupar en totes aquelles competències que emanen del Govern central i que nosaltres demanem al Consell Executiu que les solucioni. He posat com a exemple la política fiscal, dels aspectes de la qual podríem destacar que demanem en una de les propostes que tots els IVA dels costos de producció no superin cap d'ells el 6%, i la suspensió immediata de l'impost de transmissions successòries en determinades condicions si volem que hi hagi continuïtat de l'activitat agrària en el camp.

És just o no —els pregunto a tots vostès— que encara hi hagi sis productes horto-fructícoles, entre ells el préssec, que no es puguin exportar lliurement a la Comunitat Econòmica Europea després de l'entrada de l'Acta Única? Fins l'any passat, cap dels productes horto-fructícoles espanyols es podia exportar lliurement; ara només n'hi ha sis. Si s'ha aconseguit la negociació i la lliure exportació per a la resta, per què no aconseguir-la per a aquests sis que inexplicablement encara queden sotmesos a través a l'exportació? És just o no que encara no tingui el sector de la fruita seca —de les avellanes i de les ametlles— organització comuna de mercat i que estiguin entrant les avellanes turques i les ametlles californianes enfonsant la cotització dels preus d'aquests productes? És just o no que, com en el cas de la poma, entrin 195.000 tones l'any passat, se n'exportin només 7.000, i d'aquestes 195.000, 50.000 vinguin de Xile i 15.000 d'Argentina, països tercers no comunitaris?

Demanem al Parlament que insti el Consell Executiu perquè faci les gestions necessàries davant la Comunitat Econòmica Europea per solucionar aquestes situacions de manifesta injustícia. S'han negociat les quotes de la producció de llet, s'ha negociat la lliure exportació de la resta dels productes horto-fructícoles i, per tant, també es pot renegociar aquests aspectes.

Demanem, per tant, al Parlament que el Consell Executiu ho demani a Brussel·les o a Madrid, però demanarem també al Parlament que el Consell Executiu —li ho exigim, en nom del sector agrari—, que el Consell Executiu faci. Hi ha responsabilitats a Brussel·les, hi ha responsabilitats a Madrid, però no es pot continuar eludint les pròpies responsabilitats que en matèria d'agricultura té el Govern de la Generalitat amb totes les competències pràcticament transferides.

Una millora del finançament del sector agrari vol dir el que he dit abans, no una declaració ambigua ni un càntic a la «viva Cartagena!», que millorarem les competitivitats financeres de les nostres exportacions. Si estem a Europa, els nostres pagesos no poden pagar interessos que siguin el doble del que paguen els països comunitaris. El sector agrari té un deute que en aquests moments tampoc pot pagar: demanem una renegociació i demanem una creació de societats de garantia recíproca, igual com s'ha constituït en el sector

industrial. El sector agrari el necessita més que el sector industrial.

Però jo m'atreveixo a avançar que potser l'aspecte més innovador de les propostes incloses en aquesta Moció són aquelles que fan referència a la possibilitat que té el Parlament de Catalunya de decidir avui, d'instar el Consell Executiu que posi Catalunya dintre d'Europa, dintre de l'Europa que ajuda els seus pagesos. Vostès saben que hi ha projectes cofinançats per la Comunitat Econòmica Europea per a jubilacions anticipades dels pagesos, per a reforestacions, per a ajudes directes a renda. La condició que hi posa la Comunitat Econòmica Europea és que hi posa la meitat dels fons amb la condició que cada país hi posi l'altra meitat; doncs bé, mentre França, que forma part de l'Europa que ajuda els seus pagesos, posa 100.000 milions de pessetes per a les jubilacions anticipades, el Govern central n'ha posat 3.000, amb la qual cosa, de la Comunitat només obtindrem 3.000 milions; però ningú ho impedeix. Des que es va celebrar l'any passat el debat sobre política agrària fins ara, s'ha regulat que la comunitat autònoma de Catalunya, que les comunitats autònomes, hi participin, en aquests projectes cofinançats, per tal d'acostar-se als límits màxims subvencionables previstos per la Comunitat Econòmica Europea. Per tant, nosaltres demanem que el Consell Executiu de la Generalitat habiliti els fons necessaris per completar les insuficients ajudes del Govern central per tal d'esgotar els màxims d'ajuda previstos per la Comunitat Econòmica Europea.

En síntesi, aquest és el cos, agrupat en tres grans blocs, de les quaranta-quatre propostes que s'inclouen a la Moció que avui tenim l'honor de defensar, de presentar, i que esperem que compti, si no amb l'atenció —com s'està veient, per desgràcia— de tots els diputats, sí amb el recolzament dels grups polítics als quals pertanyen.

Hi ha tres arguments polítics com a conseqüència —que jo voldria aquí exposar— de l'últim debat que vàrem tindre quan nosaltres vam presentar una interpellació. Avui no és aquí el conseller, però potser seria una ocasió per aclarir alguns conceptes. No voldria jo aprofundir, en nom del Grup Popular, en les diferències que tenim amb el Grup de la majoria de la cambra, sinó accentuar les aproximacions, però avui dia no es pot dir que no volem una agricultura subvencionada, perquè això és fer-li el caldo gros al GATT perquè, precisament, el GATT és el que vol lliure mercat, perquè, com que té uns costos de producció molt inferiors que els de la Comunitat Econòmica Europea, la Comunitat Econòmica Europea té de subvencionar els seus excedents, les produccions que produeixen més del que consumim, per tal de col·locar-les al mercat.

Per tant, no es pot dir seriosament, si es vol aportar una solució urgent al sector agrari, que no volem una agricultura subvencionada, quan els nostres socis comunitaris estan subvencionant els seus pagesos perquè sobrevisquin. I tampoc es pot dir que les causes de l'enfonsament de moltes de les nostres produccions són la falta de qualitat —com tot, millorable— quan, com hem dit abans, en el cas de la poma, en-

tren 195.000 tones, algunes d'elles de països tercers, i nosaltres exportem molt menys i no demanem ni tan sols la clàusula de salvaguarda.

No voldria jo aquí cansar la cambra amb l'advertència d'alguns perills, perquè els dotze ministres de la Comunitat Econòmica Europea ja estan demanant una zona de lliure trànsit amb els països del nord d'Àfrica, que beneficiarà molts altres sectors —el sector industrial—, però que perjudicarà una vegada més el sector agrari i, en particular, l'agricultura mediterrània catalana. O per exemple, el preacord del GATT, que demana que la Comunitat Econòmica Europea disminueixi el 21% de les seves exportacions i supprimeixi les restitucions a les exportacions.

Senyories, senyores i senyors diputats, sobre la greu situació actual hi ha unes amenaces certes, tan certes i tan doloroses com després s'ha pogut comprovar que van representar les condicions en què vam entregar el sector agrari, quan vam firmar el tractat d'adhesió, que mereixen una resposta del Parlament de Catalunya i del Consell Executiu. Per tant, senyores i senyors diputats, jo tinc l'esperança que tots els grups polítics aquí representats recolzin les propostes que vénen detallades en aquesta Moció.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Llorens. No s'han presentat esmenes a aquesta Moció; per consegüent, passem a la intervenció dels grups que ho sol·licitin. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, Iniciativa, quan vam tindre la Moció subsegüent a la interpellació, ens vam quedar realment sorpresos, sorpresos perquè —li ho diré amablement al diputat del Grup Popular— creiem que era desproporcionada la consecució de quaranta-quatre propostes concretes després d'un debat, quaranta-quatre propostes que, si més no, trigues mitja hora a llegir-les, i vol dir que no hi havia temps ni d'esmentar-les, en la mateixa substanciació de la interpellació. Però, a més a més, ens vam trobar amb la dificultat de dir: «Bé, què fem? Esmenem? Fem alguna esmena? Plantegem alguna qüestió? Tenim menys de quinze segons per proposta, per posicionar-nos sobre la proposta.» Hi ha unes deu propostes, de les quaranta-quatre, que hi hauríem fet esmenes, però deu propostes, sense parlar més que d'aquestes propostes, ens donaria només un minut per poder modificar o poder parlar de modificacions.

En definitiva, ens veiem en la impossibilitat de poder tractar a fons totes i cadascuna de les propostes i, fins i tot, de posicionar-nos específicament en cada una d'aquestes, tot i que hauria estat la nostra voluntat fer-ho, però el Reglament és el Reglament, i creiem que potser això és més propi d'un nou debat de política agrària, que possiblement és necessari, a la llum de la nova situació agrària comunitària, però que no és aquesta la situació en què ens trobem.

Per tant, l'únic que puc fer és manifestar que en el fons de la interpellació i del contingut de la Moció aquesta, glo-

balment, hi estem d'acord, hi estem d'acord perquè el que fa el diputat del Grup Popular és fer palesa aquesta preocupació del sector agrari, i intentar que, des del Govern, es portin a terme polítiques actives per aconseguir una reconversió agrària, però per la via no com s'ha portat fins ara, sinó d'una política agrària activa. I per què hi estem d'acord? Perquè tot i que és cert que, segons les últimes dades, potser ja ni el 4% de la població activa de Catalunya està ocupada en l'agricultura, no és pel reduït pes que té, demogràficament i econòmicament, sinó per l'estratègic valor del sector agrari.

I per què diem «valor estratègic»? Perquè, a part d'una determinada producció, també l'agricultura ha conformat i encara segueix conformant un paisatge i un model de país a Catalunya, i és l'única garantia que el reequilibrament territorial de què tothom ens omplim la boca aquí pugui ser possible. El que està clar és que el que no farem és exportar ciutadans urbans al camp, sinó que el que hem de fer és mantindre els ciutadans rurals al món rural i que estiguin en les millors condicions de vida, de situació econòmica, perquè s'hi sentin a gust i no estiguin temptats de vindre a la gran conurbació urbana, en aquest futur pla territorial que se'ns planteja, centralitzat a tot el sector costaner, però que deixen abandonades completament totes les comarques d'interior.

Llavors, pensem, per tant, que cal una política activa, i que aquesta política activa es veu reflectida, en part, en aquestes propostes del Grup Popular, perquè planteja l'actualització i l'ampliació de les mateixes resolucions del debat de política agrària que vam fer a final del mes de maig de l'any passat, que ha introduït aquí algunes de les nostres propostes dels altres grups polítics que vam presentar en aquell moment i que no van ser aprovades. Per tant, òbviament, jo m'he sentit identificat amb alguna de les propostes, perquè deia: «Aquesta em sona...», i després he mirat i resulta que eren propostes pràcticament de les mateixes que plantejàvem Iniciativa en aquells moments.

Creiem que cal aquesta política activa de millora al camp, que passa lògicament per diners, passa pel refinançament del deute agrari, per la constitució d'una societat de garanties recíproques, passa pel que hem dit: reconversió. Si en un sector industrial que està en crisi resulta que es fa una reconversió i es prenen les mesures necessàries, és lògic que el sector agrari globalment està en crisi i cal fer aquesta reconversió agrària, però amb mesures concretes i una aplicació de mesures financeres i de caràcter de planificació i de formació del sector agrari que siguin impulsades per la Generalitat, com a poc —com a poc—, en igualtat de condicions amb la resta de l'Estat i amb la resta dels països comunitaris. Hi ha molts països comunitaris que, el problema agrari, el tenen més ben encaminat, perquè hi ha més voluntat, hi ha més interès, hi ha més tradició, hi ha, en definitiva, una certa predisposició superior a mantindre aquest sector, que no té per què ser més productiu que el català i que el de l'Estat espanyol, perquè no sempre les condicions són millors en aquests països. En definitiva, cal que passi a ser una

preocupació fonamental de la política del Govern de la Generalitat, perquè creiem que, com hem dit, no és sols pel valor econòmic real, en números globals, sinó per la seva importància estratègica.

Creiem que és fonamental –i també està dintre d'aquestes propostes– aconseguir un canvi quantitatiu i qualitatiu en la mentalitat dels pagesos: cal acabar amb l'aïllacionisme agrari, cal acabar amb l'individualisme, amb el campí-qui-pugui, amb la falta de força dels moviments associatius, perquè el sector agrari no tirarà endavant si no hi ha un control dels processos de transformació dels productes i de comercialització dels productes pels mateixos agricultors.

Aquí hi ha una esmena que volia introduir –que no he introduït perquè no he tingut temps–, quan parlàvem..., quan es planteja, a la proposta 34, «Establir un pla d'ajuts per a iniciatives d'entitats associatives o individuals...»; jo, si hagués fet una esmena, hauria traduït això d'«individuals», perquè, en definitiva, els individuals solen ser els comercialitzadors, els que tenen més recursos econòmics, i no els productors. Però, en fi, he dit que no fèiem esmenes i que, com que pensem que, en la voluntat, coincidim bastant amb aquesta decisió de fer política activa, de canviar aquest sentit productivista de la producció agrària per una reducció de producció emmarcat dins de –en aquests moments– l'única política agrària comunitària, i que significa reduir aquesta producció en benefici de l'increment de la qualitat, de les denominacions de qualitat específiques, en definitiva, de potenciar els productes propis de la terra; perquè creiem que s'ha de mantindre la població al territori; perquè creiem que també s'han de posar les mesures per afavorir que aquella gent que està cansada, desenganyada i incapaç de mantindre's activament al món agrari, pugui jubilar-se d'una forma digna, sense tindre d'anar a captar o anar a buscar altres solucions de tipus tercermundista, que els pagesos han de tenir la mateixa probabilitat de jubilar-se, de poder abandonar i cessar la seva activitat, i de transmetre aquestes finques perquè altra gent –els seus descendents o altres que millorin la seva parcel·la mínima de superfície, i això s'ha de fer tenint en compte que avui l'agricultura o el patrimoni agrari no és un bé, sinó que és un mitjà de producció–; en definitiva, dir que, des d'Iniciativa, dubtàvem entre si ens abstenim a totes o les votem favorablement totes; com que crec que, per part del Govern de Convergència i Unió, no les aprovaran totes, nosaltres els donarem el recolzament, fonamentalment per una qüestió de fons –estem d'acord que cal treballar més activament en l'agricultura– i, òbviament, votarem que sí a les que el Govern de Convergència i Unió decidirà votar que sí, i a les altres també, per la voluntat que hem dit de recolzar qualsevol preocupació sobre el sector agrari.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Senyors diputats i senyores diputades, ens posicionarem des de la tribuna, essencialment per una qüestió de simetria estètica,

malgrat que la longitud de la nostra intervenció serà prudent. Voldríem dir que el senyor Llorens, de qui ens consta –i crec que consta a la cambra– no només la preparació tècnica, sinó també l'enorme inquietud política i personal que sent pels problemes del camp català, ha aprofitat l'article 130 de la cambra i, fent un símil temàtic –tanmateix, respectuos–, podríem dir que ha «munyit» ardorosament la seva interpellació fins a extreure'n aquests quaranta-quatre punts que avui sotmet a la consideració de la cambra, segurament no sense abans d'haver batut un autèntic record de fecunditat postinterpellativa.

D'aquest conjunt d'iniciatives, que el senyor Llorens ha classificat i ha detallat, evidentment n'hi ha que neixen o que tenen el seu origen o que estan relacionades amb el debat general sobre la política agrària del Govern, al qual el senyor Llorens i altres diputats ens referim amb freqüència en aquesta cambra; d'altres responen a criteris anteriorment exposats pel senyor Llorens en les seves intervencions i en posicionaments corresponents al seu Grup, i entenem que en línies generals no n'hi ha cap que discrepi, des del punt de vista del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, dic, que discrepi fonamentalment d'allò que considerem adequat i desitjable per a una política agrària catalana, a curt i a mitjà termini.

Atesa la..., hi ha alguns aspectes que em semblen extraordinàriament preocupants, per agrupar o per reagrupar..., coincidim bastant amb el que ha exposat el senyor Llorens i també amb algunes de les coses que ha dit el senyor Gimeno i, probablement, amb algunes de les coses que afegiran altres il·lustres portaveus; hi ha alguns nuclis que em semblen extraordinàriament preocupants: el problema de la invasió més que notable del mercat interior, és a dir, el problema que es planteja als productes catalans no ja de dificultats de sortida a l'exterior sinó de penetració, gairebé imparable, de productes exteriors dins del nostre mercat de consum intern; el problema mai prou detallat, però gravíssim, de la crisi estructural del sector, i els problemes que es deriven d'allò que nosaltres hem exigut i continuarem exigint moltes vegades, que és la possibilitat d'aconseguir una representació d'algun tipus directe a Brussel·les i, en definitiva, també el problema de la corresponsabilització del Govern de la Generalitat.

Ens preocupen també altres factors que apareixen reflectits en el contingut d'aquesta Proposta de resolució, el problema d'aquesta previsible zona de lliure trànsit amb el nord d'Àfrica, i en això voldríem insistir una vegada més: som plenament favorables a una política de solidaritat amb els països del Tercer Món, però és evident que aquesta política de solidaritat no ha de recaure únicament i exclusivament sobre les espatlles dels agricultors i ramaders de Catalunya.

No insistirem, no detallarem més allò que ja ha estat exposat i, per tant, ens limitarem finalment a dir que, atesa la fórmula de presentació de la Moció que ha escollit el Grup Popular i, en concret, el senyor Llorens, ens ha semblat que no era necessari de presentar-hi o de formular-hi esmenes

precises, petites esmenes precises o puntuals, i en qualsevol cas ens semblava poc operatiu.

Per tant, ens limitarem a donar-hi el nostre suport, es voti com es voti; tant se val si s'agrupen o no aquestes propostes que presenta el senyor Llorens, i, únicament, doncs, per acabar, manifestar la nostre intenció de vot favorable.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'illustre diputat senyor Vilalta.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Molt honorable senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Llorens, la Proposta de resolució que ens ha presentat, conseguint a la interpellació de l'altre dia, és, efectivament, com han assenyalat altres portaveus de grups que m'han precedit en l'ús de la paraula, una proposta àmplia i complexa, que fa un repàs exhaustiu sobre la totalitat d'assumptes que afecten la pagesia de Catalunya, els seus problemes i les mesures que caldria emprendre per a millorar-ne la situació.

És, gairebé, el repàs del debat general de política agrària que vam tenir en aquest mateix Parlament en el mes de maig. Aquell debat ja es va produir, i es va produir a bastament amb una intervenció àmplia i reeixida per part de tots els diversos grups. La interpellació que vostè va presentar l'altre dia era una interpellació més concreta, sobre aspectes més determinats, i a nosaltres, al Grup Socialista, ens agradaria que aquesta Proposta exhaustiva que avui presenta no tingués com a finalitat principal l'emmarcament en el curs d'un procés pre-electoral com el que estem vivint, sinó en el rendiment explícit i precís de la discussió que vam tenir.

En les quaranta-quatre propostes de resolució que vostè ens presenta hi ha de tot; hi han propostes que afecten la plena responsabilitat del Govern de Catalunya, d'acord amb el marc competencial que té, i hi han propostes que afecten de ple la competència que té, general, l'Administració de l'Estat en la matèria. I, d'alguna manera, algunes d'aquestes propostes tinc la sensació que pretenen reeditar aquí, en el Parlament de Catalunya, discussions que s'han produït, es produeixen o es produiran, ben segur, en el mateix Congrés de Diputats, a proposta i a iniciativa, precisament, dels seus companys del Grup Popular a les Corts Generals. I em sembla bé, perquè cada cosa ha de tenir la seva discussió en el seu lloc. I ens sembla innecessari haver de discutir el mateix en els furs parlamentaris diferents, com són aquest mateix Parlament i com són les Corts Generals. Sobretot, ens sembla innecessari repetir unes mateixes discussions en un i en un altre lloc. I algunes, fins i tot, de les seves propostes, com per exemple la referida a jornades teòriques o a «peonades» teòriques, estan ja fins i tot resoltes per acords del Consell de Ministres de fa un parell de setmanes. I altres, com les relatives a reforestació de terrenys, tenen —i vostè ho sap molt bé— un acord del Consell de Ministres que les emmarca, de la seva darrera reunió, la reunió de la setmana passada.

Per tant, li ho repeteixo, senyor Llorens: en les seves quaranta-quatre propostes hi ha de tot, i algunes fins i tot tenen fortes vinculacions amb aspectes de política internacional i de política comercial. Les que abans s'alludien de posicionament espanyol respecte a una possible zona de lliure canvi en el Mediterrani, o la fixació, per exemple, de les clàusules de salvaguarda o de preferència comunitària. I fins i tot, en algunes altres, com és l'establiment d'organitzacions comunes de mercat per a alguns productes, vostè sap —i la cambra ha de saber— que, per exemple, hi ha una resolució explícita del Parlament Europeu en què s'oposa a la creació d'una organització comuna de mercat per als fruits secs; o vostè sap —i la cambra ha de saber— que hi ha un veto explícit de la Gran Bretanya per a l'establiment d'una organització comuna de mercat per al cas de la patata.

Per tant, jo no sé si aquestes discussions que toquen tan de ple la política internacional i la política comercial internacional han de ser objecte de debat també en aquest Parlament de Catalunya o no; el cert és que a través dels mateixos grups presents en aquesta cambra es discuteixen, s'han discutit, es discuteixen i es discutiran, ben segur, temes similars o aquests mateixos a les Corts Generals.

Quina és la nostra posició, en conjunt, respecte al que vostè planteja? Exactament el mateix i, per tant, podríem repetir-ho amb les mateixes paraules i amb les mateixes conclusions que en el debat general del mes de maig. Nosaltres constatem cada dia que, efectivament, s'està produint una reconversió dura de l'agricultura d'aquest país, que tendeix a adequar les seves estructures productives a la realitat d'un mercat obert, ampli i competitiu, en què no hi ha més llei ni més norma que la de la competitivitat en la producció de qualitat i en l'abaratiment de preus. I per tant, des d'aquest punt de vista, a nosaltres ens sembla positiu tot allò que tendeixi a facilitar l'impacte que produeix aquest procés de reconversió, tot allò que tendeixi, en definitiva, a recolzar i a enfortir les nostres pròpies estructures productives, transformadores i comercials. I que una sèrie d'aquestes mesures —per exemple, totes aquelles que tendeixen a definir la funció de l'agricultor a títol principal i la mateixa empresa agrària i les mesures fiscals necessàries a les quals vostè es referia anteriorment i es refereix en algunes de les seves propostes de resolució— és evident que han de tindre el seu adequat tractament en la llei de l'empresa agrària que vostè sap que el Govern central ha anunciat per a aquests propers dies, amb modificacions importants dels aspectes fiscals que vostè assenyalava.

El Govern central ha de fer, l'Administració central ha de fer allò que li correspon fer —i cal demandar-li la responsabilitat per allò que no faci— i l'Administració de Catalunya ha de fer, des del nostre punt de vista, una política complementària en la qual es defineixi conjuntament el Govern central i el conjunt de les comunitats autònomes en el conjunt de l'Estat espanyol. I, si això es fa, és a dir, si l'Administració de la Generalitat juga a fons les seves cartes, és indubtable que aquí a Catalunya disposarem, gaudirem

d'una situació millor, la nostra pagesia, que la que està gaudint en aquest moment.

Ahir a la tarda alludíem a alguns aspectes relatius a la situació financera del camp català. Dèiem en aquell debat del mes de maig –diversos grups, i nosaltres també– que l'Institut Català de Crèdit Agrari hauria de jugar molt més a fons les seves possibilitats en aquesta matèria. Vostè s'hi refereix, sense citar-ho, en alguna de les seves propostes de resolució; nosaltres coincidim que, efectivament, l'Institut Català de Crèdit Agrari podria jugar un paper bastant més important que el que està jugant en aquest moment; o, d'una manera general, l'Administració de la Generalitat podria –podria, perquè legalment pot fer-ho– complementar les diverses línies implementades des de la Comunitat Europea, a les quals se'ls afegeix la respectiva aportació per part de l'Administració central, i que podrien ser complementades perfectament per l'Administració de la Generalitat.

Per tant, en termes generals, senyor president, i acabant: cap discrepància en el fons del seu plantejament, una coincidència explícita en la majoria de les seves propostes i una posició de més cautela, simplement pel sentit que aquests mateixos temes estan sent ja objecte de discussió i de tractament en el Congrés de Diputats, uns a iniciativa del mateix Govern central i uns altres a iniciativa de la mateixa oposició, personificada en aquest cas pel Partit Popular.

Per tant, de les quaranta-quatre propostes de resolució, nosaltres no ens oposarem a cap, senyor Llorens; a la majoria els donarem el nostre recolzament més sincer, i en unes altres, unes quantes –aquelles que es refereixen més explícitament a aquests aspectes que li assenyalava–, nosaltres ens abstindrem.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vilalta. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Companys.

El Sr. COMPANYS: Honorable president, senyores i senyors diputats, intentaré cenyir-me al temps que em donen, cosa que serà una mica difícil per les característiques de la Moció: quaranta-quatre propostes de resolució, si realment s'hi vol entrar i, a més, poder parlar a grans trets de la filosofia de la política agrària, realment no dona per prou.

La veritat és que la presentació d'aquesta Moció, d'entrada, em va sorprendre en llegir-la, per la seva extensió: quaranta-quatre propostes de resolució, em sembla a mi que és una quantitat molt important, sobretot quan fa pocs mesos que hem tingut el debat de política agrària, en el qual el seu mateix Grup en va presentar setze o disset, o divuit propostes –per tant, moltes menys que les que presenta ara–, i que fa molt poc temps vam tindre el debat dels pressupostos generals de la Generalitat, en el qual, si bé va presentar un vet a la totalitat dels pressupostos, no hi va haver esmenes puntuals de les diferents parts del pressupost, i que era una magnífica oportunitat per poder haver ficat dintre alguna modificació de partides que en aquest moment ens haurien pogut evitar haver de discutir aquí.

Per tant, si tenim en compte, com abans ha avançat el diputat senyor Vilalta, aquest ambient pre-electoral que es viu –no a Catalunya, però sí que es viu de forma intensa a Madrid–, entenc en aquest moment, dintre aquest marc, aquesta profusió de propostes, encara que no les comparteixo.

M'agradaria dir, d'entrada, que el camp està passant per una situació difícil, i penso que això és clar per part de tots els que hem intervingut i per part del sentiment de tota la gent que de forma directa o indirecta hi tenim contacte. El problema no és un problema conjuntural, és un problema de fons i, per tant, caldrà d'arbitrar mesures adequades si el volem salvar; la renda agrària està caient..., en aquest moment és un terç del que seria la renda de la resta de la població, i l'IPC –ho estava llegint l'altre dia– ens està afectant de forma clara en els nostres productes. Sempre que aquest mecanisme s'utilitzi, per exemple, per a control de la inflació. Jo estava llegint fa uns dies –i, per tant, m'agrada en aquest moment de dir-ho– que, per exemple, per a l'any 92 l'informe d'economia econòmica del Ministeri d'Hisenda deia que havia pujat un 5,4% l'IPC dels productes, però l'IPC dels productes no elaborats, alimentaris no elaborats, va tenir un decrement del 3,6%. Va créixer de forma negativa.

Per tant, també, a més de tota aquesta problemàtica, hi ha una sèrie de voluntats específiques per al control de la inflació, per al control de l'IPC, que també de forma indirecta hem de suportar la gent que estem en el camp.

De fet, llegides les propostes de resolució, jo diria que amb diferents matisos, jo crec que estariem d'acord tots els que fins ara hem fet ús de la paraula, hi estariem tots d'acord, evidentment amb matisacions.

De fet hi ha un grup amb el qual vostè recull unes velles aspiracions del sindicalisme democràtic de tots els anys, des de l'any 70, en el tema de les jornades teòriques, que ara sembla ser que arran de la marxa verda es solucionaran. Dotze anys han estat molts anys per poder solucionar aquest tema. Els preus del gas-oil, les transmissions patrimonials, els interessos dels crèdits bancaris, i he pensat que aquest és un tema que des de l'any 70 n'estem parlant i surt en cada una de les reflexions que es fan en política agrària. Hi ha també, com s'ha dit abans, tota una sèrie de propostes que neixen de les propostes fetes pels diferents grups parlamentaris en el debat d'agricultura. Algunes d'elles copiades al peu de la lletra. Per tant, també són aportacions que entren aquí. Hi ha també, dintre aquestes propostes, les mateixes propostes aprovades en el debat d'agricultura i algunes que són les que vostès van presentar. Per tant, aquests quaranta-quatre jo diria que això és la síntesi d'una voluntat de tots, que, amb diferents matisacions, hi estariem bastant d'acord. I la presentació d'això d'entrada no és dolenta, però en tot cas no és el moment en una moció, va ser en el moment del debat. Sí que seria bo que aquestes haguessin anat presidides per una anàlisi en profunditat de quins són els greus problemes que en aquest moment té el camp.

No hi ha dubte que l'aprovació de moltes d'aquestes proposicions ajudarien, serien un bon bàlsam, però no són la

suma d'elles, ni la suma d'elles, una solució global com necessita el camp en aquests moments. (*Remor de veus.*)

Per tant, no, no serien..., serien un bàlsam per sortir de la situació. Els costos de producció per ser competitius són un element primordial per a qualsevol indústria. I vostè sap que en aquest moment els costos de producció, els *inputs*, per a la producció de l'agricultura, després de Grècia, són els més alts en aquest moment de la Comunitat Econòmica Europea. Els més alts.

L'electricitat: hi ha empreses que havien pensat situar-se en el territori català o en el territori espanyol, i se'n van perquè l'energia és cara. Els adobs, el gas-oil, els impostos, la maquinària, tots aquests elements fan que d'entrada situem l'agricultor en situacions difícils. I si nosaltres analitzem la balança comercial en temes agroalimentaris i el nivell de cobertura, ens adonarem que des del 80 tenim una balança comercial agroalimentària altament positiva, sobre el 120%, i que en el moment que entrem a la Comunitat Econòmica Europea, i ens quedem l'any 87 amb un 0,7%, i en aquest moment estem amb una balança de caràcter agroalimentària totalment negativa. I els pagesos continuen sent tan rendibles i fent les coses tan ben fetes ara com fa uns anys enrere.

Què ha passat, aquí? Doncs ha passat, senzillament, que en el moment de la negociació, l'any 75, i no vull entrar en aquest moment en una anàlisi, perquè n'hem parlat moltes vegades, però sobretot en el moment de la renegociació de la PAC, que va ser fa poc temps, no s'han corregit tota una sèrie de problemes greus que tenia l'agricultura i que en aquest moment anem arrossegant.

Jo m'agradaria saber, per exemple, per quins principis, amb l'aplicació de la reforma de la PAC, s'està penalitzant de forma clara els productors de carn de vacum català? Perquè se'ns obliga a fer produccions extensives, quan aquí el sistema normal de producció és la producció intensiva? Bàsicament per una raó, perquè la producció extensiva amb carn de vacum, per ficar un exemple, a França és el 75% i a Irlanda és 100%. I com això trobaríem tota una sèrie de fets que fan que en aquest moment nosaltres de forma indirecta, més ben dit, el Govern central, de forma indirecta, amb un poc coneixement o amb una mala negociació de cada un d'aquests punts, fiqui l'agricultura catalana en situacions difícils.

Perquè en aquest moment a nivell d'Estat espanyol s'ha de modificar les normatives pròpies sobre la utilització d'alcohols no vínics per a la fabricació de licors? Senzillament perquè, malgrat que la Comunitat Econòmica Europea és excedentària en la producció de vins i mostos, resulta que en aquest moment a tot Europa s'autoritza la fabricació de licors amb productes, amb alcohols procedents de remolatxa o procedents de melasses, i queden els nostres licors, els nostres vins i els nostres mostos per a la destil·lació i per al consum industrial.

Jo tinc la temptació d'endinsar-me més en aquest món, cosa que és difícil, però en tot cas resumiré una mica les propostes nostres, perquè, si no, no em deixaria temps, amb els deu minuts que deuen estar a punt de concloure. Jo diria que hi ha un bloc important de propostes que nosaltres esta-

riem disposats a donar-hi suport. Ens hauria agradat poder-les discutir i analitzar amb més profunditat i, bàsicament, serien la 8, que parlaria del període de presentació de sol·licituds per als pagaments compensatoris, que ja sé que en aquest moment la Conselleria està negociant l'ampliació d'aquest tema. En el tema de la zona del lliure canvi, que ha sortit d'aquí, m'agradaria fer una petita matisació: solidaritat amb el Magrib, solidaritat amb aquests països que penso que s'haurà de fer alguna cosa important, però aquesta solidaritat no pot venir només per part de l'agricultura mediterrània, sinó que ha de venir amb l'aportació de tots els països de la Comunitat Econòmica Europea. I, des d'aquest punt de vista, jo penso que sí, que s'hauria de fer a opció, si no ens volem carregar tot el que seria les fruites i les verdures de caràcter primerenc, que era una d'aquelles coses que nosaltres pensàvem que amb l'entrada a la Comunitat Econòmica Europea podríem salvar.

Compliment del Tractat de Roma: penso que la filosofia del Tractat de Roma és fonamental, i, per tant, en el tema del GATT i possiblement en els temes de les avellanes penso que hi ha un incompliment del Tractat de Roma, perquè nosaltres hauríem de ser països prioritaris. Per tant, d'acord, clàusules de salvaguarda, d'acord, amb matisacions. Jo penso que la descripció no és la correcta, però sí que estariem d'acord amb la profunditat, amb la idea que té; el fem amb patata..., s'ha explicat aquí, hi estariem d'acord. El pagament de les jornades teòriques, també hi estariem d'acord, i va dintre d'aquesta línia l'IVA del 6%, la desaparició de l'impost del gas-oil agrícola, el d'interprofessionals agraris, aquest també, però no és un tema de la Generalitat, que aquest tema li puc dir que jo personalment com a senador he fet una iniciativa a nivell d'Estat espanyol. I el traspàs del patrimoni sindical.

Després hi ha un altre paquet, per tant, aquest paquet, senyor president, hi estariem d'acord, i després li diré els números exactes. Després hi ha un altre punt, que és el 3, el 14, el 17, el 22, el 23, el 25, el 26, el 27, el 28, el 30, el 31, el 34, el 37 i el 42, que bàsicament són les propostes de resolució del debat de política agrària presentada al Parlament de Catalunya i, per tant, són resolucions aprovades i s'han de complir. Per tant, ja hi estan ficades i, per tant, no s'han de votar perquè ja les vam votar al seu moment.

I després hi ha un altre paquet que entenem nosaltres que ja s'estan fent, i, per tant, tampoc no tindrien motiu d'aquesta votació, que són les campanyes informatives, la 6 i 7, d'aplicació del Reial decret 1887, la 10, l'11, la 12, la 13, la 15 i la 36. Laboratori oficial, el tenim en aquest moment a Catalunya, és el de Cabrils. La potenciació a la recerca, l'IRTA, és una de les institucions més importants en recerca agrària aquí a l'Estat espanyol. El 9, el 18 i el 38 —vaig de pressa—, el 39, el 43, el 40, el 34, i després l'1, 2 i 4 i el 16.

Per tant, senyores i senyors diputats, senyor president, nosaltres demanaríem des d'aquí la votació d'un bloc, que seria —li ho repeteixo, perquè vostè ho pugui tenir—: la 8, la 19, la 20, la 21, la 24, la 29, la 32, la 33, la 35 i la 34, que ho votaríem en bloc, i les altres, les votaríem en contra.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Companys. *(Pausa.)*

Quan arribi al seu escó, senyor Companys, em repetirà, perquè ha anat accelerant, ha anat amb un moviment uniformement accelerat, i els últims números no els he captat: 8, 19, 20, 21, 24, 28, 32...

(Remor de veus.)

El Sr. COMPANYS: 24, 29...

El Sr. PRESIDENT: 29.

El Sr. COMPANYS: 32...

El Sr. PRESIDENT: 33.

El Sr. COMPANYS: 33, 35 i 44.

El Sr. PRESIDENT: I 44.

El Sr. COMPANYS: La 28, no.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. *(El Sr. Vilalta i Oliva demana per parlar.)* Sí, el senyor Vilalta també vol alguna votació separada?

El Sr. VILALTA I OLIVA: Sí, senyor president. Nosaltres demanaríem votació separada de la 17, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 29, 30, 31, 32 i 33. Sobre totes aquestes tindríem una posició comuna i, per tant, no ens importaria que les agrupés totes.

El Sr. PRESIDENT: Sí, el que passa és que n'hi ha alguns que estan també en el paquet de Convergència i Unió, de manera que no hi ha manera de lligar-ho, això.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha manera de lligar-ho? *(El Sr. Companys demana per parlar.)* Sí? Digui, digui...

El Sr. COMPANYS: La proposta del Grup Socialista, nosaltres tenim una posició comuna a totes elles, a excepció de la 21, 29, 32 i 33. De les altres, no hi hauria cap problema d'agrupar-les.

El Sr. PRESIDENT: 21, 29 i 33.

El Sr. COMPANYS: 21, 29, 32 i 33. Les altres podrien anar totes en un bloc.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. *(Pausa.)* Bé, hi ha alguna altra petició de votació separada? *(Pausa.)*

Doncs, passem a les votacions. En primer lloc, es votaran les números 21, 29, 32 i 33. En primer lloc, aquestes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests punts de la Moció han quedat aprovats per 86 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions.

A continuació es vota un altre paquet integrat pels números 17, 19, 20, 22, 23, 24, 25, 26, 30 i 31.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquests punts de la Moció han quedat rebutjats per 22 vots a favor, 66 en contra i 36 abstencions.

A continuació es vota la resta de punts de la Moció?

Vots a favor?

Aquests punts han quedat aprovats per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política del Departament de Benestar Social en relació amb els ajuntaments de Catalunya

Passem a continuació al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política del Departament de Benestar Social en relació amb els ajuntaments de Catalunya, presentada pel diputat senyor Xavier Soto. Per presentar-la, té la paraula.

El Sr. SOTO: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, voldria començar la meua intervenció assenyalant una obvietat, però crec que és bo i necessari dir-ho a l'inici d'aquest debat. Aquesta Moció de reprovació que discutim no està dirigida contra una persona; aquesta Moció s'adreça a la gestió d'un Departament i contra la política de benestar social de què és responsable tot el Consell Executiu de la Generalitat i el seu president en primer lloc. Volem constatar, també, que l'instrument de la moció de reprovació ha estat utilitzat en comptades ocasions. Els diferents grups parlamentaris de l'oposició han utilitzat aquesta possibilitat del Reglament amb contenció, mesura i prudència. Però és cert, també, que en un termini de temps de tres anys s'han presentat amb aquesta dues mocions de reprovació contra el mateix Departament, i que aquesta mateixa situació no s'ha donat en altres àrees de l'acció del Govern. Què és el que justifica i sustenta la presentació d'aquesta segona Moció de reprovació? Intentaré resumir els nostres arguments en quatre grans grups de raons.

En primer lloc, en l'existència d'un clima de conflicte institucional permanent. Aquest conflicte institucional s'ha produït en diversos àmbits. El conseller de Benestar Social es queixa sovint de les crítiques de l'oposició, però el conseller no s'ha quedat enrere, ha acusat l'oposició de ser els campions de la confusió i de la mentida; ha dit que molts alcaldes sols visiten els seus barris per aconseguir vots; d'un alcalde determinat, que no té sensibilitat social; que un ajuntament actua com el franquisme va actuar en el Congrés Eucarístic, etcètera. Avui mateix, en un rotatiu de Barcelona, el conseller de Benestar Social dóna un bon exemple pràctic de la manca de lleialtat institucional de què acusa altres en una entrevista que em permetran que qualifiqui, com a mínim, amb un adjectiu suau, de molt desafortunada.

Aquest tipus de declaracions, que ja no sorprenen ningú perquè són, malauradament, la tònica habitual, han dificultat extraordinàriament les relacions institucionals, precisament en aquell terreny en què la col·laboració és més necessària. Aquest enfrontament no s'ha donat sols amb l'Administració local, s'ha donat també amb el moviment associatiu, amb els sindicats, amb els grups parlamentaris, fins i tot amb altres membres del Govern, i en una ocasió va haver d'ésser desautoritzat pel mateix president de la Generalitat, i el novembre de 1990 va ser criticat amb molta fermesa pel síndic de greuges, aleshores, l'honorable Frederic Rahola.

Paral·lelament a aquest ambient, s'ha generat una situació d'estrangulament dels serveis socials municipals. Ja vaig dir

en el debat de la interpellació prèvia a aquesta Moció que el pressupost de Benestar Social sols dedica un 4% dels seus recursos als ajuntaments. A aquest fet cal afegir que l'any 91 s'ha deixat sense cap ajuda econòmica determinats ajuntaments de Catalunya i que, a altres, se'ls ha retallat substancialment la subvenció. A més a més, avui encara es deu als ajuntaments un 29% dels diners dels convenis de l'any 91 i, pràcticament, la totalitat de l'any 92. Aquesta situació ha produït un extraordinari malestar en els ajuntaments catalans, no sols en els que tenen govern de progrés; fins i tot la mateixa Associació Catalana de Municipis, que agrupa ajuntaments de Convergència i Unió, ha expressat les seves queixes sobre aquesta situació. Afirmar l'Associació Catalana de Municipis que els ajuntaments reben amb retard els diners dels concerts i dels convenis i que això obliga els ajuntaments a fer de banquers; que cal reduir la burocràcia de la Conselleria; que no ens obliguin a esmerçar tant de temps en paperassa; que caldria saber amb anticipació les actuacions per a l'any següent tant pel que fa a les preferències pressupostàries com a les noves activitats i les prioritats; que és bo fer propaganda institucional, però que cal no obrir falses expectatives, i que per orientar el ciutadà o per resoldre les seves demandes encara s'ha de trucar a massa portes, i he citat textualment els comentaris sobre el Pla d'acció social de l'Associació Catalana de municipis.

En segon lloc, vull assenyalar que massa sovint s'ha confós deliberadament, senyor conseller, en la gestió de Benestar Social, el partit, Convergència Democràtica de Catalunya, amb la institució nacional de tots els catalans, la Generalitat de Catalunya. El darrer cas ha estat l'ús partidista de l'oficina de Benestar Social del Ripollès, que ha estat reconeguda com una cosa mal feta pel mateix Govern. Però no ha estat corregida, perquè el delegat de Benestar Social a la comarca i a la vegada responsable a la comarca, també, de Convergència Democràtica de Catalunya, continua mantenint la confusió de càrrecs i de telèfons. No és un cas aïllat. Tota la «filosofia» —i permeti'm dir-ho entre cometes— de la Conselleria es basa, de fet, en aquesta confusió; aquesta confusió s'ha estès també a la política de subvencions, on l'equitat i l'objectivitat en la distribució dels recursos públics ha estat substituïda per la discrecionalitat i per l'arbitrarietat. Els fons públics per a l'atenció dels més necessitats són els que haurien de ser més exemplarment distribuïts i utilitzats, i no ha estat així.

En tercer lloc, cal parlar, evidentment, malgrat el reconeixement dels errors d'ahir, de la gestió de l'EAJA i de la política de joc del Govern de la Generalitat. El nostre Grup Parlamentari està satisfet pel debat celebrat ahir i pels seus resultats, i pel reconeixement del Govern de la llarga llista d'errors realitzats. Però això no pallia les responsabilitats en què s'ha incorregut, utilitzant els registres de la Generalitat per fer publicitat de les loteries i per a la tramesa de publicitat; primer es va dir que cinc, després que vint, i ahir es va reconèixer que s'havien enviat a trenta entitats infantils i juvenils —no sabem la xifra real perquè no l'acabem de conèixer— i aquest fet ha constituït sens dubte una manipulació de

la gent i especialment de la gent jove que nosaltres creiem que no és acceptable. Aquesta campanya de promoció ha generat una àmplia reacció d'indignació i justificaria, per si sola, la presentació d'aquesta Moció de reprovació. Haig d'assenyalar que el debat d'ahir encara no ha resolt un dubte fonamental: si s'ha aturat aquesta campanya o no, o, com va dir la consellera Cuenca, el que s'ha aturat és sols la tramesa a entitats infantils i juvenils. Cal resoldre aquesta qüestió al més aviat possible, retirar les caixes de les entitats i demanar excuses pels errors comesos.

Per acabar aquest tercer apartat i enllaçar ja amb el quart apartat voldria fer una observació que té una gran importància per a nosaltres. És molt greu, és incorrecte, fins i tot perillós, establir una relació entre el joc i les residències per a la tercera edat, tal com es va fer ahir i tal com va assenyalar la mateixa consellera Cuenca, que això era pura demagògia. Amb afirmacions com aquestes es legitima inadequadament el joc entre els ciutadans i això no s'ha de fer, i jo vull recordar que les darreres paraules del senyor Comas durant el debat d'ahir van tornar a establir aquesta relació demagògica.

En quart lloc, s'ha produït, hi ha una greu crisi de gestió en el Departament de Benestar Social que s'ha manifestat en diferents àmbits. S'ha manifestat en la política de vellesa i no em referiré a afers tristament famosos, però puntuals, com el de la residència Alba o el de la llar-residència de Begues, sinó al problema central, que és la manca de places de residències, que són totalment insuficients i que generen llarguíssimes, inacabables llistes d'espera, i el que encara és molt més important, la inexistència d'una política d'ajuda domiciliària i d'una política de serveis que sigui una alternativa real a l'internament a les residències.

S'ha manifestat també aquesta crisi de gestió a Adigsa, on un bon nombre de barris i polígons gestionats per aquesta empresa pública es troben entre els més degradats de Catalunya en matèria de qualitat de l'habitatge, en matèria dels serveis i equipaments, tant públics com comercials, o en matèria d'urbanització i enjardinaments, etcètera.

També es dona aquesta crisi del Departament en relació amb la política de disminuïts. La carta a què van fer referència diversos mitjans de comunicació en relació amb la política de disminuïts és absolutament definitiva. Defineix una actitud de fons, clientelar i partidista, del Departament de Benestar Social; a més, cal manifestar la ineficàcia del Govern en aplicar les disposicions legals que ha aprovat el Parlament de Catalunya, especialment en matèria d'inserció social i professional o de supressió de barreres arquitectòniques. Així mateix, es va deixar passar la gran oportunitat que representaven els Jocs Paralímpics per donar un salt qualitatiu en aquesta matèria.

No tinc temps ja i no em vull allargar, però el mateix es podria dir sobre el voluntariat. Vostès han creat un Institut del Voluntariat dotat de 30 milions de pessetes i dediquen més del 50% del seu pressupost, en un Institut del Voluntariat, a retribucions de personal.

Sobre la política d'infància: podríem preguntar el perquè d'un canvi constant de directors generals que ha impedit

una política continuada del Departament. Podríem parlar de la formació d'adults o podríem parlar de la lluita contra la pobresa. El segon punt de la nostra Moció planteja diverses iniciatives per tal de modificar substancialment aquesta situació i els posem a la seva consideració.

Finalment, senyores i senyors diputats, l'ús de la moció de reprovació és l'instrument legítim que tenen els grups parlamentaris de l'oposició per expressar el seu desacord amb la política del Govern quan aquest és molt profund i greu. Aquest és el cas. Voldríem que aquesta Moció de reprovació fos útil per a corregir un estat de coses que no pot, que no ha de continuar. Voldríem que fos el final d'un capítol i el començament d'un altre, perquè, si hi ha un tema en què estem obligats a treballar plegats, en què hem de promoure l'entesa i la solidaritat i en què cal deixar en segon pla l'enfrontament i les divergències per posar al davant els elements d'acord, són les polítiques de benestar social.

És per això que exigim un canvi en profunditat de les maneres de fer, en el llenguatge, en l'actitud envers el món local, en l'orientació política d'una conselleria que és font permanent de polèmica i de conflicte, particularment lamentables perquè es desenvolupa en un àmbit —l'atenció als menys afortunats— que obliga a fer coses totalment diferents de les que s'han fet fins ara.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per a defensar-les, té la paraula l'illustre diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, Iniciativa per Catalunya vol i treballa junt amb altres per una societat més ètica de lliures i iguals, i entén que la política de la Conselleria de Benestar Social està promovent tendències cap a veritables contravalors, cap a la discrecionalitat o l'arbitrarietat com a norma de conducta, cap a una societat de dependents i d'instrumentalitzats a través del foment de la cultura de subvencions. I això es dona en un marc d'incompliment del nostre marc legal aprovat per aquest Parlament. Així la teoria diu —i s'expressa en l'exposició de motius de la llei— que la Llei de serveis socials es caracteritza per una concepció global integral del sistema de serveis socials, amb l'objectiu de constituir un tot funcional ben coordinat i superar la dispersió de forces que hi havia en aquest camp. Especifica que és necessària una estructura racional de competències entre els diversos ens públics, la descentralització i la desconcentració potenciant la col·laboració amb els ens locals i l'atenció primària com a eix per afavorir i desenvolupar el benestar social. I en el seu article onzè diu que correspon als ajuntaments de Catalunya programar i gestionar els serveis socials d'atenció primària d'àmbit municipal i coordinar-se amb les altres administracions públiques o entitats privades degudament acreditades, col·laborar en la gestió de les prestacions econòmiques i de les subvencions de l'Institut Català d'Assistència i de Serveis Socials i coordinar els serveis municipals amb els de la iniciativa privada.

La pràctica, però, és molt diferent: hi ha un incompliment dels terminis de la Llei per a la desconcentració cap als ens locals; no s'ha desenvolupat el reglament-marc de l'atenció primària; no hi ha transparència suficient amb les quantitats finalistes del «Plan concertado» i es facturen temes com els EAIA, que corresponen a organismes o mecanismes que són o que corresponen a la comunitat autònoma. Els convenis s'han convertit en contractes d'adhesió; es desaprofiten els convenis com a instruments de planificació conjunta dels equipaments i serveis; hi ha un retard sistemàtic del pagament als ajuntaments; la negativa a informar els ajuntaments de les subvencions en el seu terme municipal, que impedeix la coordinació de l'activitat social i pública, pública i privada, tal com mana la Llei; les oficines de Benestar Social sense coordinació amb els xarxes d'atenció primària; disparitat en els criteris a l'hora d'abordar el finançament dels serveis municipals primaris i especialitzats, concretament calculant les UBA que oscil·len entre 15.000 habitants i 28.000; no s'aplica el principi de subsidiarietat i es consolida un model de societat dual.

Dèiem que hi havia el risc d'anar cap a una tendència, de defensar o de convertir en referències veritables contravalors. Discrecionalitat i arbitrarietat. Pot ser o és discrecional o arbitrari demanar, per exemple, a l'Ajuntament de Sant Vicenç de Castellet ajut per a la inversió i el manteniment d'una residència a més de cedir el terreny, que és el que diu la Llei. Pot ser discrecional i arbitrari bloquejar l'ajut a un municipi dient per escrit a un alcalde: «Per al 1993 hauran de parlar amb mi directament, ja que recentment he llegit unes declaracions en les que vostè empra uns qualificatius que al meu entendre són del tot inadequats. Bloqueo la carta fins a aquesta trobada seva i meva.» Pot ser discrecional i arbitrari voler pactar exempcions i bonificacions fiscals no previstes ni regulades per llei. Pot ser discrecional o arbitrari oferir beques de menjador a les escoles al marge del mecanisme establert per la Conselleria d'Ensenyament a través dels consells comarcals i els ajuntaments, creant una doble xarxa que afavoreix la picaresca, en facturar-se uns mateixos alumnes en la doble xarxa de beques. Pot ser discrecional i arbitrari dir a un sol·licitant d'un habitatge que té un centenar al davant de la llista d'espera, dient-li que pot entrar en el «cupó» reservat als ajuntaments per a casos d'emergència social o activitats urbanístiques o eradicació del barraquisme, quan no hi concorria cap d'aquests casos. I un llarg etcètera que li puc demostrar, un a un, i que tinc dintre d'aquesta carpeta.

Una societat que va cap a crear un model de dependents i d'instrumentalitzats. A tots en general, promovent polítiques com la d'addició al joc; una societat de dependents i instrumentalitzats que, referit als ajuntaments, s'asfixien econòmicament no pagant impostos i retardant els pagaments, i políticament, tractant-los com si fossin una entitat més d'una ciutat més. Per exemple, en el cas d'un centre cívic, diu: «Si el construeix la Generalitat, l'Ajuntament estarà a la comissió de seguiment de la mateixa manera que hi seran les entitats del barri.»

Asfixiant-los o «curtcircuitant-los» políticament, amb un fet que s'està produint aquestes darreres setmanes i mesos, de les visites privades a les diferents ciutats i pobles de Catalunya del conseller de Benestar Social, amb locals municipals al marge de l'ajuntament i que, a part de dir-se que són visites privades, a la pràctica o en alguns casos es tradueixen en correspondència oficial i es tracta o canalitzen diferents demandes que han fet aquelles entitats, distorsionant la possible planificació i ordenació de la prestació dels serveis o, en tot cas, constatant la insuficiència dels recursos municipals per atendre aquestes necessitats i —hi insisteixo—, passant per sobre dels ajuntaments, solucionar aquesta qüestió. O fomentant una veritable xarxa d'activistes en molts barris de les nostres ciutats.

S'està creant una societat de dependents i d'instrumentalitzats en relació amb les entitats, pervertint el teixit associatiu de Catalunya, aprofitant-se de les seves activitats. Com, per exemple, el cas d'una associació de pares d'alumnes que va a una oficina de Benestar Social a demanar una subvenció i se li contesta que se li facilitaran els diplomes, que són ja uns diplomes de la Generalitat —per cert, signats per l'avui honorable conseller senyor Marimon— i que entén o es converteix, a través d'aquest mecanisme, el que era una iniciativa d'una associació de pares, d'una entitat privada, en una activitat de la Generalitat de Catalunya.

Es perverteixen també les entitats, demanant-los fidelitats a través de la política de la gran repartidora. Des de l'òptica d'esquerres, davant d'aquesta situació, hom no pot rentar-se les mans, ni col·locar-se *au dessus de la mêlée*, ja que es reprova, no una actitud personal, sinó una concepció política, concepció política que és responsabilitat, evidentment, de tot el Govern, però que materialitza especialment un conseller; i per tant, el nostre Grup, com hem fet en altres vegades, amb independència d'aquesta responsabilitat global del Govern, entenem que es pot demanar la reprovació concreta d'un conseller en particular.

I és per això que Iniciativa per Catalunya recolzarà la seva reprovació i ha presentat les esmenes perquè es reculli —i demanem al Grup Socialista que les accepti— aquesta constatació de construcció de la societat dual, la necessitat de la clarificació de les subvencions, la necessitat que es reguli la descentralització cap als ens locals, la necessitat que la política de benestar social sigui transparent per a tots i sigui compartida i sentint-nos-la com a pròpia per tots.

Fa molt pocs dies, el molt honorable president de la Generalitat deia als mitjans de comunicació: «En Comas és com l'Stòitxkov: falla molts gols, però en fa molts.» I jo pregunto: a qui els ha de fer? Als ajuntaments de Catalunya? És que es veuen com a adversaris, rivals o enemics? A qui ha de fer els gols? Als partits polítics, des d'una institució i amb els recursos d'aquestes? Però, sobretot, qui és l'àrbitre d'aquest partit? El president del club? Iniciativa per Catalunya (*remor de veus*) no creu que aquest sigui el camí per aconseguir una Catalunya de persones lliures i iguals. I des de la nostra modèstia continuarem treballant i lluitant per una Catalunya més justa i per una Catalunya més feliç.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Ara poden intervenir els grups no esmenants. En primer lloc, el Grup Parlamentari Popular. Té la paraula el diputat senyor Curto i Casadó.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, tal com s'ha expressat en la seva defensa o en la seva formulació, lo Grup Socialista sotmet a la nostra consideració —sotmet a la consideració de la Cambra— la Moció sobre política de benestar social en relació amb els ajuntaments de Catalunya, que consta de dos punts, i que si bé en aparença semblen clarament diferents per la naturalesa d'un i de l'altre, en realitat lo seu origen guarda relació, ja no només amb los fets del passat Ple, que sempre són opinables respecte de la gravetat o normalitat d'aquests, sinó que el seu origen —deia— guarda relació amb lo contingut de la interpellació, d'acord amb la transcripció literal, i a la vegada és la conseqüència de tots los antecedents que rodegen la política del Govern en matèria de benestar social, executada per mediació o a través del procediment polític que utilitza o consent lo conseller del Departament, honorable senyor Antoni Comas.

Lo dia 21 de desembre de 1990, lo conseller de Benestar Social ja va ser objecte d'una moció de reprovació del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, fonamentada aquella reprovació en la vulneració del precepte constitucional del principi d'igualtat i per una política de subvencions poc transparent, electoralista i clientelar. Això és lo que deia aquella Moció. I si en aquell moment del desembre de 1990 lo Grup Popular no vam donar suport a la reprovació del conseller senyor Comas, perquè tota acció política pot merèixer un marge de confiança, dos anys més tard —concretament lo 18 de setembre de 1992—, amb motiu del debat de política general, est portaveu defensava una proposta de resolució que al seu punt vuitè determinava —lo Grup Popular— suprimir el Departament de Benestar Social per a integrar-lo com secretaria general al Departament de Presidència.

I com diem a casa nostra, «acabat de dir, acabat d'oferir». Mai hem exercitat lo Grup Popular una política d'hostilitat, ni contra el conseller de Benestar Social ni contra el seu Departament, de manera puntual ni sistemàtica. Primerament, perquè la seva política és la política de tot un govern, dissenyada, dirigida i avalada pel mateix president de la Generalitat, i després, perquè ja s'olorava en l'ambient que inevitablement en l'àmbit de Barcelona los fets acabarien en una confrontació d'interessos institucionals, a la millor legítims, però en tot cas, i en tant que interessos, apartats de la realitat estricta dels esdeveniments textuais, que demanen o exigeixen una política de col·laboració, de concert i de cessió de competències en matèria de benestar social.

I estos criteris de col·laboració, de conveni, de concert i de cessió de competències impliquen, des de la nostra opinió, un canvi d'actituds i de comportaments i una renovació en l'orientació política del Consell Executiu que en est moment reclama formalment lo Grup Popular. En primer lloc,

perquè sense cap reserva volem afirmar que els ajuntaments de Catalunya són los que responsablement haurien d'aplicar –d'acord amb les normes establertes– los recursos i els mitjans necessaris perquè una política social de benestar tingui efectes immediats i sostinguts. En segon terme, perquè qui més s'ha omplert la boca de preservar el principi d'autonomia en contra del principi de tutela ha sigut lo mateix president de la Generalitat, senyor Pujol. En tercer lloc, perquè el concepte modern de principi de subsidiarietat implica, precisament, lo reforçament de les competències de les institucions d'àmbits interiors; i per últim, per raons d'eficiència –és a dir, operatives, pràctiques i menys costoses– a l'hora d'aplicar una política social molt concreta que aporta, més que cap altra política, una permanent relació entre afectats i Administració.

I no és intenció del Grup Popular incorporar noves opinions als fets –que no incidents–, als fets del passat Ple del dia 3, sobretot perquè la intemperància de les expressions que es formulen en un moment determinat no sempre s'han de prendre en consideració, i molt menys quan est Parlament, en altres moments de tensió i de càrrega política, ha donat l'exemple col·lectiu d'equilibri, de rigor i de serenitat. Però és que, a més, declinem formular comentaris al cas, per respecte als principis d'autoritat. A partir de quan la conducció dels debats correspon en exclusiva al president del Parlament, que des de la nostra opinió va demostrar encert, criteri i ofici davant del que podríem denominar o considerar simples impulsos naturals de les persones que, de vegades, nos resulten difícils de controlar?

I no va passar res més. Són, en tot cas, los antecedents més recents i els incidents posteriors al Ple del dia 3 aquells que, per la seva premeditació, tenen tota la gravetat que els volguéssim atribuir. Lo temps ha vingut a demostrar que l'obertura d'oficines de benestar social representa una ofensiva contra la responsabilitat i les competències naturals dels ajuntaments de Catalunya i, per experiència pròpia en una d'estes oficines de Benestar Social, expresso públicament que la seva gestió fonamental és la promoció del partit de Convergència Democràtica de Catalunya, i la seva acció paral·lela és la captivitat d'uns vots que se senten presoners d'una maniobra que manipula la bona fe i la ignorància i d'una tàctica que tant de bo mai arribi a manipular la necessitat, la impotència o la disminució.

I est cas concret, que passat un any jo comenté per primera vegada, confirma que l'instint del Govern i la conducta sempre política del conseller i dels seus subordinats respon a una estratègia de partit curosament dissenyada amb mitjans i diners que són de tots los catalans, i que les denúncies documentades més recents, referides a un escrit intern que s'ha fet públic i a una fotografia de la porta del local de Convergència a Ripoll, ja no són –sinó tot al contrari– accions casuais o excepcionals, sense cap tipus de raó i de consistència.

Afirmar en resposta a la interpellació que la Generalitat no té cap obligació de dedicar ni un sol diner a subvencionar allò que voluntàriament fan los ajuntaments me sembla,

com a mínim, una resposta precipitada, que només se pot comprendre des de la inèrcia pròpia per l'acalorament d'una discussió. En tot cas, i quan se parla en nom i representació d'un govern, sempre és millor precisar les negatives, sobretot si són tan radicals com esta expressada pel conseller de Benestar Social.

Los asseguro, senyores i senyors diputats, que en la percepció col·lectiva dels ciutadans apareix la sospita, lo recel i la incògnita –en la percepció dels ciutadans–, si en lo fons del debat no subsisteix la cobdícia com a desig desordenat de perpetuar lo clientelisme polític entre socialistes i Convergència i Unió. I és així com lo conflicte de competències en matèria social no s'ubica només a Catalunya, sinó que representa la confrontació permanent de criteris entre ajuntaments, comunitats autònomes i Govern central, probablement perquè la política del Ministeri competent, d'Afers Socials, se fonamenta també en la intransigència quan no en l'arbitrarietat.

Per consegüent, res a dir a la instrucció o a la consigna –per descomptat, legítima– de tancar files en relació amb les posicions socialistes, però molt de compte si és certa la referència del conseller senyor Comas a una emissora de ràdio respecte a un document del PSC que parla de promoure l'agitació parlamentària, perquè això no estimula precisament la confiança en relació amb una política social de benestar, que és política que mou diners i sensibilitats.

Tots estàvem en lo convenciment que una vegada reconsiderades certes declaracions públiques, però sobretot una vegada retirada la iniciativa que reprovava quatre diputats del Parlament, tots esperàvem que esta Moció pogués complir lo tràmit o l'execució d'una manera normal i ordinària des del punt de vista polític i parlamentari; lamentablement no ha sigut així.

I tampoc no passa res per legítim, reglamentari i normal que un grup reprovi l'actuació política en termes estrictament polítics d'un conseller i d'un govern, i a pesar de tot molt em temo, senyores i senyors diputats, que la crispació i la discussió no només roman oberta, sinó que podria guanyar intensitat i enfrontaments verbals per la naturalesa dels esdeveniments posteriors.

Accions d'autocrítica, totes les que convinguin, perquè tots nos hem passat alguna vegada, però també és cert que les manifestacions del president de la Generalitat en estos fets no han estat del tot afinades i molt menys encertades les seves comparacions no homogènies, que de forma perillosa i inadequada trasllada més enllà de l'àmbit del Parlament i més enllà de Catalunya en acusacions a persones que mai han intervingut ni han interferit en la política catalana ni per a bé ni per a mal.

I si no volíem caldo, tassa i mitja! Quan tot semblava acabat, les declaracions del senyor Escudé a l'interior de la passada Junta de Portaveus, concretades en la divisió de diputats entre bons i dolents, entre els que treballen per Catalunya i els que no treballen per Catalunya, i entre els que mantenen lo mètode i respecte per les normes i els que pertorben l'ordre i el concert, van resultar estes declaracions

decisives per a excitar la indignació d'alguns diputats que casualment esta vegada teníem assignat lo paper de simples espectadors.

I si, com apareix a l'acta provisional de la Junta de Portaveus –perquè així es va dir–, lo Grup majoritari assegura que amb la ressonància pública i amb l'estat d'opinió que han reflectit los mitjans de comunicació presentant i retirant una reprovació a quatre diputats, Convergència i Unió ha aconseguit l'objectiu que pretenien, flac favor han fet als mitjans de comunicació i mal favor han fet al Reglament del Parlament amb la seva autorització, sobretot pel precedent que han obert com a via de possible vulneració de la nostra norma interior.

I perquè els membres d'esta cambra –li demano un minut, senyor president, li demano un minut més–, i perquè els membres d'esta cambra actuen sempre amb responsabilitat, creuen responsablement que qualsevol conseller exercita la seva tasca política atenent els seus criteris personals, des de la nostra opinió la política que s'executa és l'estratègia general del partit que governa, amb un president com a màxim responsable, la norma fonamental del qual, d'est president, en est cas concret i en relació amb la seva acció de govern, és aquella que diem a casa nostra: que el president presideix, lo director dirigeix i l'amo lliga la corda allí on vol.

Les manifestacions inicials del diputat senyor Soto, autoqualificades d'obvietat, denoten precisament la responsabilitat i la intenció a delimitar i distingir que una cosa són les conductes personals i una altra cosa ben diferent són los comportaments polítics objecte de l'esperit de la Moció. Perquè, independentment del que per majoria va resoldre la Mesa del Parlament, no es tracta en cap cas d'exaltar les virtuts personals o de criticar les inconsistents i les individuals de qualsevol membre del Consell Executiu, sinó que es tracta de determinar si ja hi ha hagut negligència política en la política de benestar del Govern de la Generalitat. I nosaltres entenem que sí que hi ha hagut negligència política, executada –com no podia ser d'altra manera– pel conseller de Benestar Social, però dissenyada, dirigida i avalada pel president de la Generalitat i amb lo consentiment i el suport del Consell Executiu.

Per consegüent, i en ordre a considerar la major responsabilitat que es desprèn d'un tipus de política que va més enllà de l'actuació individual –i, si ho volen, nòmada– d'un conseller i d'un departament, lo Grup Popular reprova la política de Benestar Social del Govern de la Generalitat i no la del conseller de Benestar Social, senyor Antoni Comas.

I per acabar, i deixant constància expressa que el concepte polític de reprovació l'entenem nosaltres com a protesta, desacord, rebuig o desestimació, sempre polític, atenent als incidents posteriors al Ple del dia 3, considerant també els antecedents que fan referència a la política de Benestar Social del Govern a través del seu conseller responsable i fent abstracció de la persona com a tal, lo Grup Popular anuncia el vot afirmatiu a la Moció i reprovació del Govern i, en votació separada, anuncia l'abstenció al capteniment del con-

seller, independentment de l'acceptació o no de les esmenes que ha presentat Iniciativa per Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, estem debatent, estem al davant d'una iniciativa parlamentària que no és òbviament una moció, en absolut, convencional. No ho és, en primer lloc, pels precedents de la interpellació, pel ressò obtingut a l'exterior, la gran repercussió que els fets ocorreguts al voltant de la interpellació van tenir en el conjunt dels mitjans de comunicació de casa nostra. No és una moció convencional, com ho demostra la presència inusual en l'hemicicle de certs diputats que habitualment no acostumen a sovintejar la cambra. I és també clarament demostrat que no es tracta d'una moció convencional l'expectació creada a l'hemicicle entre els mitjans de comunicació i entre el públic assistent.

La Moció es refereix a un departament i a una persona, però afecta evidentment un govern i la seva política general en la formulació escrita, però afecta també –i l'ha afectat aquests darrers dies i aquestes darreres setmanes– la funció concreta que ha d'exercir aquest Parlament en el context de la societat catalana i a l'estil de fer política a l'interior d'aquest Parlament.

Nosaltres, des d'Esquerra Republicana de Catalunya, ens sentim tan allunyats de la política d'aquest Govern com de la funció limitada que exerceix aquest Parlament i de l'estil que en ocasions hi impera. Les reaccions a cop calent, dèiem en el seu moment, fa quinze dies, són reaccions generalment equivocades, impròpies de persones i col·lectius amb responsabilitat pública i la retirada d'aquella reprovació cap a quatre diputats d'aquesta cambra prou que ho demostra.

Se'ns demana ara de sumar el nostre vot a una reprovació d'un conseller del Govern de la Generalitat, i aquesta reprovació és fonamentalment el resultat de la prioritat política del tot legítima, del tot reglamentària d'un grup parlamentari concret. A nosaltres ens correspon de decidir si acceptem prioritats dels altres com a pròpies o bé si establim les nostres prioritats, i nosaltres no qüestionem una persona, sinó en tot cas –com d'altres també ho han dit– una política.

No reprovem, és a dir «condemnem com a dolenta» –així ho defineix el Fabra–, l'acció d'un departament, sinó d'un govern, potser perquè blasmar-ne un podria ser interpretat com que la bondat d'acció caracteritza la resta del Govern i això ens semblaria també una exageració.

Allà on calia vam reprovar, és a dir, vam manifestar la nostra discrepància amb aquesta política, i era presentant una esmena a la totalitat als pressupostos del Departament de Benestar Social. I deia el representant del nostre Grup, l'il·lustre diputat senyor Xavier Bosch, en aquell debat, que «el nostre Grup Parlamentari vol condemnar la utilització partidista de la Conselleria de Benestar Social, perquè el

que ens molesta més no és que el Govern faci electoralisme per la via dels seus serveis, cosa criticable però habitual, el que ens molesta profundament és que jugui amb les classes socials més desfavorides.» Òbviament, les paraules dites en el seu moment el 22 de desembre segueixen tenint valor per a nosaltres avui.

No ens cal repetir la nostra condemna a proposta d'uns altres, entre altres coses perquè en aquest tema específic ens trobaríem sent víctimes d'una paradoxa i d'una contradicció. A l'Ajuntament de Ponts, en un ajuntament governat per Esquerra Republicana de Catalunya, el Departament de Benestar Social decideix d'instalar-hi un centre per a ex-toxicòmans; l'Alcalde de Ponts, d'Esquerra Republicana, el senyor Salvador Balaguer, present avui aquí en aquest Parlament, coherent amb la seva ideologia, ho accepta, i immediatament la minoria municipal socialista s'hi oposa, atia els veïns contra l'Ajuntament, treu els infants en manifestació al carrer, encapçala manifestacions, assetja públicament l'Ajuntament, el desgasta políticament i electoralment, organitza un referèndum sense cens ni garanties de cap mena, i alça la bandera de la demagògia, la intolerància i la insolidaritat, una bandera que diu molt poc a favor de qui l'aixeca i que ja fa molt de temps, fa molt de temps que hauria d'haver estat absolutament desautoritzada per qui ho havia d'haver fet. Val a dir que, en tot cas, des d'aquí fem públic reconeixement a l'actuació valenta i honorable que en tot moment ha tingut en aquest tema la il·lustre diputada senyora Maite Utgés. I al mateix temps que fem aquesta crítica no ens estem de criticar també l'ambigüitat de la minoria municipal de Convergència i Unió a l'Ajuntament de Ponts, dos regidors de la qual van participar també en aquest fals referèndum.

Aquesta reprovació no pot anar desvinculada d'un altre fet que ha estat només parcialment esmentat i que té per a nosaltres també una enorme importància: l'intent de reprovació de quatre diputats d'aquesta cambra, un intent que es preveia de dur a terme sense el més mínim fonament jurídic o reglamentari, que qüestionava actituds i comportaments d'uns diputats que ja tenen a l'interior de l'hemicicle un president del Parlament per cridar-los l'atenció i a l'ordre, si cal, com així va ser fet, i que tenen a l'exterior de l'hemicicle els electors i el conjunt de la societat per reprovar-los.

Era aquest un ús abusiu i irracional d'una majoria democràtica que obria de bat a bat les portes a la més gran de les arbitriarietats, era un ús instrumental del Parlament amb finalitats partidistes i que comportava el descrèdit d'uns diputats concrets.

No era, però, de cap de les maneres —com es va dir en el seu moment—, una iniciativa sense precedents, perquè els precedents de reprovar diputats de la cambra ja s'havien produït en aquesta mateixa cambra. El 6 d'octubre, no pas del 34, sinó del 81, un diputat d'aquesta cambra va haver de patir un intent de reprovació per unes manifestacions públiques fetes en la seva condició de diputat, unes manifestacions en les quals negava la realitat d'una nació espanyola coincident amb els territoris de l'Estat, comparava Catalu-

nya amb el Gibraltar colonial i a més a més defensava una cosa que a Madrid, a París, a Roma o a Sebastòpol és reconegut amb la més gran de les naturalitats: el monolingüisme oficial de la llengua pròpia. El diputat que es volgué reprovar es deia Heribert Barrera i era d'Esquerra Republicana; el diputat que el volia reprovar es deia Anton Cañellas i era el president del Grup Parlamentari de Centristes de Catalunya, UCD, avui Síndic de Greuges. (*Remor de veus.*)

Deia el senyor Maragall —no pas el que té la condició de diputat en aquesta cambra, sinó el poeta— que: «Home só i és humana ma mesura», i efectivament la regulació de les passions i dels sentiments de vegades és difícil, tot i que en el Parlament de la Generalitat republicana dels anys trenta s'aplaudia i s'esbroncava quan calia amb naturalitat.

El Parlament de Catalunya va ser conegut aquests darrers dies no pas per l'aprovació d'iniciatives legislatives que anessin a millorar les condicions de vida del conjunt dels seus habitants, sinó per actituds que el conjunt de la societat no veia com a pròpies i com a acceptables. I ja se sap que la passió, realment la passió, només la poden provocar dues coses: el poder polític, és a dir la sobirania, o les persones, i quan no hi ha poder polític les passions només les desvetllen les persones.

I en aquest cas el conseller Comas ens recorda, en certa manera, el cas de Don Francisco Silvela, cap del Partit Conservador espanyol, del qual assegurava algun comentarista polític coetani seu —i m'estalvio la traducció, per al Grup Popular, per motius obvis, i per a la resta de grups de la cambra pel seu conegut poliglòtisme— que: «*No hay intervención parlamentaria de Don Francisco Silvela que no provoque alguna víctima.*» El conseller Comas té una cosa molt important al seu favor, potser és el membre d'aquesta cambra que aconsegueix una cosa més que ningú: no deixa absolutament indiferent l'hemicicle. El conseller Comas desvetlla amb la seva presència passions i excita les sigles, verbalitza, fa verbalitzar sentiments, estimula la dialèctica i provoca també un enriquiment de la gramàtica gestual. (*Remor de veus.*)

Però anem allà on havíem d'anar. Se'ns demana de posicionar-nos sobre si fem costat o no a una reprovació concreta, i Esquerra Republicana té també els seus propis motius per a la passió i per als sentiments. No fa gaire mesos, quan aquest Parlament discutia una moció d'Esquerra Republicana sobre el tema de la policia i la seguretat ciutadana, ens deia l'il·lustre representant del Grup de la majoria, i també l'il·lustre representant del primer partit de l'oposició que, en el fons, coincidien substancialment amb allò que nosaltres defensàvem, però que ells no ens farien costat, perquè tenien el seu propi ritme, obeïen a la seva pròpia dinàmica, fixaven les seves pròpies prioritats. Diguem-ho clar: amb dos projectes polítics tan pròxims com els de Convergència i Unió i el Partit Socialista, es donen aquelles relacions que són el resultat de la proximitat, aquelles relacions tan humanament comprensibles d'amor i desamor (*remor de veus*), i si a l'hora de l'amor, quan han d'escollir quins senadors representen aquesta cambra i quina persona té la condició

de Síndic de Greuges, no se'ns demana el nostre concurs, que no se'ns demani tampoc el nostre concurs en el moment del desamor: ni en les batusses estètiques, ni en els acords essencials, a nosaltres, generalment, se'ns acostuma a tenir en compte. Per això, en aquesta guerra dialèctica que nosaltres hem vist des de la nostra pròpia trinxera, ens reservem el dret a escollir l'oportunitat de cada batalla.

És lògic, doncs, que després d'aquesta intervenció vostès ja hauran endevinat que ens abstenim en el primer punt i que votem favorablement el segon.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades... *(El Sr. Codina demana per parlar.)* Sí, senyor Codina? Ah!, és veritat. *(Rialles.)* Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Codina. *(Remor de veus.)*

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, jo voldria començar aquesta intervenció, en nom del Grup de Convergència i Unió, demostrant una certa sorpresa per la forma com s'han anat desenvolupant aquests esdeveniments i, concretament, per la forma com s'han produït les intervencions dels grups de la cambra en el dia d'avui i fins avui, fins aquest moment, perquè avui, en principi, havíem de discutir una moció, que eren dos punts: un, de reprovació del Govern per política de benestar social i un altre al conseller Comas, i un segon punt, que a la vegada hi ha quatre punts més, dels quals no n'ha parlat gairebé ningú. S'han fet interpretacions..., s'han expressat posicionaments, crítiques, que és el que toca fer, però, de la Moció, no se n'ha parlat gens, gens.

Una altra sorpresa ha estat que..., bé, una sorpresa fins a cert punt continguda: s'havia anunciat en els mitjans de comunicació que el presentador de la Moció seria el senyor Obiols i, finalment, ho ha fet el senyor Soto, cosa que em sembla que en el to que ho ha fet avui facilita realment el diàleg i el debat, però que em fa una certa por que hagi estat una certa cortina de fum, per allò de dir: «Escolti'm, fa quinze dies, quan vam discutir la interpellació, vam dir el que ens va semblar; avui que toca la Moció mirem de temperar-ho una mica, perquè l'ambient no es crispi més.» Malgrat tot, el senyor Soto ha dit alguna cosa amb què òbviament no podem estar d'acord, però sí que m'interessa deixar clara aquesta percepció que he tingut, i no només jo, sinó companys del meu Grup, que avui el que tocava, el que convenia doncs era un to una mica més suau que no pas el que havia estat en la interpellació. *(Veus de: «No, no!» Remor de veus.)* No, no es preocupin que jo faré exactament el que tenia pensat de fer, és a dir, el fet que hagin canviat el to, diríem, o hi hagin imprès un to diferent no em farà canviar. Però sí que em farà parlar una mica de la Moció, que és del que es tractava avui.

I començaré pel segon punt..., vostès plantejaven en quatre punts diferents: parlaven de les oficines de Benestar So-

cial, parla la Moció de les oficines de Benestar Social, parla de la col·laboració amb els ajuntaments pel que fa al finançament dels transports públics per a disminuïts, parlen dels convenis no signats amb els ajuntaments, de l'any 92, i finalment parlen de la col·laboració amb els ajuntaments pel que fa a la política de l'ensenyament dels adults. I d'això, fins ara, no n'ha parlat absolutament ningú. Jo ho entenc, jo ho entenc, perquè aquest no és el nus de la qüestió. Joestic convençut que a aquest grup —i m'he de referir forçosament al grup presentador de la Moció— no els interessa discutir quatre, cinc, sis punts, sinó que el que avui convenia —el que avui convenia— era denunciar, contraposar certs models de política social, que, si m'ho permeten, els diré que jo tampoc els he sabut veure.

Jo crec que hi ha punts, d'aquest segon punt, que els podríem votar favorablement, n'hi ha algun que no, evidentment, el primer punt d'aquesta segona part, que és el que fa referència a les oficines de Benestar Social, és una opció que nosaltres hem explicat pel dret i pel revés, el conseller Comas, per una banda, el Grup Parlamentari per una altra, que entenem que les oficines de Benestar Social, en tant que oficines que s'utilitzen per a la informació de tots els serveis de la Generalitat, és convenient tenir-les. És una opció que vam fer, que vostès han reprovat sistemàticament durant molts i molts anys, dient que es tanquessin i avui ens sorprenden demanant que es traspassin, és a dir, hi ha hagut un reconeixement implícit de la feina feta per les oficines de Benestar Social, per part del Grup majoritari de l'oposició, dient: «Escolti, no cal que la tanquin, de moment traspassin-la.»

Per al tema del transport de disminuïts —és un debat que pot donar moltíssim de si—, deixi'm que els digui, que els recordi que la Llei de bases de règim local deixa clarament assignat de qui és la competència dels transports, però malgrat això —malgrat això— tant el Departament d'Ensenyament, pel que fa al transport per a disminuïts en edat escolar, ja té el compromís d'assumir-lo, per un concepte absolut d'integració, és a dir, si els nanos en edat escolar tenen el transport resolt, per què no l'haurien de tenir els disminuïts? És clar, doncs per aquesta mateixa raó pensem que la responsabilitat, l'entomi qui li toqui, encara que més enllà d'això estiguem disposats a parlar-ne avui quan s'acabi aquest ple, i els grups parlamentaris, els representants de diversos grups parlamentaris, rebrem una comissió que ens ve a parlar del tema i demà, concretament, el conseller Comas rebrà aquesta mateixa comissió, i sé que té la voluntat d'intentar ajudar, sense deixar de dir molt clarament que la responsabilitat del transport, de disminuïts o no —disminuïts o no—, és dels ajuntaments.

Subscriure convenis de l'any 92 era un altre dels punts. Amb quants ajuntaments possibles no es van signar convenis? Cinc: Hospitalet, Barcelona, Esplugues, Sant Boi i Lleida. I d'aquests, en aquests moments, hi ha un acord, ja, amb l'Ajuntament d'Hospitalet i s'està negociant la possibilitat amb altres ajuntaments per recuperar el que es pugui, referit a l'any 92.

És clar, jo comprenc i vostès suposo que després d'aquesta explicació també, que no els hagi interessat, a ningú, parlar d'aquests temes que avui estan resolts o que, en definitiva, el que servien era per plantejar una moció de censura, dit d'una manera o dit d'una altra, en qualsevol cas, era una moció de censura que vostès han tingut molta cura de dir que no era a la persona. I és clar que no és a la persona. La política de Benestar Social no la marca el conseller Comas. La política de Benestar Social, com qualsevol de les polítiques, les marca el Govern. I es una decisió col·legiada quan s'adreça en una direcció o s'adreça cap a una altra.

El conseller Comas és un executor d'aquella política de Benestar Social que no és nova a Catalunya, ni per a Convergència i Unió. I ja fa anys, jo diria, i penso que el to del debat d'avui em permet dir-ho sense que ningú es molesti, que vostès, especialment els que en aquests moments es deien molt d'esquerres, pensaven que eren els que tenien la veritat en política social: «Nosaltres som els que fem política social; som els que tenim política social; els altres, no.» (*Remor de veus.*) I va passar que l'any 80 hi va haver un convenciment, hi va haver una decisió del poble de Catalunya donant suport a una coalició nacionalista, per tant, integradora amb un concepte molt clar del que és el país, del que és Catalunya, del que són els sis milions, de què vol dir tot això, i els vam agafar una mica amb el pas canviat. Els vam agafar amb el pas canviat. I no s'han recuperat. (*Remor de veus.*)

En matèria de política social vostès no s'han recuperat. (*Remor de veus.*) Hi va haver una primera acció política d'una persona que jo vull, amb la solemnitat que representa aquest plenari i amb l'ambient que es respira, reconèixer que va ser la feina feta per en Jaume Nualart. Jaume Nualart va ser el primer executor del Govern de la Generalitat en política de benestar social. Llavors es deia de Serveis Socials, però en definitiva estàvem parlant del mateix. D'aleshores ençà la política del Govern ha estat absolutament clara, dirigida a tothom, especialment en aquest cas a les classes que més ho necessiten —quan dic classes, no vull dir-ho amb to pejoratiu, ni no només social, sinó més necessitats—, i que ningú d'aquestes capes, ningú, vostès ens poden dir que tinguin constància, que ningú critiqui d'una forma diríem directa la política de benestar social de la Generalitat. No és veritat.

I a més ens hem trobat amb una altra situació, que jo vull denunciar també amb aquest mateix to i que em sembla que seria bo que ho portessin fins a l'última conseqüència; vostès, el Partit Socialista, el Grup Socialista, van anunciar en l'anterior legislatura que plantejarien un debat de política general pel que fa a benestar social. Van anunciar-ho, i no vull significar el moment que es va produir, el senyor Guixart ho recordarà perfectament, però es va anunciar: «Demanam un debat de política social, de política general referida a benestar social.» Es va anunciar, però no es va demanar. I jo els dic que avui aquest repte el tenim i el volem mantenir. Demanin, demanin un debat de política de benestar social

en aquest Parlament. El Govern a través del conseller Comas, i el Grup Parlamentari a través del representant que toqui, estem disposats a discutir de política de benestar social. (*Remor de veus.*) Vostès han utilitzat una estratègia de joc curt, si ho permeten, de joc ras —sempre em refereixo en aquest cas a política de benestar social—; de vegades de joc ras i «patada» al cap i... (*Esbrancament en un sector de l'hemicicle.*) Sí, sí, perquè han tingut una actitud absolutament crítica, extremament crítica, i no només crítica, sinó a vegades doncs amb dificultats, amb dificultats de poder-se explicar per què la utilitzen, però en canvi han preferit, doncs, aquest joc, han preferit la desqualificació; han preferit la desqualificació. (*Remor de veus.*)

Em permetran que els faci un breu recordatori. Dia 10 del XII del 92, Santiburcio qualifica el conseller Comas de «polític bananero»; 31 del XII al 9 Nou, Piella —il·lustre diputat d'aquesta cambra— qualifica d'immoral la política de benestar social de la Generalitat (*remor de veus*); 10 del XII del 92, *Diari de Barcelona... Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CODINA: ...el portaveu del govern municipal titlla Comas de «conseller indigne», *Diari de Barcelona*, 10 del XII del 92. Segueixo, amb els mateixos adjectius. L'*Observador* de l'11 d'abril: «Nadal acusa a Comas de filibustero por el trabajo a los municipios»; *Sala acusa Comas de «comprar votos i actuar com un cacic», 15 de febrer del 92; «Sala llama al conseller Comas personaje de la España negra» (rialles i remor de veus); «Sala define a Comas como el gran cacique que compra votos para CiU»; La Joventut Socialista de Catalunya titlla de Goebbels el conseller Comas; Siurana, de franquista l'actitud de Comas. (*Remor de veus.*) El PSC... A vostès els pot semblar molt bé, però amb sinceritat jo crec que no. Això és el reconeixement d'una manca de política de debò. Això és el joc ras. Jo deia de «patada» al cap; si volen ho retiro, no hi tinc cap inconvenient. Això és el que hi ha. Aquestes són les seves manifestacions. Per aquest camí no ens hi trobaran. Discutim aquí, discutim aquí la política de benestar social; plantegin vostès un debat, plantegin-lo. El tindrem; el poble de Catalunya decidirà què és el que toca fer, i en aquest Parlament hauré pogut debatre de debò les diferents polítiques de benestar social.*

I deixin-me que ja per acabar els digui que jo estic convençut —jo estic convençut— que el problema en política de benestar social de vostès no és el conseller Comas —ja ho he dit—, i vostès em penso —com a persona— també ho han reconegut i ho han dit. No és el Govern, no som nosaltres. El problema que vostès tenen amb la política de benestar social són vostès, que no la tenen. (*Remor de veus. Alguns aplaudiments.*)

Senyor president, gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Codina. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el proponent de la Moció.

(*El Sr. Piella demana per parlar.*)

El senyor Piella, per què demana la paraula?

El Sr. PIELLA: És evident, per al·lusions directes, no?

El Sr. PRESIDENT: No, ha estat citat.

El Sr. PIELLA: Jo m'he sentit al·ludit, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: És per desmentir la cita?

El Sr. PIELLA: No, no; evidentment, per l'al·lusió...

El Sr. PRESIDENT: Per reafirmar-s'hi...

El Sr. PIELLA: Per l'al·lusió que ha dit, no?, i evidentment, per argumentar, perquè vaig qualificar...

El Sr. PRESIDENT: No, no...

El Sr. PIELLA: ...no desqualificar, sinó qualificar...

El Sr. PRESIDENT: No, no, no és cap argumentació això. Moltes gràcies. Només li podria concedir la paraula si era per desmentir la manifestació, però si no, no.

El Sr. PIELLA: Evidentment, em sento al·ludit, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: No té la paraula, senyor... I vostè sap per què. El senyor Soto també sap a quines normes s'ha d'atenir ara en la seva intervenció.

El Sr. SOTO: Senyor president, intentaré ajustar-me al Reglament del Parlament que preveu que aquesta intervenció s'ha de cenyir exclusivament a indicar l'acceptació o no de les esmenes i els motius pels quals s'accepten aquestes esmenes.

Jo vull anunciar, en primer lloc, que acceptarem les esmenes d'Iniciativa per Catalunya. No les acceptarem..., a vegades en estratègia parlamentària, és legítim dir «Acceptem-les per aconseguir una votació d'un grup parlamentari.» No és aquest el cas perquè, com és obvi, aquesta Moció que hem presentat no té l'objectiu de ser una moció victoriosa —coneixem l'aritmètica parlamentària—, però creiem que aquesta Moció és una moció que ja ha estat guanyada moralment en el transcurs del debat. I, per tant, si acceptem les esmenes d'Iniciativa per Catalunya, les acceptem bàsicament perquè milloren el text de la Moció i precisen algunes qüestions que són molt importants; precisa els motius de la reprovació a la política de Benestar Social. He d'insistir una vegada més, he dit que era obvi —ho han dit tots els diputats, ho ha dit també el portaveu de la majoria—, és obvi que no és una moció contra una persona, és contra la política de Benestar Social del Govern de la Generalitat que ha estat aplicada des del Departament de Benestar Social.

La Moció assenyala que la reprovació es produeix en la mesura que es contribueix des de la Conselleria de Benestar Social a consolidar l'existència d'una societat dual a Catalunya amb la presència d'una part d'aquesta, econòmicament i socialment integrada, i l'emergència d'amplis sectors socials exclosos. Aquesta política s'expressa, entre d'altres maneres, amb una relació insatisfactòria i clientelar amb els ajuntaments i el moviment associatiu de Catalunya. Són afirmacions, les que ha fet Iniciativa per Catalunya, en aquesta esmena, que òbviament subscrivim plenament.

Nosaltres voldríem expressar també la nostra confiança que aquesta Moció aconsegueixi el seus resultats i que, més enllà de quin sigui el resultat de la votació, s'escoltin i s'escoltin profundament, seriosament de debò, els arguments, les raons, les idees que s'han plantejat en les intervencions i

que es plantegen també en les esmenes d'Iniciativa per Catalunya. Si ho féssim així, hauríem fet sens dubte, avui, un debat bo i poderós, i un debat que serviria sens dubte als objectius que com a diputats del Parlament de Catalunya tots tenim.

Les seves esmenes, també, plantegen coses molt importants i les plantegen en els termes, des del nostre punt de vista, correctes. Aquesta Moció i aquestes esmenes no són fruit de l'estratègia d'un o d'un altre grup parlamentari, són fruit d'un estat de coses, són fruit d'una situació que hem intentat explicar millor o pitjor. Ho hem fet en la nostra intervenció, i creiem també, en aquest sentit, que aquesta situació s'ha de capgirar. No parlarem d'insults, no parlarem d'intercanvis d'acusacions; jo he parlat en la meua intervenció inicial d'una entrevista d'aquest matí que parla per si mateixa. Llegeixin-la i no...

El Sr. PRESIDENT: Torni a les esmenes, senyor...

El Sr. SOTO: Torno a les esmenes, senyor president; per acabar dient que les acceptem, que creiem que avui s'ha donat un pas endavant; que sens dubte aquestes esmenes, el debat i les posicions expressen el posicionament de cadascun dels grups parlamentaris; expressen el malestar que ha generat la política de Benestar Social en amplis sectors socials de Catalunya, en els diferents grups parlamentaris; jo estic convençut que també en els rengles de la majoria.

I vull expressar, finalment, la nostra voluntat d'acceptar sens dubte la petició que se'ns ha ofert de celebrar un debat de política social en el Parlament de Catalunya. El pot demanar el nostre Grup Parlamentari, el pot demanar també el conseller de Benestar Social i el Govern; en qualsevol cas, posem-nos d'acord; evidentment, és un bon debat i seria necessari per a aquest país.

Res més i moltes gràcies. El demanarem nosaltres en qualsevol cas, i esperem que vostès ho acceptin immediatament.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Soto. Passem a les votacions, que seran tres. En primer lloc, votarem el primer punt de l'ordre del dia sense l'expressió «el capteniment de l'honorable conseller de Benestar Social». En segon lloc, votarem aquest primer punt amb «el capteniment...». I la tercera votació serà sobre la resta de la Moció.

Per consegüent, en primer lloc, votem el primer punt, sense «el capteniment de l'honorable conseller de Benestar Social».

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El primer punt, sense «el capteniment...», ha quedat rebutjat per 49 vots a favor, 67 en contra i 10 abstencions.

A continuació, es vota aquest primer punt, amb «el capteniment...»

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Ha quedat rebutjat per 42 vots a favor, 67 en contra i 17 abstencions.

A continuació es vota la resta de la Moció.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

La resta de la Moció ha quedat rebutjada per 59 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política de joventut

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre política de joventut, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. *(Pausa i remor de veus.)* Té la paraula el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que ens porta avui és referent als criteris de capteniment —que varem tenir en la interpellació passada— del Govern en política de joventut.

Vàrem fer esment a diferents àmbits, a diferents situacions, a diferents sectors de la població juvenil, que es veien afectats per: primer, problemàtica de la crisi econòmica; problemàtica de l'alt nivell d'atur del nostre país i, en tercer lloc, altres aspectes, com l'habitatge o l'associacionisme.

La Moció que presentem avui consta de sis punts, els quals podríem agrupar en tres blocs: el punt 1 i el punt 2, bàsicament fan referència a allò que varem fer esment durant la interpellació; creiem que, en la situació actual, amb una recessió econòmica que en aquests moments està en un procés indeturable, que l'augment d'atur, que xifraven en dades del mes d'octubre passat, voltava gairebé el 45% de la població menor de vint-i-nou anys, i amb una descohesió social que va en augment, sobretot en aquests sectors, pensàvem que calia aturar-nos-hi un moment i parlar-ne. És per això que en el punt 1 i en el punt 2 d'aquesta Moció fèiem esment a dos aspectes. Un, relançar els plans d'ocupació juvenils; creiem que la situació en aquests moments és dramàtica, creiem que la taxa d'atur juvenil pot augmentar i pot arribar gairebé a quotes del 60%; creiem que la inserció al món laboral dels més joves cada cop es pot veure més afectada per una política, que nosaltres creiem ineficaç, des del Govern. I en segon lloc, creiem que era el moment de solucionar l'assignatura pendent del nostre país: la formació professional, que ha estat i hauria d'estar —hauria d'estar, qüestió de dret—, hauria d'estar el que practicaria, portaria i relançaria la inserció d'aquests joves en un món nou laboral i que podria fer uns joves molt més competitius, davant d'una mà d'obra qualificada que ens pot venir, moltes vegades, del nord. Aquest era el primer bloc a què nosaltres fèiem referència: inserció en el món laboral, millora de la formació professional.

Respecte a la formació professional, se'ns ha dit sempre que amb la reforma de l'ensenyament, amb la LOGSE, es trobaria la solució, l'especialització d'aquest món, millora-

ria la inserció en el món laboral, es podria fer una fiscalització millor dels contractes en pràctiques, però ja hem vist què s'ha produït amb la reforma de l'ensenyament. És per això que demanem, en aquesta Moció, un reactivament i un replantejament sobre què fem amb la formació professional. Ho varem dir en la darrera interpellació: hi ha, en aquests moments, comarques de Catalunya que la poca reactivació industrial que tenen veu, com falten tècnics mitjans, contra-mestres, operaris..., en definitiva, mà d'obra qualificada que, si el nostre país en un moment n'havia tingut un excedent, en aquests moments en té un dèficit.

En segon lloc, un altre tema important que varem afrontar l'altre dia: l'habitatge. Creiem que —i ho varem reconèixer— és difícil planificar un pla de protecció oficial, un pla de suport públic a l'habitatge per a joves quan tots sabem les fluctuacions del mercat lliure d'habitatge. Però creiem que la línia que s'ha portat fins aquest moment ha estat errònia; la línia de crear crèdits —no precisament tous— perquè els joves puguin accedir a l'habitatge de compra és errònia, i així ho han demostrat experiments que s'han fet arreu d'Europa —a la República Federal d'Alemanya i a Holanda, com citàvem en la interpellació. L'única solució, a efectes de mobilitat laboral, a efectes de regenerar la renda dels més joves, és l'habitatge de lloguer. En el pla interdepartamental que es va presentar aquí, al Parlament, a la Comissió de Cultura, ja es feia esment de la previsió —semblava— de crear habitatge de lloguer, però era allò: un esment i una declaració de bones intencions. Trobàvem a faltar planificació i coses contrastades i aspectes puntuals i concrets sobre un pla d'habitatge de lloguer. És per això que el demanem, perquè feta la revista i la revisió de com ha anat el Pla d'habitatge que va fer el Govern de la Generalitat, la solució per als joves creiem que no ha estat precisament un èxit, més aviat ha tingut mancances, i què moltes vegades aquests plans oficials d'habitatge, sobretot, són assumits per sectors socials molt més poderosos que aquells a qui hauria d'anar, en teoria, adreçat un pla que tendeix al reequilibrament i a la igualtat d'oportunitats.

Un quart punt que creiem interessant pels esdeveniments que hi ha hagut en aquests darrers mesos, aquestes darreres setmanes: el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, que en una de les úniques lleis —varem tenir un aprofundit debat sobre la capacitat legislativa d'aquest Parlament—, en una de les úniques lleis es va reglamentar el funcionament del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. En la darrera interpellació, malgrat que nosaltres varem treure el tema, ningú ens va contestar: no varem saber què en pensava el Govern, del funcionament, de quins eren els objectius, de quina reglamentació, de com estava portada a terme la política del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, que —recordem-ho— és l'òrgan de la joventut associada de les diferents associacions juvenils que el representen. No en varem tenir cap coneixement. Esperem que a partir d'aquí, i amb aquesta proposta en l'ordre del dia, amb la Moció, podrem saber quin criteri en té el Govern i, si més no, quin criteri en té el Govern de la majoria.

El que és clar és que hi ha hagut una situació complexa, en la darrera assemblea; que la Secretaria General de Joventut va fer una sèrie d'apreciacions, que hi ha hagut una dimissió d'un president d'un organisme que es regeix per dret públic, com és el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, i que creiem el tema prou important com per haver-ne fet referència al seu moment. I, per tant, creiem que des del Govern, per la regència de dret públic que té aquest Consell, creiem que hauria d'haver-hi, si més no, una opinió autoritzada per veure quin és el criteri de capteniment. Nosaltres no l'expressarem avui. El que sí que creiem és que ha d'haver-hi una reorientació, que hi ha hagut mancances, que moltes vegades s'ha deixat emportar, imbuïts per una dimàmica de —com deia el mateix president quan va dimitir— de la creació de la cultura mateixa del Consell. Creiem que moltes vegades ha estat un Consell endogàmic, tancat en si mateix, incapaç d'afrontar problemes reals com els que estem parlant avui, com els d'ocupació, els de formació professional, però que, malgrat tot, ens agradaria conèixer quina és la voluntat i quin és el coneixement i què en pensa el Govern de la Generalitat, sobre el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya.

En cinquè lloc, un altre tema que s'està fent arreu d'Europa i va sortir a col·lació del tema del carnet jove. Pensem que, avui en dia, els joves necessiten, en diferents àmbits, necessiten realment suport legal, suport jurídic, assessorament, en matèria laboral, en matèria d'habitatge; que moltes vegades els mateixos sindicats —que potser serien els que, en matèria laboral, haurien d'assessorar— no estan a l'alçada de les necessitats laborals, de convenis en pràctiques o, en definitiva, de la «precarització» del mercat de treball per part dels més joves, amb contractes eventuais.

Pensem que la Secretaria General hauria de tenir aquest paper, com l'hauria de tenir amb els contractes en pràctiques a les empreses; qui hauria de fer de fiscal, o en aquest cas d'*ombudsman* o de defensor dels joves —això seria molt lloable, com s'ha fet a altres parts d'Europa—, hauria de ser aquesta mateixa Secretaria. Per això demanàvem al punt cinquè la creació d'una oficina centralitzada; no es tracta de crear més funcionaris, no es tracta de crear més «xiringuitos» —entre cometes—, com s'ha dit abans en altres interpellacions o mocions aquí, en aquesta cambra, sinó que es tracta d'oferir un servei d'assessorament, centralitzat, en tots aquells àmbits que puguin implicar els menors, que moltes vegades queden desprotegits per manca d'informació, com també s'hi poden sentir els adults, però que moltes vegades els més joves es veuen encara més..., s'agreuja la situació.

I finalment, creiem que cal seguir els indicadors que es donen, des del punt de vista estadístic, des del punt de vista..., fer un seguiment. Creiem que aquesta proposta, la sisen, és interessant. Evidentment, comptarà potser amb el vot negatiu del Grup de la majoria, però aquí queda, perquè algun dia la pugui reflotar algun d'aquells programes de relançament que té el Govern. Creiem que cal fer un seguiment dels indicadors: indicadors de l'habitatge, indica-

dors de salut dels més joves, indicadors de política, per exemple, d'anticonceptius. Ja vàrem dir que havíem presentat una bateria de preguntes al Govern sobre quin és el seguiment d'aquests indicadors: quina és la salut —coses absolutament..., en matèria dels sociòlegs, que investiguen per buscar la qualitat de vida—, quina és la salut dental, quin és el nivell d'utilització d'anticonceptius, quin tipus d'anticonceptius, quin és el règim de propietat dels joves que viuen per si sols, que s'han alliberat i viuen en un pis —si estan de lloguer, si estan de compra—, saber quina és la «precarització» del treball, quins sectors ocupen bàsicament la gent jove, quina és la taxa de fracàs escolar, quines són les causes d'aquest, quina és la taxa de sinistralitat amb automòbils els caps de setmana, per part de joves, a quins llocs... De tot això, hauria d'haver-hi un seguiment. Controlat, globalitzat, perquè, en definitiva, gràcies als indicadors es poden optimitzar moltes vegades els recursos i es poden optimitzar les polítiques.

Finalment, doncs, dir —i acabant— que aquesta Moció —que esperem que, per la generositat i la moderació que representa, tingui el suport del Grup de la majoria—, aquesta Moció és la primera d'un seguit —ja ho anunciem— que anirem presentant. Deixarem passar uns dies. Es va presentar, com dèiem, el Pla interdepartamental; un pla que és una declaració de bones intencions, que, com ja vàrem dir en la interpellació, arriba gairebé una generació tard. Ha tardat gairebé tretze anys que arribés un pla interdepartamental de joventut; en passarem dos a veure els primers efectes; per tant, allò que es diu, en convenció, com dèiem, una generació sense pla interdepartamental.

I tal com se'm va dir, home, la Direcció General de Joventut d'abans, ara Secretaria, ha fet coses. Evidentment, ningú ho nega. Ningú ho nega, però el que és clar és que no hi ha hagut acció interdepartamental, no hi ha hagut política integral i, per tant, ho blasmem i per això diem que dintre de cent dies de la presentació del Pla interdepartamental ens tornarem a veure aquí per parlar a veure com ha anat evolucionant, quin ha set el camí que ha fet i quins són els primers símptomes que aquest Pla interdepartamental té viabilitat i s'està portant a compliment.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Puigcercós. No s'hi han presentat esmenes. Poden intervenir els grups. Pel Grup Parlamentari Popular, la senyora Montserrat té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president; des de l'escó mateix. Quan van procedir-se a presentar al Parlament de Catalunya, en el marc de la Comissió de Política Cultural, les propostes estratègiques de la nova Secretaria General de Joventut, el Grup Parlamentari Popular va tenir la impressió que l'il·lustre senyor Coll apostava per encertar, per la via de fer una projecció sense continguts, un seguit de bons propòsits de capteniment molt gènere, sense concrecions pressupostàries, adients a la problemàtica del jovent català.

Els veritables problemes i les veritables respostes al jovent català, en relació amb els problemes socials que pateixen, com molt bé ha dit l'illustre diputat d'Esquerra Republicana, són, evidentment, els de l'habitatge, formació professional, treball, drogodependència, rehabilitació, etcètera; són competències, evidentment, dels departaments de Benestar Social, Urbanisme, Treball, Sanitat i Ensenyament, als quals hem d'afegir ara el nou comissionat d'universitats.

Aquesta dispersió exigeix una coordinació interadministrativa molt complexa que no afavoreix l'accés del jovent als serveis sectorials autonòmics. En aquest sentit, el punt cinquè de la Moció permetria encetar un nou procés, la meta final del qual es trobaria, al nostre entendre, en la transferència de la Secretaria General de Joventut al Departament de Benestar Social, on podrien aprofitar l'estructura territorial d'aquesta Conselleria o d'aquest Departament.

El punt primer i segon van lligats a la necessitat d'oferir respostes a una recessió que afecta especialment els joves i, principalment, amb un nivell de productivitat més baix i, com molt bé ha dit l'illustre diputat, fins i tot en molts indrets i en moltes comarques. A la formació professional i als plans d'ocupació crec que hauríem d'afegir una política pressupostària més rigorosa, per tal d'afavorir els joves a l'hora d'accedir al lloc de treball.

Sobre el punt tercer i sisè, he de dir que el punt tercer..., no cal crear un pla nacional d'habitatge perquè, primer, està contemplat en el Pla de l'habitatge i, segon, perquè l'un i l'altre, o sigui el tercer i el sisè, impliquen un increment en les despeses corrents, incompatible amb la reducció del dèficit públic, sense el qual no podem generar recursos financers, inversió i treball; sense una rigorosa contenció pressupostària, els desequilibris financers agreujarien la recessió actual i incrementarien els seus efectes negatius sobre el treball.

Finalment, volem fer una referència directa al punt quart de la Moció, com molt bé ha destacat l'illustre diputat a debat, que afecta el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. El Grup Parlamentari Popular comparteix la preocupació expressada per la greu crisi que pateix el seu secretariat, producte d'un seguit de conflictes de naturalesa política, on s'enfronten interessos partidistes, legítims, sens dubte, però que impedeixen al Consell complir les seves funcions pròpies, d'acord amb el que estableix la Llei 14 de 1985, de 28 de juny. Ens trobem dins d'una greu crisi institucional, de la qual ha donat testimoni l'assemblea del passat cap de setmana, on varen produir-se diferents irregularitats, producte d'aquestes confrontacions partidistes.

Amb els criteris que acabo d'expressar, el Grup Parlamentari Popular demana a la presidència votació separada de la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i anuncio que votarem favorablement els punts primer, segon, quart i cinquè i ens abstindrem en els punts tercer i sisè.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el punt de vista d'Iniciativa per Catalunya en relació amb la política de joventut, el varem expressar en el seu moment en el debat de pressupostos, on dèiem que en aquells moments estàvem a l'expectativa del que podrien significar els canvis que hi havia hagut a la Secretaria General de Joventut.

Des d'una actitud històrica de crítica, de crítica punyent, per un estil i un contingut de política de joventut que no compartíem, que rebutjàvem, per estar basada fonamentalment en el temps de lleure i amb una relació discrecional amb unes determinades entitats i en relació amb les altres, manifestàvem una valoració positiva del que podria suposar el canvi que hi havia hagut en aquests últims temps.

Valoració positiva pel canvi, per la modalitat d'organisme de gestió —la Secretaria, en comptes d'una direcció general— i pel canvi de persona. En aquest sentit, expressàvem la nostra satisfacció, per exemple, amb algunes orientacions pressupostàries que ens semblaven més oportunes: amb el tema d'habitatge, amb el tema de l'inici de col·laboració amb els ajuntaments.

En aquest sentit, nosaltres insistíem i recomanàvem la redacció d'un pla interdepartamental, que fa pocs dies se'n ha presentat en aquest Parlament i que recull moltes de les nostres propostes. En aquest sentit, jo, per això, vull expressar la satisfacció, i seguirem i vetllarem pel seu compliment, el compliment d'aquest Pla interdepartamental, que, si bé, com deia el senyor diputat d'Esquerra Republicana, compartim que arriba tard —que arriba tard—, en aquests moments estem contents que s'estigui presentant i voldríem que la seva gestió fos eficaç. En aquest sentit, donem suport a la majoria dels punts de la Moció d'Esquerra Republicana perquè contribueixen a insistir en l'impuls d'una política de joventut que és necessària i que cal.

Però hi ha una qüestió de la qual jo voldria discrepar —de fons—, i que és el punt de la Moció que fa referència al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Tenim una posició diferent de fons, en aquest tema. Jo crec que el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya és un organisme fonamental per poder fer a Catalunya una política de joventut rigorosa. És un organisme que agrupa el conjunt d'entitats juvenils de tota mena: religioses, polítiques, de lleure, entitats prestadores de serveis... En cap cas, com deia la senyora diputada ara, és un organisme que expressa les lluites polítiques. És molt més ric que tot això, el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, sortosament per al país. És, tal com defineix la Llei aprovada en aquest Parlament, l'interlocutor més vàlid de l'Administració en temes de joventut. És una institució impulsada —i moltes hi vam treballar molt a fons— l'any 77, i que finalment va ser regulada l'any 79, i que va tenir amb la Llei l'expressió màxima del valor que té aquest organisme l'any 85. És una entitat consultiva de molt pes per a la política del Govern, amb total autonomia i sobirania, i aquest és un bé que no podem perdre mai.

Vull dir-los que, aquesta orientació —que en aquell moment el Govern va respectar i que nosaltres valorem positi-

vament— que el Consell Nacional de la Joventut a Catalunya sigui un organisme amb total sobirania i amb autonomia, després no es va continuar des de la política del Govern. I els en posaré un exemple molt clar: el Consell Nacional de Dones de Catalunya, que seria un organisme equivalent, ja no és el que és per llei el Consell Nacional de Joves de Catalunya; és a dir, el Consell Nacional de Dones de Catalunya és un organisme tutelat absolutament per l'Administració, on la màxima representant de la política de dones d'aquest Govern n'és la presidenta, i la vice-presidenta primera és la directora de l'Institut Català de la Dona. Vostès em diran quina basarda vaig sentir jo, per exemple, quan vaig estar a la reunió de l'assemblea del Consell Nacional de Dones —teòricament, un organisme on les dones hem d'expressar, des de diferents grups polítics o grups socials que hi han de dones, la nostra opinió de la seva política de govern— i qui presidia el Consell Nacional de Dones era la Joaquina Alemany, la senyora Joaquina Alemany, responsable de la política del Govern en el tema de dones; i la vice-presidenta primera era la directora de l'Institut Català de la Dona. Clar, un organisme consultiu on el Govern hi és en els seus principals càrrecs de manament, això era fora de lloc.

En aquest sentit, tenir aquest Consell Nacional de la Joventut de Catalunya com un organisme representatiu de les entitats, amb autonomia i amb sobirania, és molt important, i això, entre tots els grups de la cambra, hem de reforçar que es mantingui.

En aquest sentit, jo crec que el que ha succeït ara, en aquesta assemblea a què fèiem referència fa un moment, és l'evolució normal d'un procés de catorze anys, on el que fa el Consell de la Joventut en aquests moments, col·lectivament, totes les seves entitats que hi formen part, és dir: anem a reflexionar sobre com ens adaptem millor a la nova realitat d'aquest moment; com reorientem la nostra capacitat, la nostra actuació en base a la nova situació actual que hi ha, tant de la política de la joventut com de la situació dels joves en general. Per tant, crec que en aquests moments no hi ha cap crisi en el Consell Nacional, sinó que el que hi ha és una voluntat d'adaptar-se als reptes del moment.

Per tant, és normal que periòdicament es defineixin aquests moments d'evolució i es reflexioni sobre el que s'ha de fer. Per tant, en qualsevol cas, jo crec que una cosa que ha quedat molt clara a l'assemblea, i que fins i tot la Secretaria General de Joventut ha reconegut en la seva intervenció, és la necessitat de preservar totalment la sobirania i l'autonomia del Consell Nacional de la Joventut.

Penso que fins i tot la Secretaria General de Joventut, que últimament havia reulat en aquest tema i que havia tingut actuacions incorrectes —incorrectes—, retenint una subvenció que aquí s'havia atorgat, en aquest Parlament, mitjançant la Secretaria General de Joventut..., el Consell Nacional l'ha estat retenint fins ara, aquest tema està desbloquejat, a partir d'un canvi d'actitud de la Secretaria General de Joventut, i que ha expressat la voluntat de respecte a aquesta autonomia, a aquesta sobirania, que correspon ex-

clusivament a les entitats que integren el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya.

Per tots aquests arguments, nosaltres manifestem el nostre suport al conjunt de la Moció, però el nostre vot en contra en aquell punt de la Moció d'Esquerra Republicana que posa en qüestió, al nostre parer, el que hauria de ser la funció del Consell Nacional de la Joventut a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyora Mayol, quin és el punt aquest en què discrepen? (*Pausa.*) El 4; gràcies.

Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Soto.

El Sr. SOTO: Des de l'escó estant, si m'ho permet, senyor president, per dir molt ràpidament que la intervenció de la senyora Mayol probablement fa innecessària la meua, perquè hi ha una coincidència total de punts de vista. Considerem que globalment la Moció presentada per Esquerra Republicana i pel diputat Puigcercós és una moció positiva, una moció que significa donar un pas endavant en determinades polítiques sectorials de joventut i, sens dubte, tindrà el nostre vot favorable.

En canvi, en el punt quart, no tant pel text en si, que és un text un xic complicat d'entendre, certament, què és el que vol acabar de dir, sinó senzillament perquè la mateixa evolució dels esdeveniments que s'han anat produint en aquestes darreres setmanes, probablement, l'han deixat desfasat, nosaltres també demanarem votació separada per votar en contra, perquè no pogués fer la impressió que des del Parlament es fa algun tipus de retret al secretariat del Consell Nacional de la Joventut. Joestic convençut que aquesta no és la intenció del senyor Puigcercós, però en qualsevol cas, davant que és un tema important i delicat, el voldríem deixar clar.

Voldria anunciar també que nosaltres hem presentat una interpellació i preguntes orals sobre la política de la joventut, i concretament sobre la situació general en el si del Consell Nacional de la Joventut. És obvi que com a Grup Parlamentari i com a Parlament nosaltres no ens hem d'interferir en la situació del Consell Nacional de la Joventut —és un organisme autònom—, però, en tot cas, cal preservar i garantir la seva independència entorn de l'Administració. I les actuacions que s'han produït en les darreres setmanes des de la Secretaria General de la Joventut, entre elles reconegut explícitament el bloqueig de la subvenció que aprova aquest Parlament sense cap tipus de condicionament, és un fet extraordinàriament greu.

Nosaltres l'hem qualificat com una extensió de la política de Benestar Social a altres àmbits del Govern de la Generalitat, la qual cosa seria extraordinàriament preocupant i significaria que un membre del Govern de Catalunya està actuant contra la voluntat del Parlament. Quan el Parlament va legislar i va fer una llei específica del Consell Nacional de la Joventut i va reconèixer la seva autonomia estava fent una cosa que és sagrada. I anar contra l'autonomia del Consell Nacional de la Joventut és anar contra la voluntat

d'aquest Parlament i d'aquesta Cambra; també la dels diputats de la majoria del Govern. I demostra, també, que d'aquell vell discurs de Convergència i Unió de respecte a la societat civil no n'ha quedat literalment res.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Soto. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Giménez.

El Sr. GIMÉNEZ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, amb absolut respecte i amistat amb el proponent d'Esquerra Republicana, i amb generositat també, i sense ànim de polemitzar, he de començar dient que la presentació d'aquesta Moció em provoca una doble sorpresa. En primer lloc, considero que és una moció extemporània, perquè després de la compareixença del passat dia 24 de febrer per part del secretari general de Joventut, i en certa manera la presentació parlamentària –podríem dir– del que és la Secretaria General de Joventut, amb el Pla interdepartamental a punt de ser aprovat pel Govern i amb la bona disposició de la Secretaria General que s'ha demostrat en presentar aquest document de treball, i permetent –penso jo– aportacions dels diferents grups parlamentaris d'aquesta Cambra, amb la mateixa creació de la Secretaria General, amb el que suposa de gran salt qualitatiu en la política de joventut del nostre Govern, i en el marc d'una desitjable i agraïble cortesia d'un cert temps de gràcia per veure quin camí o quina política desenvolupa la nova Secretaria General de Joventut, aquesta seria la primera sorpresa.

La segona, lligada amb l'anterior, lògicament, és que –això sí, amb un to, ho repeteixo, conciliador i que busca el diàleg–, els punts de la Moció són punts que podríem trobar sense buscar massa en el mateix programa electoral de Convergència i Unió i, evidentment, els podem trobar també en el Pla interdepartamental; un pla interdepartamental que es va presentar a nivell de document de treball, un pla interdepartamental que es desenvoluparà en seixanta punts d'actuació concreta, un pla interdepartamental que d'altra banda l'illustre senyor Puigcercós no ha mencionat en la seva moció. L'ha mencionat després en la seva defensa.

Jo voldria fer referència, si de cas, a un parell o tres de punts, que és als que es fa menció en la Moció en qüestió. En el que fa referència al punt sisè, el punt que parla d'estadística, m'agradaria indicar-li a tall d'informació que el programa anual d'actuació estadística per a 1993 del Pla estadístic de Catalunya –Decret 320/92, de 14 de desembre, *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* de 14 de gener del 93– contempla l'activitat estadística de la joventut de Catalunya amb una recopilació i sistematització i informació estadística relacionada amb la joventut de Catalunya. I aprofito la menció a l'estadística i a la joventut per informar l'illustre company que en les estadístiques d'atur a tot arreu es té en compte l'edat de vint-i-cinc anys com a límit màxim i que, per tant, la taxa de desocupació juvenil en aquests moments està..., no li ho puc dir amb tota exactitud, però entre un 15 i un 16%. De tota manera, hem de dir també que, per exemple, nosaltres, a nivell de les organitzacions

polítiques que donen suport al Govern i que estan presents en aquest Grup Parlamentari de Convergència i Unió, considerem també que fins als vint-i-nou/trenta anys podem parlar de joventut. Això seria un altre tema. Però estadísticament la desocupació juvenil és aquesta.

Em vull referir, també, al punt que a nosaltres ens va sobtar més –i he vist que també al conjunt de grups parlamentaris és el punt que els ha fet més..., al que hem dedicat més temps–: és el tema del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Jo fins fa dotze dies era secretari general de la Unió de Joves i en el mateix congrés en què vaig deixar el càrrec el meu successor, en el seu discurs, hi va fer referència, va demanar la dimissió del Secretariat. Jo voldria aclarir, en primer lloc, que es demanar la dimissió del Secretariat en conjunt per a començar converses, no sé si per reformar la Llei del Consell Nacional, però sí per aclarir els últims anys d'actuació d'aquest Consell Nacional; un Consell Nacional que considerem –ho dic com a ex-secretari general de la Unió de Joves i ho dic, també, com a diputat de Convergència i Unió– moltes vegades mancat d'una representació que caldria assegurar per a complir els objectius que la Llei del Consell Nacional de Catalunya ha marcat.

I em permetran una certa llicència, i és que, òbviament, s'ha vist una certa preocupació per un sector de la Cambra, una preocupació que al mateix temps s'ha comparat amb una Moció que anteriorment hem vist aquí, de Benestar Social. Jo diria que igualment, tanmateix com l'altre cas, hi ha grups a la Cambra que estan perdent el tren, que estan perdent el seu paper en el món de la joventut. (*Remor de veus.*)

Després d'aquestes dues sorpreses, reflexionant, he de dir que es pot entendre una estratègia que estar a l'oposició sempre permet. Es poden fer aportacions, es pot criticar... Jo considero que també és important fer aquestes dues coses alhora. Coincidim, lògicament, en l'anàlisi general que fa Esquerra Republicana i els altres grups; ens preocupa molt el tema de l'ocupació; preocupa al Grup Parlamentari i preocupa a les organitzacions de Joventut dels partits que el componen i, evidentment, preocupa al Govern de Catalunya. La prova –i no vull entrar en detall– és que bona part d'aquests punts concrets, que a partir de l'aprovació per part del Govern del Pla interdepartamental es presentaran, fan molta referència a la qüestió de l'ocupació juvenil.

I ens preocupa en general –com dic– tota aquesta anàlisi de la situació i una anàlisi que a vegades no es fa, que és la situació, el marc en què es mou el món de la joventut, el marc d'una societat realment en crisi, una crisi de valors que ens preocupa i que moltes vegades es pot equiparar a nivell de problema amb tots aquests problemes conjunturals que sens dubte, també, són preocupants. Nosaltres, per diferenciar, si de cas, la coincidència que diem, si de cas penso que el nostre plantejament és diferent quant a la filosofia. Nosaltres apostem pel present, però en temes de joventut, sobretot, apostem pel futur i per una certa funció pedagògica de la política.

Aprofito l'avinentsa –i haig de dir en aquest moment que el nostre Grup votarà negativament al conjunt de pro-

postes d'Esquerra Republicana— per a fer referència a la molt bona gestió de la política de joventut estricta, en el tema..., en el camp de l'associacionisme i en el camp de serveis de la joventut, i en l'increment constant de la política de joventut a nivell sectorial, increment que s'ha produït al llarg d'aquests anys, d'aquests dotze anys de Govern de la Generalitat, moltes vegades també amb el mateix ritme, amb el mateix compàs de les transferències i de les dificultats que contínuament tenim a nivell financer i —diria jo— de contradiccions al nivell de... No sé, per exemple, vull dir, en el tema de la joventut és inconcebible que Madrid, que no té competències, que les té totes transferides, doncs, contínuament hagi d'estar fent actuacions en aquest terreny, per citar un exemple.

Jo diria que a partir que el Govern de la Generalitat decideix la creació de la Secretaria General de la Joventut —si em permeten una certa llicència— diria: l'«ara més» en joventut comença per la creació de la Secretaria General amb un nivell administratiu superior, amb una possibilitat de coordinació superior, amb un pes polític evident; segueix amb el Pla interdepartamental que seguirà, impulsarà, realitzarà, donarà sentit de conjunt, difondrà i avaluarà la globalitat de les actuacions orientades a al Joventut per part del Govern de la Generalitat. I jo inclouria, per aquella diferència que he fet en el tema dels valors —tot i que sempre ho hem tingut present—, una aposta important per aconseguir un missatge clar que faci participar la joventut amb els seus valors, amb els seus deures i també amb els seus drets; participar en allò que considerem que ha de ser un punt de referència important, un element tensionador de la societat jove i, per tant, també de la societat, una il·lusió per a la joventut: em refereixo a fer de Catalunya una nació lliure i un poble de qualitat i solidaritat. Aquest crec que és l'objectiu, aquesta crec que és la missió de la joventut i és, per tant, la voluntat del Grup de Convergència i Unió i la voluntat del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Giménez. Passem a la votació. (*El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.*) Senyor Carod-Rovira?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Ans de procedir a la votació, el diputat Joan Puigcercós s'ha sentit contradit en algun moment per les afirmacions de la senyora Mayol i demanaria la paraula.

El Sr. PRESIDENT: Si s'ha sentit contradit, té la paraula.

El Sr. PUIGCERCÓS: No, que no se'ns faci dir el que no hem dit; és a dir...

El Sr. PRESIDENT: Això són les contradiccions.

El Sr. PUIGCERCÓS: Exacte; 63.7, em sembla, no, del Reglament? El senyor Camps també ho afirma.

El que nosaltres no hem dit mai és que el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya no sigui útil o que no sigui necessari. Nosaltres el trobem més que útil i més que necessari; el que passa és que cal veure quina és la funció i com l'està portant a terme. I en segon lloc, allò que dèiem: que

ens hauria de fer pensar molt, i la senyora Mayol s'ho hauria de plantejar molt com és possible que el mateix cas passa als consells de joventut local, on el Consell de Joventut Local de Sabadell ha estat...

El Sr. PRESIDENT: Això ja no són contradiccions. (*La Sra. Mayol demana per parlar.*) Sí, senyora Mayol, amb la mateixa brevetat que ho ha fet el senyor Puigcercós.

La Sra. MAYOL: Doncs, és clar. No he dit que vostès diguin que no serveix de consell nacional; el que estic dient és que estic en desacord amb el que vostès plantegen a la Moció.

El Sr. PRESIDENT: D'acord; moltes gràcies, senyora Mayol.

Passem a les votacions, que han de ser tres, segons ha entès la Presidència. En primer lloc, els punts 1, 2 i 5; després el 4, i després 3 i 6 conjuntament.

D'acord? Doncs, primer 1, 2 i 5.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests punts han quedat rebutjats per 25 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Es vota a continuació el punt 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt ha quedat rebutjat per 8 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten els punts 3 i 6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests punts han quedat rebutjats per 26 vots a favor, 59 en contra i 2 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les energies alternatives

Passem al darrer punt de l'ordre del dia, que és vintè, i és la Moció subsegüent a la interpellació sobre les energies alternatives, presentada per Esquerra Republicana de Catalunya. El senyor Portabella...? Senyor Portabella, té la paraula.

El Sr. PORTABELLA: Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, la Moció que presentem avui és, lògicament, subsegüent a la interpellació que vàrem presentar en el darrer Ple i que feia referència a les energies renovables.

Nosaltres, en aquesta interpellació, vam posar de manifest —sempre parlant amb el criteri del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana— que l'actual Govern no té una política d'energies renovables pròpiament dita, i per dir això ens basem en els diners que hi ha destinats a fer aquesta política, que poden vostès trobar en els pressupostos, si busquen molt, i que realment és una quantitat molt minsa, en l'obra realitzada, que és molt poca, i la importància

d'aquesta obra realitzada, que és d'una magnitud realment també minsa i sense continuïtat. I amb el que significa en el total de generació d'energia a Catalunya, les energies renovables, que descomptant l'energia hidroelèctrica representa només un 0,8%, un percentatge molt inferior al que s'està produint en els països desenvolupats.

La nostra Moció té cinc punts: els primers quatre punts diguem que defensen la mateixa idea; la cinquena la tractaria a part.

En el primer punt es diu: «Demanem desenvolupar una política energètica que fomenti l'estalvi i la utilització racional de l'energia.» Això és, doncs, potenciar dues línies: una, la d'evitar el malversament energètic, i l'altra, la d'aconseguir un estalvi d'ús d'energia, és a dir, buscar una major eficiència en aquella energia que s'utilitza, i recordaran vostès –i si no, els ho recordo jo– que en la interpellació jo deia que s'ha pogut demostrar que tenir un major consum energètic no implica necessàriament produir-ne més, sinó que el que es pot aconseguir és una major eficiència. En aquest terreny, doncs, a nivell de Comunitat Europea, per a l'any 95 es preveu tenir un 20% superior a l'actual, en rendiment energètic; no hem vist cap programa del Govern actual de la Generalitat que vagi en aquesta línia. I, per tant, aquest primer punt el que vindria a defensar és aquesta línia.

En el segon punt de la Moció demanem establir una estratègia energètica que potencii i prioritzi l'ús d'energies renovables davant d'altres possibilitats de major impacte ambiental. És evident que la producció d'energia és realment l'essència de la contaminació, i la posterior combustió de la major part de combustibles que s'estan utilitzant. Per tant, nosaltres, aquí, el que demanem és que es tendeixi cap a un canvi de model energètic, cap a un model energètic més descentralitzat i menys contaminant, i que no afavoreixi els problemes que estem tenint a nivell global, a nivell de planeta, a nivell de biosfera, de contaminació.

Els motius pels quals considerem que és important aquesta degradació i que s'ha de tenir en compte, i que s'ha d'estudiar com minvar-la, és, doncs –també ho deia–, que el 50% de les emissions de diòxid de sofre que es produeixen vénen a conseqüència dels combustibles fòssils i els combustibles sòlids; 80% en òxids de nitrogen; el 80%, en emissions de CO₂. Per tant, nosaltres creiem que el que s'ha de potenciar és aquesta energia, aquestes energies renovables, en contraposició amb les energies no renovables, finites, altament contaminants i que generen incertesa i inseguretat perquè tenen una data límit, una data que caduquen, que a mesura que passen els anys es va canviant el marge, el marge de temps que poden durar, però que amb certesa no se sap fins a quin punt poden arribar.

El tercer punt reflecteix la necessitat que es potencii aquesta recerca, i vostès, una altra vegada, poden consultar els pressupostos; també tindran problemes per anar trobant en els pressupostos quines són les partides que d'alguna manera, directament o indirectament, poden afavorir la recerca en les energies renovables, però de ben segur que representen menys de l'1% del pressupost del Departament d'In-

dústria i Energia, i de ben segur que aquest percentatge és irrisori en funció del que necessitaria per potenciar la recerca.

I en el quart punt demanem endegar urgentment un pla d'energies renovables, que s'apliqui al nostre país per tal de potenciar la implantació d'energies renovables i que prioritzï tendir a un desenvolupament econòmic i social sostenible. Aquí ens trobem que, tot i que sortia reflectit en el *Llibre blanc d'ús i gestió de l'energia*, en el *Llibre blanc d'energia*, concretament, perdonin, que es faria aquest pla, aquest pla no s'ha fet. I llavors, actualment, nosaltres som dependents del Plan de energías renovables, que està fet pel Govern central, però... –ens preocupa que siguem dependents respecte del Govern central, com tots vostès saben–, però és que, a més a més, en el terreny aquest concret ens preocupa doblement perquè el que es potencia són les energies que s'aconsegueixen per minihidràuliques i les energies que es potencien..., la generació d'energia per incineració.

Mirin, la generació d'energia per incineració –a part que és un percentatge bastant petit– entrarà en flagrant contradicció amb el que és el Projecte de Llei de regulació de residus que ahir mateix el conseller de Medi Ambient va presentar, i sobre les hidroelèctriques i les microhidroelèctriques, entra en flagrant contradicció amb el que va parlar i va esmentar el conseller d'Indústria i Energia perquè, com ell deia, hem arribat gairebé a una saturació i, si no, demostrant també la seva àmplia sensibilitat en els temes ambientals, va dir que era estrany que no es trobés alguna llúdriga que ho impedís. Per tant, vull dir, no veiem, no veiem quin és el futur d'aquest Pla d'energies renovables d'àmbit estatal aplicat aquí.

I bé, doncs, nosaltres, el que diríem és que, davant que hi hagin aquests punts, aquests elements que s'han fet puntuals, aquestes accions que s'han fet, de demostració, inauguració, clausura, gairebé tot seguit, eh?, que s'han pogut fer algunes petites coses –se n'han fet a Begues, algunes, algunes a Montbrió del Camp–, doncs, això tingui una continuïtat. I perquè això tingui una continuïtat, doncs, el que s'ha de fer és establir uns plans. I, per tant, això és el que nosaltres demanem.

I després queda el punt cinquè. El punt cinquè, que demana que es creï un programa que comporti el tancament de les centrals nuclears a Catalunya. La interpretació d'aquest punt –i aquí fins i tot diria que no ha acabat d'estar ben expressat, aquest punt– és una concepció dinàmica. És a dir, nosaltres no estem dient: «Miri, tanquem les nuclears.» Home, és clar, tothom busca la viabilitat del propi país, no? Nosaltres, el que aquí estaríem contents és que s'acceptés que hi ha viabilitat energètica tancant les nuclears. El que és ben segur és que no les podem tancar totes de cop i demà; això és ben segur que no, però és tan segur com que es poden tancar a curt termini progressivament. I això, el que vol dir és exactament això que acabo d'explicar: és a dir, hem de tendir a tancar les centrals nuclears. I en què em baso? Doncs, bé, ja els vaig dir que el mateix Departament d'Indústria i Energia deia que, si substituïssim les bombetes in-

candescent per bombetes d'alt rendiment podríem tancar una nuclear; el mateix Departament d'Indústria i Energia reconeix que en cogeneració es genera tant com un terç de l'energia que es genera en una nuclear... (*Remor de veus.*) I nosaltres hi podríem afegir moltes més coses, com pot ser l'estalvi, com pot ser l'eficiència, com pot ser reduir el malversament, etcètera. Però, quina és la realitat de les nuclears a Catalunya? I seré breu. La realitat és: dependència, perquè no hi tenim competències. La realitat és: 80% de generació d'electricitat, a Catalunya, molt per sobre dels països paradigmàtics de la nuclearització, com són França i Bèlgica; la mitjana a Europa de generació d'electricitat és del 36%. Energia caríssima: el canvi del refrigerador..., d'un -d'un- generador de vapor d'Ascó representa mig TGV -nosaltres pensem que aquests diners els podríem utilitzar en altres coses. I un gran risc ambiental, que tots vostès coneixen, tant en l'espai -ocuparia tot el terreny de Catalunya, tota la nació catalana- com en el temps. Però -i ja per acabar- afegiria el que ja vaig dir en la interpellació: i uns residus tòxics que duren tant com anys té Catalunya: mil anys.

Llavors, vull dir que aquest no ens sembla el marc adient per continuar amb aquest tipus d'energia i, per tant, nosaltres proposem fermament que ens ho prenguem seriosament, que comencem a treballar seriosament, amb terminis, per tancar les centrals nuclears. Totes. Totes. I desmantellar-les, que prou complicat és -com tothom sap, és molt complicat desmantellar les centrals nuclears-, però amb aquesta finalitat. I això és el que reflecteix aquest cinquè punt. Nosaltres pensem que és viable i és positiu per al país, i en aquest sentit, doncs, l'hem presentat.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. En principi, per dir que les esmenes no van en el sentit de corregir o de modificar substancialment les propostes del diputat proponent, sinó, en tot cas, de millorar, i dic de millorar perquè estem substancialment d'acord amb les propostes que es plantegen avui. S'ha de dir que aquestes propostes no són noves, no són innovadores, i que en aquest Parlament, la legislatura passada, vam tenir un ampli estudi, debat, posicionaments respecte a l'energia, amb motiu de la creació de l'Institut Català d'Energia. Vull recordar que des d'Iniciativa per Catalunya vam fer nombroses esmenes i vam aconseguir uns resultats mitjanament satisfactoris, per no dir àmpliament satisfactoris. Vull recordar, simplement, que en la Llei, en els principis filosòfics, quan parla de quins eixos en el *Llibre blanc d'energia* es feia referència, diu -el *Llibre blanc d'energia* de l'any 85, ja-: «encoratjar l'ús racional de l'energia i afavorir el desenvolupament de les energies renovables per disminuir la dependència exterior i els desequilibris territorials, així com conservar el medi ambient».

A l'article 2 vam aconseguir d'introduir -d'una manera, així, una mica ambigua, una mica irregular- una definició de l'Institut en la qual, com a finalitat, se'ns parlava que la finalitat de l'Institut, entre d'altres, era la recerca, l'estudi, el suport d'actuacions de coneixement, desenvolupament i aplicació de les tecnologies energètiques -incloses les renovables-, la millora de l'estalvi i l'eficiència energètica, el foment de l'ús racional de l'energia i, en general, l'òptima gestió dels recursos energètics en els diferents sectors econòmics de Catalunya.

I posteriorment, a l'article 4, hi havia les funcions, una definició de la lletra a) fins a l'h) de les diverses funcions de l'Institut, entre les quals estaven totes aquestes que pràcticament s'esmenten en la Moció. Ara bé, això era el maig del 91, o finals d'abril del 91. Què passa? Que tenim definicions molt bones, que tenim teoria molt ben elaborada, però que, a la pràctica, és la que és i, en tot cas, reflecteix en els pressupostos i en les actuacions del Govern de la Generalitat un escàs interès per totes aquestes propostes que es posen avui a debat i votació. Per tant, pensem que és bo tornar a refrescar la memòria del Govern, tornar a insistir en aquestes qüestions, i jo diria que fins i tot calen més coses que això. Pensem que caldria, ja, fer una legislació específica que anés dirigida a especificar mesures concretes -mesures concretes quant a això, a l'impuls, a la recerca i al desenvolupament d'energies renovables-, quant a l'estalvi energètic, quant a l'eficiència energètica. És a dir, no només aquestes grans definicions, que queden molt bé damunt del paper -sempre diem que el paper és molt soferit, ho aguanta tot-, però el que cal, ja, és fer una política de realitats.

Llavors, perquè estem d'acord amb l'oportunitat i amb el contingut, diem que hi votarem afirmativament i, en tot cas, el que proposem és -creiem- millores tècniques o planificacions. El mateix diputat d'Esquerra Republicana parlava en el punt cinquè que potser no estava prou ben especificat, o era massa escarrit el tema del tancament de les centrals nuclears a Catalunya, i nosaltres el que proposem és, diria, una millora, evitant interpretacions maniquees de la proposta d'Esquerra Republicana. Diem que s'ha d'elaborar i aplicar un programa que vagi a la substitució de l'energia nuclear, és a dir, que puguem comprendre que, sense energia nuclear, pot funcionar perfectament un país, simplement potenciant les altres mesures d'energia, les altres fonts d'energia. I que, a conseqüència d'això, lògicament, ens ha de comportar la tancada progressiva de les diverses centrals nuclears ubicades a Catalunya.

L'altre, el punt tercer, creiem que és una qüestió merament tècnica. A la proposta diu: «Potenciar la recerca en el desenvolupament d'energies renovables», i des d'Iniciativa creiem que quedaria millor expressat: «Potenciar, per una banda, la recerca» -és a dir, la investigació i el coneixement de com s'aprofita- «i, per l'altra, el desenvolupament», que vol dir l'aplicació concreta d'aquestes tecnologies perquè les energies renovables tinguin un pes cada vegada major dintre del consum energètic del país.

Per tant, amb l'esperança que aquestes millores que no varien substancialment el contingut de la Moció, sinó que en tot cas el que fan és donar-li una major precisió, esperem que siguin acceptades pel Grup proponent i, en definitiva, votades pel conjunt de la cambra.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, seré molt breu, vista l'hora que és i que segurament els il·lustres diputats i diputades, doncs, estem en unes hores que tots tenim ganes d'acabar.

Doncs, nosaltres demanàrem votació separada del punt cinquè respecte als altres quatre. Als quatre primers els donàrem suport. Tot el que sigui recolzar energies renovables, hi estem totalment d'acord; ja ho varem manifestar en el Ple dels pressupostos, quan es parlava del tema del pressupost del Departament d'Indústria, que encara que reconeixem que el Govern està fent coses creiem que es necessiten més diners per poder donar-li la importància que realment té l'energia renovable.

Ara bé, en el punt cinquè sí que no hi estem d'acord. No hi estem d'acord perquè creiem que és un punt utòpic, que és un punt no realista. Els països més desenvolupats de la Comunitat Econòmica Europea —França, Gran Bretanya, Bèlgica, Alemanya—, en tots aquests països hi ha energia nuclear, països que s'han distingit d'una manera palpable, com per exemple Finlàndia, s'ha de reconèixer que les declaracions del Ministre de Comerç i Indústria, que ha dit: «L'energia nuclear és l'única opció possible per arribar als objectius mediambientals d'una forma econòmicament viable», però, a més a més, a Suècia, que fins i tot va haver-hi un referèndum l'any 1980 i tota una sèrie d'acords posteriors al Parlament suec, el ministre d'Indústria suec va manifestar i va enviar un informe al Govern en el qual deia que l'ordre que hi havia de tancament dels dotze reactors nuclears —que era per a l'any 2010—, que ell aconsellava que continuessin funcionant més enllà d'aquest any, perquè estava prevista la seva aturada, per poder ser competitius amb la resta de països. I hi ha una enorme sensibilitat mediambiental.

En conseqüència, nosaltres creiem que aquest punt 5, tant si s'accepten les esmenes com si no s'accepten, el votarem en contra —els altres quatre els votarem a favor—, fonamentalment perquè creiem que és un punt que és utòpic i no es basa en la realitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Madueño.

(Remor de veus.)

El Sr. MADUEÑO: Senyor president, senyores i senyors diputats, l'altre dia la primera cosa que es va dir al senyor

conseller després de sentir la intervenció de l'interpel·lant és que va quedar «esmaperdut». Jo crec que simplement el que li va passar al senyor conseller, respecte a les energies renovables, és que anava bastant perdut, perquè, en no tenir una postura i un coneixement profund del tema, el que va fer és situar-se a la defensiva sobre allò que no feia i es va situar en una situació d'atac i ridiculització sobre allò en què realment no està d'acord o perquè té un desconeixement profund del tema.

Sobre el que sí que tenia un gran coneixement —i es va manifestar molt clarament a favor— és sobre les energies clàssiques, les energies nuclears i les energies de combustibles fòssils, que avui dia tothom reconeix que malgrat la seva necessitat i el seu paper fonamental que han fet en la trajectòria de la modernització i potenciació del món és evident que tothom reconeix que generen molts problemes, grans problemes i que s'estan buscant, s'està donant suport a fons a una política que ens porti cap a les energies renovables, energies que no provoquin aquests problemes tan importants.

I aquesta desqualificació jo crec que és realment preocupant, perquè despatxar el tema dels riscos i els problemes que genera l'energia nuclear, dient que és més sa construir-se una casa que funcioni amb energia nuclear que no que funcioni amb energia solar, o dir simplement que no provoca cap tipus de contaminació atmosfèrica el tema de l'energia nuclear, ridiculitzant el tema dels riscos que provoca un tema de tanta transcendència com va ser Txernòbil i la contaminació que han patit els ciutadans d'Ucraïna i la que han patit la resta de ciutadans d'Europa, no es pot dir d'aquesta manera sense dir que realment hi ha una preocupació real a tot arreu sobre el problema de les conseqüències dels riscos nuclears i sobretot del problema dels residus nuclears.

Ni es pot despatxar la resta d'energies renovables, com pot ser l'eòlica, comparant que és el mateix la producció que fan 590 planxadores de Girona o que la minihidràulica no és funcional perquè sempre surt alguna llúdriga, o que la solar provoca problemes de radioactivitat. Realment a mi sí que em va deixar bastant desconcertat el fet que si el senyor conseller representava la política del Consell Executiu sobre la potenciació i la necessitat de les energies renovables.

Jo crec que no existeix aquesta política...

El Sr. PRESIDENT: Entri a la Moció, que fins ara ha estat refutant un discurs anterior del conseller.

(Remor de veus.)

El Sr. MADUEÑO: És que simplement, senyor conseller, estava dient tot això...

El Sr. PRESIDENT: Sí, però tingui l'habilitat de fer-ho en relació amb la Moció.

El Sr. MADUEÑO: Simplement dir, amb tot això, que com que no existeix aquesta política per part del Govern és evident que la Moció i les propostes que fa Esquerra Republicana van en la línia del que nosaltres creiem que seria necessari per fer una política sobre les energies renovables, que va en la línia de potenciar l'estalvi i l'eficiència energè-

tica, una política necessària en el suport decidit en el tema de les energies renovables, una política de potenciar la investigació i l'aplicació de les noves tecnologies en l'eficiència energètica, i evidentment en la necessitat de fer un pla d'energies renovables complementari a Catalunya.

Nosaltres recolzarem aquesta Moció en els quatre punts primers i en el cinquè punt, que proposa –amb les matisacions que s'han fet– el tancament de les centrals nuclears; recordar aquí que el funcionament del nostre Grup, malgrat tenir la postura molt clara en el sentit de considerar l'energia nuclear com una energia transitòria i en funció d'això hem proposat, com vostès saben, una moratòria nuclear, hem proposat que mentre aquesta energia no trobi unes energies alternatives que puguin substituir-la es busqui una política de màxima seguretat i que aquelles que no compleixin aquesta política vagin al seu tancament, cosa que ens va portar a proposar en aquest Parlament al seu dia i aprovat per unanimitat d'aquesta cambra el tancament de Vandellòs I. Nosaltres creiem que és evident que això s'ha de fer amb una política de les característiques que nosaltres diem, creiem que la proposta –tal com està feta– proposa el tancament d'aquestes centrals nuclears, amb una postura possiblement massa immediata, i nosaltres creiem que això s'ha de fer amb una postura transitòria, en funció que es pugui trobar aquesta energia alternativa. De totes maneres, nosaltres en aquesta part ens abstindrem.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Espadaler.

El Sr. ESPADALER: Gràcies, senyor president. En «ares» d'un estalvi més de temps que no pas energètic i en benefici dels estómacs de tots els grups parlamentaris, intentaré ser molt breu amb l'exposició de motius, i avenço ja d'entrada que nosaltres ens posicionarem en contra de la totalitat de la Moció, a tots els punts que s'han presentat.

A veure, m'agradaria, per començar, citar unes paraules que va dir el senyor Portabella, l'il·lustre diputat senyor Portabella quan es va substanciar la interpellació i definia el model energètic com aquell que no malversa energia i que, per tant, es basa en dos puntals: un, l'estalvi energètic, i l'altre, la recerca de l'eficiència energètica.

Jo voldria dir que des de l'any 81, moment en què es va redactar el *Llibre blanc de l'energia*, els dos principis es contemplen en el llibre i s'ha fet un esforç que més endavant, l'any 91 –com ha dit el diputat d'Iniciativa per Catalunya–, es va concretar en la creació de l'Institut Català d'Energia.

Estalvio donar moltes dades concretes, però sí que m'agradaria referir-me a algunes, perquè em sembla que és prou important de reflectir-les per sostenir l'argumentació que defensem. Des de l'any 81, i especialment des de l'any 91 ençà, s'han dut a terme un nombre elevadíssim d'auditories a les empreses consumidores, grans consumidores d'energia, amb la intenció de: primer, avaluar la situació, de fer una diagnosi exacta de la situació de cada empresa per

tal de poder introduir tecnologies que permetessin aquest estalvi energètic i aquesta eficiència energètica –que en definitiva em sembla que parlem de la mateixa cosa, eficiència és estalvi energètic–, i a més a més amb un suport no sols tècnic, sinó fins i tot financer des de l'any 1991.

En conseqüència, em sembla una mica reiteratiu haver de votar a favor d'un punt, d'aquest primer punt de «desenvolupar una política energètica que fomenti l'estalvi i la utilització racional de l'energia», quan, de fet, s'estan fent auditories, quan, de fet, s'estan implementant processos industrials, a més a més amb suport econòmic i financer per part del Departament d'Indústria, per tal d'assolir aquest estalvi energètic. Això pel que fa al primer punt.

També, una mica per la brevetat, agruparé els punts 2, 3 i 4, i molt telegràficament. Jo no sé si paga la pena tornar a repetir alguns dels arguments que va donar el conseller, que al nostre Grup almenys ens van semblar prou clars, però en tot cas faríem un repàs molt, molt ràpid de les diverses energies renovables, posant de manifest, molt breument –hi insisteixo–, el problema principal que tenim i les gestions i les actuacions que la Generalitat està portant a terme.

Energia solar tècnica. Quin és el problema? El problema és la desconfiança per part de l'usuari. En moments de crisi això semblava que era la gran solució. Senyor Portabella, vostè ho sap perfectament, que en la crisi anterior a la que estem dissortadament vivint ara es van crear grans expectatives en l'energia solar i ara en el que hem caigut és en una desconfiança per part de l'usuari que no l'interessa instal·lar aquest tipus d'energia. El problema és aquest i l'objectiu que tenim és, doncs, rentar la cara una mica o tornar el prestigi que té aquesta energia. Actuacions concretes, només n'hi dic dues: el programa Sunergie i el programa Solmi, el primer en aigua calenta, sanitari i el segon en habitatges domèstics. En qualsevol cas –no faci aquests escarafalls, senyor Portabella–, si hi ha la desconfiança per part de l'usuari no implementarem aquesta energia solar, vull dir el que hem d'aconseguir és que recuperi aquesta confiança.

Solar fotovoltaica. El problema és un altre de bastant diferent, és l'elevat cost de les instal·lacions. Actuacions concretes: el projecte fotovoltaic transpirinenc, el de l'Alt Urgell, el del Pallars Jussà, el de la Garrotxa i, per exemple, un de ben concret, la biblioteca de Mataró. El primer d'ells, 40 habitatges; el segon, 30 habitatges portats a terme ja és el 75%; el tercer, 23 habitatges, o sigui, etcètera. O sigui, de coses, n'estem fent. (*Remor de veus.*) Quins objectius hi ha plantejats amb l'energia solar fotovoltaica? Doncs, fins avui tenim 3.000 habitatges aïllats i per a un futur immediat hi ha la intenció d'electrificar 250 habitatges més.

Energia edifica. S'ha elaborat un atlas –i això és que hi ha un programa que ho preveu–, s'han detectat les vuit zones i el problema és que és d'una aplicació limitada, vull dir, l'energia edifica funciona allà on hi ha vent i el conseller va exposar potser d'una manera caricaturesca i que intueixo que els va molestar, en certa forma, però el problema és el que és, fa vent o no en fa, i és òbviament limitat. (*Remor de veus.*)

Residus. Sento molt, senyor Portabella, discrepar de la referència que ha fet al Projecte de llei que ahir va presentar el conseller Vilalta, però si vostès miren l'article 3 es contempla la valoració energètica i quins possibles aprofitaments podem tenir amb residus sòlids urbans de cara a l'energia, a la producció energètica.

M'agradaria citar, si més no per procedència comarcal, i invitar-lo a vostè que visiti l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló, la població de Sant Pere de Torelló, on hi ha una planta de tractament d'incineració de residus forestals, que aprofita perfectament els residus de la indústria de la torneria i que em sembla, si no ho recordo malament, que ja va ser citat pel conseller aquí, que és una inversió de 889 milions de pessetes, 304 dels quals són per a una central de cogeneració, 444 per a la xarxa del districte i 102 per a la planta trituradora. Això dóna energia calorífica i calefacció a la totalitat del poble abans de finals d'aquest any; funcionen amb aquesta forma calorífica el pavelló, la piscina, etcètera. És a dir, en el tema de residus, per citar un cas concret, també hi estem treballant.

Quins objectius hi ha concrets en el tema d'energia partida, residus? El foment de la recuperació energètica de les plantes i els estudis de mercat i promoció, i les línies d'actuació són la recollida selectiva i la promoció d'operacions amb tecnologia senzilla, aplicable sobretot a explotacions ramaderes, amb la qual cosa també intentarem o hem d'anar per via de solucionar un problema prou greu com és el dels purins.

Energia geotèrmica i minihidràulica. En tot cas, com que es van citar exemples molt concrets, m'estalvio d'anar fent una relació i crec que així m'ho agrairan tots els companys de l'hemicicle.

I una mica per al punt cinquè. A veure, discrepàvem l'altre dia... -i em temo molt que seguirem discrepant-, les energies renovables representen actualment un 3%; la tendència, l'objectiu és poder arribar a un 5%, per tant, ara com ara, en aquest moment -i vostè ha dit textualment que es poden tancar centrals nuclears a curt termini-, ara com ara, si les energies renovables són un 3%, si volem que siguin un 5% -i en això estem-, diu que a curt termini es poden tancar centrals nuclears, se'm fa francament difícil de poder-ho assumir.

En qualsevol cas, per nosaltres, i em sembla que aquí sí que encara hi ha una quarta discrepància, és quant al plantejament o la visió política de cadascun dels grups d'aquesta cambra, però per nosaltres el problema de les energies -i amb això concloc- no és un problema d'exclusions, no es tracta de plantejar les energies alternatives enfront de les altres, etcètera. És un problema de sumes i d'aprofitar allà, a

cada indret, l'energia renovable que el territori, que la geografia, que l'orografia, que el vent ens pugui donar. Però en qualsevol cas no són energies alternatives, sinó que cal sumar-les a les energies tradicionalment anomenades convencionals.

Aquesta seria, exposada molt, molt sintèticament, la posició del nostre Grup, motiu pel qual votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Espadaler. Ara el senyor Portabella, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

El Sr. PORTABELLA: Sí, de l'escó estant, perquè seré molt breu. Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

Bé, realment, el que més lamento és que no s'hagin presentat esmenes per part del Grup de la majoria per poder anar desmantellant puntualment tot el discurs que s'ha fet, perquè està ple d'imprecisions, imprecisions fins i tot en el discurs que el mateix conseller...

El Sr. PRESIDENT: Vagi a les esmenes presentades, no a les que no s'han presentat.

El Sr. PORTABELLA: Per aquest motiu diré que acceptarem la primera i la segona esmena que ens han presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya, perquè creiem que no afecten el contingut, sinó que en alguns casos ho expressen fins i tot millor, que eren puntualitzacions de tipus lingüístic, i per tant acceptarem les seves esmenes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella.

Passem a les votacions. (*El Sr. Madueño demana per parlar.*) Sí, el senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Separada de la 5? Punt 5.

El Sr. MADUEÑO: Exacte, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: O sigui, votarem primer: 1, 2, 3 i 4.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquests punts de la Moció han quedat rebutjats per 17 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmet a votació el punt número 5.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquest cinquè punt de la Moció ha quedat rebutjat per 6 vots a favor, 55 en contra i 10 abstencions.

S'aixeca la sessió.

(*Són tres quarts de tres de la tarda i cinc minuts.*)

SUBSCRIPCIÓ

- ☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- Per gir postal.
- Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.
- Per xec registrat.
- En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19.....

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.
Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.
Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

